Έτος Ε'

Τεῦχος 105ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς–Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης–Συγγραφεύς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεύς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου–Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑΪΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου–Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 105ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

— ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ — ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΕΙΣ — Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ :

168.—Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἱστορικὸ τῆς ἱδρύσεώς του.

169.—Ἡ δρᾶσις τοῦ Μηχανοκινήτου κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὴν Γερμανοϊταλικὴ κατοχὴ 1941—1944.

170.—Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀπελευθερώσεως (Ὀκτώβριος 1944) μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος (Δεκέμβριος 1944).

***

168. Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἱστορικὸ τῆς ἱδρύσεώς του.

Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως Ἀθηνῶν, ποὺ ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ τὸ φόβητρο γιὰ τοὺς ἐγκληματίας πάσης μορφῆς καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τοὺς κομμουνιστάς, συνεστήθη τὸ Μάη τοῦ 1939 καὶ ἐγκατεστάθη σὲ δύο οἰκήματα τῆς ὁδοῦ Πατησίων ἀριθμ. 91 καὶ 93, ὅπου ὑπῆρχε καὶ σχετικὸς σταθμὸς αὐτοκινήτων.

Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴ σύστασή του ἐλήφθη ἀπὸ τὴν τότε Κυβέρνηση, γιατὶ ἐκρίθη ἀπαραίτητο νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία καὶ νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὶς Ἀστυνομίες τῶν ἄλλων χωρῶν σὲ μέσα κινήσεως, ποὺ γιὰ τὴν ἐποχή μας ἀποτελοῦν πρωταρχικὸ στοιχεῖο ἀσφαλείας καὶ διώξεως τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Τμήματος αὐτοῦ ἀνετέθη στὸν τότε Ἀστυνόμο Α' τάξεως κ. Νικόλαο Μπουραντᾶ, γνωστὸν γιὰ τὸ ὀργανωτικό του πνεῦμα, τὴν προσήλωσή του στὸ καθῆκον, τὴ σύνεσή του, ἀλλὰ καὶ τὴν πειθαρχικότητά του.

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐφωδιάσθη μέ :

120 δίκυκλα καὶ τρίκυκλα βενζινοκίνητα ποδήλατα.

25 εἰδικὰ ἀστυνομικὰ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα, πρὸς μεταφορὰν δυνάμεως.
30 ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα καὶ
300 αὐτόματα ὅπλα τύπου ΣΤΑΓΙΕΡ.

Ὁ κ. Μπουραντᾶς σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα πρότυπο στὸ εἶδος του Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε ν' ἀποτελῇ τοῦτο πλήρη ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Πρωτευούσης.

Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ἐνθυμοῦνται ἀσφαλῶς πόσο ἐπιβλητικὸ παρουσιάσθη τὸ Τμῆμα αὐτὸ κατὰ τὴν παρέλαση τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς τοῦ 1940 καὶ πόσο ἐχειροκροτήθη γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀσφαλείας ποὺ ἐνέπνεε.

Ἡ δρᾶσις του προπολεμικῶς ἁπλώνονταν σ' ὅλα τὰ πεδία ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομίας. Διέθετε τὰ μέσα παρακολουθήσεως τῆς τροχαίας κινήσεως, εὑρίσκετο παρὸν παντοῦ ὅπου ἐσημειοῦτο ἔγκλημα στὸ βραχύτερο χρονικὸ διάστημα, ἐξουδετέρωνε τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι τῶν κοινῶν κακοποιῶν μὲ τὶς περιπολίες, ποὺ περιέτρεχαν ὁλόκληρο τὴν πόλι, μ' ἕνα λόγο κατώρθωσε ὥστε ἡ ἀσφάλεια τῶν Ἀθηνῶν νὰ βρίσκεται σὲ σημεῖο καλλίτερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη Πρωτεύουσα Κράτους.

169. Ἡ δρᾶσις τοῦ Μηχανοκινήτου κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὴν Γερμανοϊταλικὴ κατοχὴ 1941—1944.

Στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1940 ἤχησαν οἱ σειρῆνες γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὴν ἐπιστράτευση πρὸς ἀντιμετώπιση τῆς Ἰταλικῆς ἐπιθέσεως. Τότε, τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα ἀποδεικνύεται ἀνεκτιμήτου ἀξίας καὶ προσφέρει ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα. Κινητοποιεῖται ἡ δύναμίς του ἀμέσως καὶ τίθεται στὴ διάθεση τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν αὐθημερόν, σὲ διάστημα δὲ ἐλαχίστων ὡρῶν συλλαμβάνονται ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ ὑπήκοοι καὶ κατάσκοποι καὶ περιορίζονται. Ἔτσι παρέλυσεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁλόκληρο τὸ Ἰταλικὸ δίκτυο κατασκοπίας. Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, μετὰ 6 μῆνες, πραγματοποιεῖται καὶ ἡ συλλογὴ τῶν Γερμανῶν πρακτόρων καὶ ὑπηκόων, ὅταν καὶ ἡ Γερμανία ἔρριξε τὸ βάρος της ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀμέσως μετὰ τὴν κήρυξη τοῦ Ἰταλο-Ἑλληνικοῦ πολέμου ἀναλαμβάνει τὴ διανομὴ τῶν ἀτομικῶν προσκλήσεων τῶν στρατευομένων, ἐνισχύει παντοιοτρόπως τὴν Παθητικὴ Ἀεράμυνα καὶ τὴν Ὑπηρεσία ἐπιτάξεων γιὰ τὸ στράτευμα. Καὶ ὅταν πλέον ἡ μάχη ἐδίδετο στὰ Ἀλβανικὰ βουνά, μιὰ Μονὰς τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος τῆς Ἀστυνομίας ἀποστέλλεται στὴ ζώνη τῶν πρόσω καὶ μὲ ἄλλη Μονάδα τῆς Χωρ/κῆς, καταρτίζει μικτὸ Μηχανοκίνητο ἀπόσπασμα, ποὺ ἐπὶ τέσσαρες μῆνες προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα, ὑπηρησίες, ποὺ ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐβραβεύθησαν.

Παράλληλα, τὰ αὐτοκίνητά του χρησιμοποιοῦνται σὲ ἐπανειλημμένες ἀποστολὲς στὶς προκεχωρημένες γραμμὲς τοῦ μετώπου, γιὰ τὴ μεταφορὰ ὑγειονομικοῦ ὑλικοῦ καὶ μαλλίνων εἰδῶν, πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ μαχομένου στρατοῦ.

Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ἐπιστρέφοντα μετέφερον κατ' εὐθεῖαν εἰς Ἀθήνας ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας.

Ἄλλοι ἄνδρες τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἀνέλαβαν τὴν ἐκπαίδευση 300 ὁδηγῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἀπεστάλησαν στὸ Ἀλβανικὸ Μέτωπο γιὰ τὴ συμπλήρωση τῆς Μηχανοκινήτου Μεραρχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Ἦλθεν ὅμως καὶ ἡ μαύρη μέρα. Ὅταν τὸ Μακεδονικὸ Μέτωπο, πρὸ τοῦ ὄγκου τῆς Γερμανικῆς Στρατιωτικῆς μηχανῆς, ἄρχισε νὰ καταρρέῃ, ἐδημιουργήθη στὴν Πρωτεύουσα κατάστασις ἐξαιρετικὰ δύσκολη γιὰ τὴν Ἀστυνομία, ποὺ τελικὰ ἀπέμεινε μονάχη γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ δράση τῶν κακοποιῶν, τῶν δραπετῶν διαφόρων φυλακῶν καὶ τῶν ἀναρχικῶν στοιχείων, ποὺ βρῆκαν εὐκαιρία νὰ δράσουν ἐλεύθερα, ἐκμεταλλευόμενα τὴν ψυχολογικὴ κατάσταση τοῦ κοινοῦ. Ἡ ἀποχώρησι τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ἀγγλικῶν Στρατευμάτων καὶ ἡ παράλυσι κάθε ἐξουσίας ποὺ ἐπηκολούθησε, ἔκανε κάθε μέρα πιὸ δύσκολη τὴ θέση τῆς Ἀστυνομίας.

Οἱ ἀποθῆκες τροφίμων τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατοῦ ἔγιναν ἑστίες λεηλασιῶν καὶ

ἀναρχίας. Τότε ἀκριβῶς τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο, γιατὶ κατώρθωσε μὲ ἰσχυρὲς περιπολίες, ποὺ διέσχιζαν ἐπὶ δύο βδομάδες ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ἕως τὸ ἄλλο τὴν Ἀθήνα μέρα καὶ νύκτα, νὰ δημιουργήσῃ στοὺς μὲν φιλήσυχους πολῖτες τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, στοὺς κακοποιοὺς δὲ τὴν ἀπογοήτευση, γιατὶ ἡ Ἀστυνομία εἶχε τὴ δύναμη νὰ τοὺς διώξῃ. Ἱδρῶτας πολὺς καὶ μόχθοι μεγάλοι ἐχρειάσθηκαν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἀπὸ μέρους τῶν ἀνδρῶν τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, γιὰ νὰ μὴ προκληθῇ ἀναρχία καὶ νὰ ματαιωθοῦν ἀμέσως, πρὶν ἀρχίσουν νὰ ἐπεκτείνωνται, οἱ λεηλασίες τῶν καταστημάτων καὶ τῶν Δημοσίων ἀποθηκῶν. Ἔγιναν μάλιστα καὶ συμπλοκὲς μὲ ὁμάδες κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίησαν καὶ ὅπλα· ἀλλὰ ἡ Ἀστυνομία ἐπεβλήθη τελικά.

Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ μέρα τῆς εἰσόδου τῶν Γερμανῶν στὴν Ἀθήνα, παρὰ τὴ διαταγὴ τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ νὰ μείνουν στὰ σπίτια τους οἱ κάτοικοι, ἐκεῖνοι ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ οἰκτρὸ θέαμα τῶν ὀρδῶν τῶν Οὔνων. Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα καὶ τότε ἐκινήθη ἀστραπιαίως καὶ κατώρθωσε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ διαταγή. Τὸ γεγονὸς τῆς ἐρημώσεως τῶν κεντρικῶν δρόμων ἔκαμε τότε μεγάλη αἴσθηση στοὺς Γερμανούς, ποὺ τὸ ἑρμήνευσαν ὡς ὑπερήφανη περιφρόνηση τῶν Ἑλλήνων καὶ διέταξαν ἀμέσως νὰ ἀνοίξουν τὰ καταστήματα καὶ νὰ κυκλοφορήσουν οἱ πολῖτες. Οἱ Γερμανοὶ ἀντελήφθησαν τότε τὴ δύναμη τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος τῆς Ἀστυνομίας καὶ γρήγορα τὸ ἀχρήστευσαν. Ἐπῆραν ὅλα τὰ αὐτοκίνητά του, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἐπιβατικὸ καὶ δύο τρίκυκλα ποδήλατα, καὶ ὅλα τὰ ἐξαιρετικὰ αὐτόματα Στάγιερ, ἀφήνοντας σύμφωνα μὲ τὶς διεθνεῖς συμβάσεις μόνο 20 αὐτόματα καὶ λίγα ὅπλα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἐγκληματιῶν.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΟΥΡΑΝΤΑΣ

Ἐπίσης ἐπιτάξανε τὰ οἰκήματά του καὶ ἔτσι ἀνάγκασαν τὰ ὑπολείμματα αὐτὰ τοῦ Μηχανοκινήτου νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν καὶ Σουρμελῆ Σχολεῖο, στὸ ὁποῖον ἔγινε σχετικὴ ἐπίταξι.

Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα ἀνάπηρο, χωρὶς αὐτοκίνητα καὶ χωρὶς ὅπλα, εἶναι ὑποχρεωμένο ν' ἀντιμετωπίσῃ κατὰ τὰ ἔτη 1941—1942 τοὺς κακοποιούς, ποὺ μὲ τὸ ξέσπασμα τῆς πείνας κάνουν γενικὴ ἐξόρμηση. Παράλληλα ὑπῆρχε ἀνάγκη σ' αὐτὸ νὰ ἐπιβιώσῃ ὁπωσδήποτε. Ὁ κ. Μπουραντᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ Διοικητής του. Τότε ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ ἔρχεται. Τὴν πεῖνα. Διαισθάνεται ὅτι ἐὰν παραλύσουν τὰ γόνατα τῶν ἀστυνομικῶν θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ ἡ Ἀστυνομία, ποὺ ἀπέμεινε τὸ μοναδικὸ στήριγμα καὶ ἡ παρηγοριὰ τῶν πολιτῶν. Φροντίζει ἀμέσως νὰ συγκεντρώσῃ τρόφιμα γιὰ τὸ συσσίτιο, ποὺ εἶχεν ὀργανώσει στὸ Τμῆμα καὶ ἔτσι κατορθώνει ὥστε τὸ συσσίτιο τοῦ Μηχανοκινήτου νὰ γίνῃ μοναδικὴ ἑστία γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ μὲ τὴ μετρημένη διαχείριση τῶν τροφίμων νὰ διασώσῃ ὄχι μόνον τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Τμήματός του, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων Τμημάτων ποὺ κατέφυγαν ἐκεῖ. Ἔτσι μὲ τὴν ἀγωνία τῆς ἐπιβιώσεως ἐπέρασε τὸ 1941—1942.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἦλθαν καὶ οἱ νικηταί!.. Ἰταλοὶ στὴν Ἀθήνα. Πολλὲς ληστεῖες ἄρχισαν νὰ σημειώνωνται ἀπὸ Ἰταλοὺς στρατιῶτες καὶ ἀπὸ Γερμανούς, εἰς

βάρος Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀκόμη, ποὺ ἔτσι δὲν τολμοῦσαν τὸ βράδυ νὰ κυκλοφορήσουν. Τότε, ὕστερα ἀπὸ κατάλληλες ἐνέργειες, ἐνεκρίθη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς κατοχῆς νὰ παρακολουθῇ τὰς περιπόλους τῶν Ἰταλῶν καὶ ἕνας ἀστυφύλακας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατωρθώθηκε νὰ σταματήσουν οἱ λῃστεῖες, ποὺ συνήθως τὶς ἔκαμαν περίπολοι τῶν Ἰταλῶν, παράλληλα ὅμως ὠργανώθηκε καὶ ἕνα δίκτυο κατασκοπίας τῶν Ἰταλῶν, ποὺ τὰ νήματά του κρατοῦσε ὁ κ. Μπουραντᾶς μὲ προοπτικὴ εὐρύτερη, σύμφωνα μὲ μύηση σχετικὴ ποὺ ἔκανε στοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι διετίθεντο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Εὐτυχῶς ἡ πτῶσις τοῦ Μουσολίνι ἦταν τέτοια, ποὺ δὲν χρειάστηκε νὰ γίνῃ καμμία δρᾶσις βίαιη ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν.

Παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς δυσκολίες, ὁ κ. Μπουραντᾶς ἐγύμναζε τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐφρόντιζε μὲ συχνὲς περιπολίες νὰ ἐμπνέῃ τὸ αἴσθημα τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Οἱ ἐθνικιστικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ ἄρχισαν νὰ γίνωνται ζωηρὲς στὶς ἀρχὲς τοῦ 1943, τὸν εὐχαριστοῦσαν καὶ γι' αὐτὸ παρέμενε ἀδρανής, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ κοινωνικὰ φρονήματα τῶν προσώπων, ποὺ ἔκαμαν τὶς ἐκδηλώσεις αὐτές. Ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ 1943 ἡ ὀργάνωσις τοῦ Ε.Α.Μ, ποὺ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παρουσιαζόταν ὡς ὀργάνωσις μὲ σκοπὸ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν κατακτητή, ἐκδηλώθηκε καθαρὰ κομμουνιστική, μὲ πρόγραμμα τὴν κομμουνιστικὴ κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴν κατάληψη μὲ τὴ βία τῆς Ἀρχῆς, μόλις θὰ ἔφευγαν οἱ κατακτηταί. Καὶ γιὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος, ἄρχισε τὴ δρᾶσι του προοδευτικά. Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε σχετικὸ κατρακύλισμα τῆς δραχμῆς, λόγῳ τοῦ πληθωρισμοῦ, σὲ τρόπο ποὺ οἱ τιμὲς τῶν τροφίμων ἀνέβαιναν ἀλματωδῶς. Τὸ Ε.Α.Μ. ἔδωσε ἐντολὴ διαρπαγῆς τῶν τροφίμων. Ἐδημιουργήθη μιὰ κατάστασις ἀναρχίας καὶ οἱ Γερμανοὶ τὴν ἔβλεπαν μὲ εὐχαρίστηση. Τὸ ραδιόφωνο, δίνοντας ὁδηγίες στοὺς Γερμανοὺς στρατιῶτες, τοὺς ἔλεγε: «θὰ δῆτε τοὺς Ἕλληνες νὰ λεηλατοῦν τὰ καταστήματα. Μὴν ἐπεμβαίνετε, δικά τους καταστήματα καταστρέφουν». Τότε, καὶ μόνον τότε, διετάχθη νὰ κινηθῇ καὶ πάλι τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα. Μὲ τὰ πενιχρὰ μέσα (δύο αὐτοκίνητα καὶ δύο μοτοσυκλέττες) κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ προλάβῃ ἐπέκταση τῶν λεηλασιῶν καὶ στὰ σπίτια, ὅπως ἄρχισε νὰ γίνεται. Ἀλλ' ἀμέσως σχεδὸν οἱ κομμουνισταὶ ἀρχίζουν τὸν ἐμφύλιο πόλεμο, ἀπρόκλητα καὶ μὲ σκοπὸ τὴν τρομοκρατία τῶν πολιτῶν καὶ τὴν ἐπιβολή τους. Ἀρχίζουν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1944 ἀθρόες δολοφονίες ἐθνικιστῶν πολιτῶν, ἀξιωματικῶν, ἀστυνομικῶν καὶ κάθε ἀτόμου, ποὺ δὲν δέχεται νὰ συνεργασθῇ μαζί τους. Οἱ ἐθνικόφρονες πολίτες ἀτενίζουν πρὸς τὴν Ἀστυνομία καὶ ἀπὸ αὐτὴ ἐλπίζουν νὰ τοὺς σώσῃ. Ὁ κ. Μπουραντᾶς μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἀναλαμβάνει τότε νὰ προστατεύσῃ τὴ ζωὴ τῶν πολιτῶν. Στρέφεται, ὄχι κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, γιατὶ τὴν Ἀστυνομία δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ἰδεολογία, στρέφεται κατὰ τῶν δολοφόνων, τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζει κατὰ μέτωπον. Ἔτσι σώζονται ἀπὸ βέβαιο θάνατο ἑκατοντάδες πολῖτες. Πολλὲς φορὲς πιάνονται οἱ δολοφόνοι τῶν ἐθνικιστῶν ἢ ἄλλοι δολοφόνοι ἔνοπλοι, καθὼς καὶ διάφορα ἄτομα, ποὺ μετέχουν σὲ τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον Ἀστυνομικῶν Τμημάτων ἢ σπιτιῶν τῶν Ἀξ/κῶν, ἀλλὰ ὁ κ. Μπουραντᾶς τηρεῖ τὴν ἀρχή του. Δὲν παραδίδει κανένα ἀπὸ αὐτοὺς σὲ Γερμανούς. Καὶ τοὺς μὲν ἀόπλους τοὺς ἀφήνει ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ἐνόπλους ποὺ ἔκαμαν ἐγκλήματα τοὺς κρύβει ἀπὸ τὶς Γερμανικὲς Ἀρχὲς καὶ τοὺς παραδίδει στὴν Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη.

Οἱ τρομοκράτες τρέμουν στὴν ἐμφάνιση τοῦ Τμήματος τούτου καὶ στοὺς ἄνδρες του δίδεται τὸ ὄνομα «οἱ Μπουραντάδες». Τὸ ὄνομα αὐτὸ παραμένει καὶ ὅταν ἀκόμη κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριο 1944 ὁ κ. Μπουραντᾶς μετετέθη στὴν Ὑποδ/νση Γεν. Ἀσφαλείας, ὡς Διοικητὴς αὐτῆς, καὶ τὴ Διοίκηση τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἀνέλαβε ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης καὶ ἀργότερα ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Μπεκιάρης Χρύσανθος. Λίγες μέρες πρὶν φύγουν οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸ

Μηχανοκίνητο Τμῆμα διετάχθη νὰ παραλάβῃ μαζὶ μὲ ὡρισμένους στρατιωτικοὺς 4000 ὅπλα, ποὺ ἐστέλλοντο ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολή. Ἐπραγματοποίησε τὴν παραλαβὴ μὲ πολὺ μεγάλους κινδύνους, γιατὶ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ συμπλακῇ καὶ μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ μὲ τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ ἐπετέθησαν ὕπουλα καὶ ἀπρόκλητα.

Καὶ ὅμως τὸ Τμῆμα αὐτὸ σχεδὸν διαλύθηκε, μόλις ἔφυγαν οἱ Γερμανοί, κατ' ἀπαίτησιν τῶν κομμουνιστῶν, γιατὶ θὰ ἀποτελοῦσε φοβερὸ ἀντίπαλο κατὰ τὸ κίνημα ποὺ παρεσκεύαζε τὸ Κ.Κ.Ε.

170. Τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀπελευθερώσεως (Ὀκτώβριος 1944) μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος (Δεκέμβριος 1944).

Ἐθνικὴ Ἑνότητα—Λίβανος—Ἀπελευθέρωσις. Μαγικὲς λέξεις, ποὺ ἔφεραν ἀνακούφιση στὸ Λαὸ καὶ σκόρπισαν γιὰ λίγο τὴν ἀγωνία του. Ἡ τριμελὴς Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Κυβερνήσεως Ἐθνικῆς Ἑνότητος, Ζεῦγος, Μανουηλίδης καὶ Τσάτσος, ἔφθασαν στὴν Ἀθήνα. Οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν. Ὁ Λαὸς ξεχύθηκε στοὺς δρόμους καὶ γέμισε μὲ ἄνθη τὶς ἀστυνομικὲς περιπόλους. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἡ Ο.Π.Λ.Α. συνελάμβανε τοὺς ἐθνικόφρονας καὶ τοὺς ἔσφαζε, ρίχνοντας τὰ πτώματα στὰ πηγάδια. Οἱ ἐπιγραφοποιοὶ ἔγραφαν τὶς τεράστιες πινακίδες «Θάνατος στὸ Μπουραντᾶ», «Θάνατος στοὺς Μπουραντάδες» καὶ ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὴν ἡσυχία ποὺ ἐπεκράτησε κατὰ τὶς πρῶτες ὧρες τῆς ἀπελευθερώσεως γύρισαν στὰ οἰκήματα τους ν' ἀναπαυθοῦν γιὰ λίγο, ξεπρόβαλαν οἱ περίφημες Λαοκρατικὲς διαδηλώσεις, οἱ ἔξαλλες ἐκεῖνες σκηνοθεσίες μὲ τὶς ταμπέλες καὶ τὶς ἀπειλές. Ἔτσι προδιετέθησαν τὰ πάντα. Τὸ βράδυ, στὸ συμβούλιο τῶν τριῶν ἀντιπροσώπων, ὁ κομμουνιστὴς Ὑπουργὸς Ζεῦγος ἀξιώνει νὰ συλληφθῇ ὁ Μπουραντᾶς[1]. Οἱ ἄλλοι ἔχουν ἀντιρρήσεις, γιατὶ τὰ πάντα μαρτυροῦν ὅτι ὁ Μπουραντᾶς εἶναι ὑπέροχος Πατριώτης. Καλεῖται ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος τονίζει ὅτι ὁ κ. Μπουραντᾶς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκραιφνεῖς Ἕλληνας Πατριώτας, ἄριστος Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὅτι οὐ-

1. Ὁ Μπουραντᾶς εἴτε τὸ ἤθελε, εἴτε δὲν τὸ ἤθελε, ἔγινε προσωπικότητα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Γιὰ τοὺς κοινοὺς ἐγκληματίας καὶ τοὺς τρομοκράτας κομμουνιστάς, τὴν ἐλάχιστη δηλ μειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, παρουσιάζετο σὰν μία προσωπικότητα ἐπικίνδυνη, τρομερή, ἀμείλικτη. Γιὰ τὸν ἄλλο ὅμως κόσμο, γιὰ τοὺς φιλόνομους πολίτες, ἦταν ὁ ἰδανικὸς προστάτης, ὁ ἄφοβος φρουρός, ὁ ἐγγυητὴς τῆς Ἀσφαλείας.

Μὰ ἂν συζητούσατε μὲ τὸν ἴδιο θὰ σᾶς ἔκανε ἐντύπωση, ἡ κατάπληξι ποὺ ἔννοιωθε τότε, γιατὶ ἐγίνετο τόσος θόρυβος γιαυτόν, ἐνῶ ἐπίστευε ἀπόλυτα, ὅτι ποτέ του δὲν ἔκανε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τίποτε πάρα πάνω ἀπὸ τὸ καθῆκον του, ὡς Ἕλλην Πατριώτης, ὡς ἀστυνομικὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκονταν ἡ πλάνη του. Πλάνη ὅμως ποὺ περιεῖχε μεγαλεῖο, γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται, μὲ τὰ χαρίσματα καὶ τὶς ἱκανότητες ποὺ ἔχει, μὲ τὸ ἠθικὸ ἀνάστημά του, μὲ τὴ πίστη του στὴν Πατρίδα καὶ στὰ ἰδανικά της, μὲ τὴν ἀφοσίωσή του στὸ καθῆκον του, ποὺ τὸν ὑποχρέωνε νὰ εἶναι ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τοῦ Λαοῦ γιὰ τὴν ἀσφάλειά του, ἀναδείχνεται τέλειος τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ποὺ γύρω του ὁ ἡρωϊκὸς Ἑλληνικὸς Λαὸς ὑπέφερε καὶ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ συντρίμματα ἀπὸ τοὺς κατακτητάς, ἀπὸ τὴ δυστυχία, ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ἀπὸ τὴν ἐκμετάλευση τέλος τοῦ πόθου τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τοῦ μίσους γιὰ τὸν ἐχθρό, ποὺ φώλιαζε στὴν ψυχὴ ὅλων. Ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ 1940—1944, ὁ Μπουραντᾶς θὰ παράμενε ὁ ἐξαιρετικὸς ἀστυνομικὸς μὲ τὰ ἠθικὰ καὶ ὑπηρεσιακὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα κατὰ κόρον περιγράφουν οἱ ἐτήσιες ἐκθέσεις ἱκανότητος τῶν προϊσταμένων του.

Ἀλλά, ὅπως εἶναι γνωστόν, οἱ περιστάσεις ἀναδεικνύουν καὶ φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια τοὺς ὑπέροχους ἄντρες σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ κάθε χώρα. Ἔτσι καὶ ὁ Μπουραντᾶς, εἴτε ἤθελε, εἴτε δὲν ἤθελε, ἀναδείχτηκε τὸ 1940—1944. Τὸν ἀνάδειξαν οἱ περιστάσεις, ποὺ ἦσαν τέτοιες, ὥστε μόνον οἱ ἀτσαλένιοι χαρακτῆρες νὰ μποροῦν ν' ἀντέξουν καὶ νὰ πολεμήσουν τὸ κῦμα τῆς φρίκης τοῦ κατακτητή, τὴ σύγχυση καὶ τὸ ἔγκλημα. Τὸ ἔγκλημα δυστυχῶς τῶν Ἑλλήνων διεθνιστῶν, τῶν Ἑλλήνων, ποὺ μὲ τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ τσεκοῦρι θέλησαν νὰ ἑνώσουν τὰ Βαλκάνια, θέλησαν νὰ συμφιλιώσουν τὶς Γαινες μὲ τὰ πρόβατα, θέλησαν νὰ σμίξουνε τὸ Βούλγαρο μὲ τὸν Ἕλληνα τῆς Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ἔβαψε τὰ πεζοδρόμια, χυμένο ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ μαχαῖρι τους.

δεμίαν συνεργασίαν εἶχε ποτὲ μετὰ τῶν κατακτητῶν, ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἐνέργειαν κατὰ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Πατρίδος προέβη, ὅτι τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐστρέφετο μόνον ἐναντίον τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἀσκούντων αὐτοδικίαν κλπ. Παρὰ ταῦτα ὁ Ζεῦγος ἐπέμενε καὶ τὰ λοιπὰ ἐθνικιστικὰ μέλη ὑπεχώρησαν κι' ἔτσι ἐδόθη διαταγὴ στὸν κ. Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ μεταφέρῃ στὶς φυλακὲς τὸν κ. Μπουραντᾶ. Ἔτσι καὶ ἔγινε, ἀδιαμαρτυρήτως ἀπὸ μέρους τῆς Ἀστυνομίας τὴν ὁποίαν ἔσωσε ἀπὸ τὴ διάλυση, κατὰ τὴ δήλωση τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ της.

Ἐρωτᾶται ὅμως, γιατὶ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἐπεδίωξε μὲ τόση μανία νὰ ἐξοντώσῃ τὸν κ. Μπουραντᾶ;

Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶχε, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε σήμερα, ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἀποφασίσει νὰ καταλάβῃ μὲ τὴ βία τὴν Ἀρχὴ καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ παρεσκευάζετο ἰδεολογικά, μὲ τὴν ἐκμετάλλευση καὶ μονοπώληση τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, πολιτικὰ μὲ τὴ μέθοδο τοῦ Δουρείου ἵππου (σύστημα Δημητρώφ), προδοτικὰ μὲ τὶς καταγγελίες στοὺς Γερμανοὺς ἐθνικοφρόνων (ὅπως συνέβη μὲ τὴν παραλαβὴ ὅπλων ἀπὸ τὸν κ. Μπουραντᾶ) (1), ἀστυνομικὰ μὲ τὶς δολοφονίες, ἀπαγωγὲς καὶ τὴν τρομοκρατία, καὶ στρατιωτικά, μὲ τὴν κατάληψη τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν τοῦ Κράτους, τῶν Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς Ἀρχῆς.

Ὁ κ. Μπουραντᾶς ὅμως, ὡς Διοικητὴς τοῦ Μηχ/του Τμήματος καὶ ὡς Διευθυντὴς τῆς Γεν. Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἀργότερα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ ἰδεολογικὰ κομμουνιστικὰ κηρύγματα, ἔκαμε ἀκέραια τὸ στοιχειῶδες καθῆκον του ὡς Ἕλλην καὶ ἐπέτυχε, χωρὶς νὰ συνεργασθῇ καθολοκληρίαν μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ χωρὶς νὰ παραδώσῃ κανένα Ἕλληνα σ' αὐτούς: 1) νὰ περιορίσῃ κατὰ τὸ δυνατὸ τὶς δολοφονίες καὶ ἀπαγωγὲς σώζοντας πολλοὺς πολίτες, ποὺς ὡδηγοῦντο στὴ σφαγή, 2) νὰ ἐμποδίσῃ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεως νὰ ἔμπουν μέσα στὴν Ἀθήνα μεγάλες ὁμάδες ἀπὸ ἐνόπλους κομμουνιστὰς κι' ἔτσι ἀποτράπηκε ἡ κατάληψι τῶν Ἀρχῶν ἀπὸ αὐτοὺς ἀμέσως μόλις ἔφυγαν οἱ Γερμανοί, 3) νὰ ἐμπνεύσῃ στοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πεποίθηση, ὅτι ἦταν σὲ θέση ἡ Ἀστυνομία ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικὰ τοὺς κομμουνιστάς, σὲ περίπτωση ἐνόπλου ἀποπείρας καταλήψεως τῶν Ἀρχῶν βιαίως, μέχρις ὅτου τοὐλάχιστον φθάσουν οἱ νόμιμοι ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ Σύμμαχοι. Ἔτσι κατὰ μέγα μέρος χάρις στὸν κ. Μπουραντᾶ ἀνεβλήθη τὸ σχέδιο τῶν κομμουνιστῶν ἀμέσου καταλήψεως τῆς ἐξουσίας, εὐθὺς μὲ τὴν ὑποχώρηση τῶν Γερμανῶν.

Ὅταν ἀργότερα ἦλθαν οἱ Ἄγγλοι καὶ ἡ Κυβέρνησι Ἐθνικῆς Ἑνότητος, οἱ κομμουνισταὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τους νὰ καταλάβουν ὕστερα ἀπὸ λίγο τὴν Ἀρχὴ βιαίως καὶ προπαρασκευαζόμενοι γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δραστήρια, ἐπεδίωξαν καὶ πέτυχαν, χάρις στὴν ὑποχωρητικότητα τῶν ἐθνικιστικῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, τὴ συνέχιση τῆς φυλακίσεως τοῦ κ. Μπουραντᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ ἦταν γι' αὐτοὺς διαρκὲς ἐμπόδιο καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες δυνάμεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή τους.

---

1. Ὅπως εἶναι γνωστό, ὅταν ὁμάδα ἀστυνομικῶν τοῦ Μηχανοκινήτου καὶ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν διετάχθη μὲ ἄλλους στρατιωτικοὺς νὰ παραλάβῃ τὰ ὅπλα ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολή, ἐξεδηλώθη σ' ὅλη της τὴν ἔκταση ἡ ἄτιμη στάσι τῶν κομμουνιστῶν. Ἀφοῦ ἀπέτυχαν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τῆς Ἀστυνομίας μὲ τὴ βία, κατὰ τὴν ἐπίθεση ποὺ ἔκαναν ὅταν μετεφέροντο τὰ ὅπλα, γέμισαν τὴν ἄλλη μέρα τοὺς τοίχους τῆς Ἀθήνας μὲ προκηρύξεις τεράστιες στὶς ὁποῖες ἔγραφαν: «Ὁ Σπηλιωτόπουλος ἔδωσε τὰ ὅπλα τῶν συμμάχων στὸ Μπουραντᾶ». Ἐπρόκειτο γιὰ καθαρὴ καταγγελία, ποὺ γίνονταν στοὺς Γερμανοὺς νὰ συλλάβουν] τὸν κ. Μπουραντᾶ, ὁ ὁποῖος βέβαια ἔλαβε ἀμέσως τὰ μέτρα του καὶ γιὰ τὴν ἀπόκρυψη τῶν ὅπλων καὶ γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῆς συλλήψεώς του.

Ἡ προδοσία αὐτὴ εἶναι χαρακτηριστικὴ γιὰ τὰς μεθόδους ποὺ μεταχειρίσθηκε συχνὰ τὸ Κομ. Κόμμα, γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἀνεπιθύμητους γι' αὐτὸ Ἐθνικιστάς. Ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴ δολοφονία, χρησιμοποιοῦσε τὴν προδοσία καὶ τὴν παράδοση στοὺς Γερμανούς, κι' ἔτσι ἔφθανε στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Συνεργασία δηλαδὴ πλήρης καὶ ἁρμονικὴ κομμουνιστῶν καὶ Γερμανῶν γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικιστῶν.

Καὶ πάλι ὅμως ὁ κ. Μπουραντᾶς, ἀναδεικνύεται ὑπέροχος. Ἐνῶ αἰσθάνεται τὴν ἀδικία ποὺ τοῦ γίνεται, ἐνῶ βλέπει ὅτι ὅλοι γύρω του εἶναι ἔνοχοι ἀπέναντί του, δέχεται ὡς διαταγὴ τὴν ἐντολὴ τῆς φυλακίσεώς του, δὲν διαμαρτύρεται καὶ πηγαίνει μόνος του στὶς φυλακές, πιστεύοντας στοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ὅτι «γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Ἑνότητα καὶ τὴν Πατρίδα πρέπει νὰ ὑποστῇ καὶ τὴ θυσία αὐτή».

Μὲ τὴ φυλάκιση τοῦ κ. Μπουραντᾶ, μὲ τὴ διάλυση τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος καὶ μὲ τὴ τοποθέτηση σὲ ἐπίκαιρες θέσεις τῆς Ἀστυνομίας τῶν μελῶν τῆς Πολιτοφυλακῆς ἀστυνομικῶν, Τσαπόγα Κ. (ὡς Ὑποδ/ντοῦ Ἀθηνῶν) καὶ Δήμου Διον. (ὡς Ὑποδ/ντοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν), οἱ κομμουνισταὶ ἐπέτυχαν νὰ ἔχουν ὑποχείριο τὴν Ἀστυνομία στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Γιὰ νὰ εἴμαστε μάλιστα εἰλικρινεῖς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπελευθερώσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ κινήματος, τὸ Δεκέμβριο 1944, ἡ Ἀστυνομία κατάντησε σκιώδης. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑποστηρίζῃ κανεὶς ὅτι ὑπῆρχε Ἀστυνομία, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κάθε ἐλασίτης δολοφονοῦσε ἐλεύθερα ὅποιον ἤθελε, ἁπήγαγε ὅποιον τοῦ ἄρεσε καὶ δὲν ἔδινε λόγο σὲ κανένα. Ἔτσι κατωρθώθη, ὥστε οὐσιαστικὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ Ἀστυνομία κατὰ τὶς παραμονὲς τοῦ κινήματος, παρὰ μόνον **ἀστυνομικοὶ μὲ ἐθνικὸ φανατισμό,** ποὺ σφίγγοντας τὴν ψυχή τους, ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἔρθῃ γρήγορα ἡ στιγμὴ νὰ κινηθοῦν ἐλεύθερα καὶ νὰ ἐκδηλώσουν τὸν πατριωτισμό τους. Καὶ ἡ στιγμὴ ἦρθε τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944.

Ἡ ἐπανάστασις ξέσπασε. Τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα κατελήφθησαν ὅλα, παρ' ὅλη τὴν παλληκαριὰ ποὺ ἔδειξαν ὡρισμένοι Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄντρες. Ἐλεύθερα ἔμειναν δύο Τμήματα, ποὺ βρέθηκαν στὴν Ἐλεύθερη ζώνη. Μὰ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένο μὲ τὰ ὑπολείμματά του στὰ οἰκήματα τῆς ὁδοῦ Πατησίων 91 καὶ 93 καὶ ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένη στὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ Στουρνάρα, ἀνθίστανται μὲ ἐξαιρετικὴ ἀποφασιστικότητα καὶ ἀδάμαστη θέληση ἐπὶ πολλὲς μέρες. Εἶναι τὰ Τμήματα ποὺ ηὐτύχησαν νὰ διοικηθοῦν καὶ ἀνασυγκροτηθοῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ κ. Ν. Μπουραντᾶ.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Εἰς τὸ ἑπόμενο: 171. Ἡ δρᾶσις τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος (Δεκεμβρίου 1944).

α) Θέσις καὶ δύναμις τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος κατὰ τὸν Δεκέμβρη τοῦ 1944.
β) Τρίτη 5 Δεκεμβρίου 1944. Πρώτη ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου.
γ) Τετάρτη 6 Δεκεμβρίου 1944. Δευτέρα ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου.
δ) Πέμπτη 7 Δεκεμβρίου 1944. Τρίτη ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.
ε) Παρασκευὴ 8 Δεκεμβρίου 1944. Νέες συνεχεῖς ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.
στ) Σάββατο 9 Δεκεμβρίου 1944. Νέα ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν ποὺ ἀποτυγχάνει.
ζ) Κυριακὴ 10 Δεκεμβρίου 1944. Νέες ἄτυχες ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν.
η) Δευτέρα 11 Δεκεμβρίου 1944. Ἐπιθέσεις κομμουνιστῶν· ἐξόρμησις ἀνδρῶν Μηχανοκινήτου καὶ σύλληψις 46 κομμουνιστῶν. Ἀπόπειρα ἀνατινάξεως τοῦ Μηχανοκινήτου.
θ) Τρίτη 12 Δεκεμβρίου 1944. 4ώρη ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν. Καταστροφὲς στὰ κτίρια τοῦ Μηχανοκινήτου.
ι) Τετάρτη 13 Δεκεμβρίου 1944. Προπαρασκευὴ τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἀνατίναξη τοῦ Μηχανοκινήτου. Ἀποχώρησις τῶν ἀστυνομικῶν.

172. Νεκροὶ καὶ τραυματίες ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.
173. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ διεκρίθησαν στὶς μάχες τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος.

Ο ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «**Γεγονότα καὶ κείμενα**» — Τεῦχος 9ον, Φεβρουάριος 1957

«Οἱ Ρῶσοι ἐπανήρχισαν τὰς ἐπιθέσεις εἰρήνης.
Ποῖον μυστήριον ἐπὶ τέλους κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὰς;».

Μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καταστολὴν τῆς Οὐγγρικῆς ἀπελευθερωτικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ Σοβιετικοῦ στρατοῦ, τὴν 17ην Νοεμβρίου 1956, ἡ Μόσχα ἐπανῆλθε διὰ μιᾶς διακοινώσεώς της εἰς τὸ προσφιλὲς θέμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης. Ὀλίγον ἀργότερον, τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1957, ἡ Ρωσικὴ ἐφημερὶς «ΙΣΒΕΣΤΙΑ» ἐξέφρασε τὰ φιλειρηνικὰ σοβιετικὰ αἰσθήματα ἔναντι τῆς Γαλλίας καὶ ἐπέσεισε τὸν κίνδυνον μιᾶς ἡνωμένης Γερμανίας, ἐνῷ, μετὰ ἑπτὰ μόλις ἡμέρας, ὁ Μπουλγκάνιν ὑπεσχέθη, διὰ τὸ προσωπικοῦ του μηνύματος εἰς τὸν Ἀντενάουερ, τὴν Ἕνωσιν τῶν δύο Γερμανιῶν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀποχωρήσεώς των ἀπὸ τὸ N.A.T.O. Τέλος, ὀλίγον πρὸ τῆς παραιτήσεώς του, ὁ Σεπίλωφ ἐδήλωσεν ὅτι πιστεύει πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συνυπάρξεως, τὰ αὐτὰ δὲ ἐπανέλαβε ὁ Κροῦστσεφ καὶ μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Σεπίλωφ ὑπὸ τοῦ Γκρομύκο, κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα.

Ἐνῷ ὅμως οἱ ἡγέται τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως τονίζουν τὴν καλὴν των πίστιν καὶ θέλησιν, δὲν παύουν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν αἱματηρὰν καταστολὴν τῆς Οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως, ἐπαναφέρουν τὸν Σταλινισμὸν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας των καὶ παραβλέπουν τὰς φιλελευθέρας ἐκδηλώσεις τῶν φοιτητῶν τῆς Μόσχας καὶ τῆς Πετρουπόλεως, ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν παλαιὰν ἀδιάλλακτον ἐξωτερικὴν πολιτικήν των, διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ Σεπίλωφ ὑπὸ τοῦ Γκρομύκο, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν O.H.E. ὡς ὁ «ἄνθρωπος τῶν Βέτο».

Ὑπεστηρίχθη ἀπὸ πολλούς, ὅτι αἱ φιλειρηνικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται εἰς τόσον μεγάλην ἀντίθεσιν μὲ τὴν πραγματικήν της πολιτικήν, εἶναι δόλιαι καὶ ἀπατηλαί, ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ὑπονόμευσιν τοῦ φρονήματος καὶ τῆς δυνάμεως ἀντιστάσεως τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως παραμένει πάντοτε, κατὰ τὴν γνώμην τῶν παρατηρητῶν αὐτῶν, ἡ διεθνὴς ἐπανάστασις, ἡ διάσπασις τοῦ N.A.T.O., ἡ διείσδυσις εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ ἡ ἐνσωμάτωσις καὶ ἀφομοίωσις τῶν Δορυφόρων λαῶν. Ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς συνηγοροῦν πράγματι πολλὰ ἐπιχειρήματα :

Τὴν 12 Μαρτίου 1919, ὁ Λένιν εἶχε εἰπῆ εἰς τὸ 8ον Συνέδριον τοῦ K.K. Ρωσίας :

«Ἡ συνύπαρξις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως μὲ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ κράτη εἶναι » ἀδύνατος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ θριαμβεύσῃ εἰς τὸ τέλος, μέχρι τότε δέ, εἶναι » ἀναπόφευκτος μία σειρὰ τρομερῶν συγκρούσεών μας μὲ τὰ ἀστικὰ καθεστῶτα».

Τὸ 1928 ὁ Στάλιν ἐδήλωσεν ἐνώπιον τῆς K. E. τοῦ Κόμματός του :

«Τὸ πρόγραμμα τῆς Κόμιτερν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν πόλωσιν τοῦ σοσιαλισμοῦ » καὶ τοῦ καπιταλισμοῦ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀγωνισθοῦν μεταξύ των διὰ τὴν κατάκτησιν » τοῦ κόσμου».

Εἰς τὸ 7ον Συνέδριον τῆς Κόμιντερν, τὸ 1935, ὁ Π. Τολιάττι ἐδήλωσεν :

«Ὅταν ἀγωνιζώμεθα διὰ τὴν εἰρήνην, ἐπιθυμοῦμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ » ἑνώσωμεν τὴν ἐπαναστατικὴν πρωτοπορίαν μὲ τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἀγρότας καὶ » τοὺς μικροαστούς, εἰς τρόπον ὥστε, ἐν περιπτώσει πολέμου, νὰ μετατρέψωμεν τὸν » ἰμπεριαλιστικὸν πόλεμον εἰς ἐμφύλιον πόλεμον ἐναντίον τῆς ἀστικῆς τάξεως».

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κόμινφορμ τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1950 τονίζεται ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν κομμουνιστῶν διὰ τὴν εἰρήνην :

«Συνδέεται μὲ τὴν μαρξιστικὴν—Λενινιστικὴν προπαγάνδαν καὶ μὲ τὸν ἀδιά-
» κοπον ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀντιδραστικῆς ἰδεολογίας».

Ἐπίσης, ἡ ἀπόφασις τῆς κομμουνιστικῆς Παγκοσμίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατικῶν Συνδικάτων τονίζει ὅτι :

«Καθῆκον μας εἶναι νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὰς ἀποφάσεις
» τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Συνεδρίου Εἰρήνης καὶ ὀργανώσωμεν δρᾶσιν ἐναντίον
» τῆς μεταφορᾶς καὶ παραγωγῆς ὅπλων».

Τέλος, εἰς τὸν λόγον του ἐνώπιον τοῦ XX Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., ὁ Κρουστσεφ παραδέχεται ὅτι :

«Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀναγνωρίζομεν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐπαναστατικῆς
» μεταβάσεως ἀπὸ τὸν Καπιταλισμὸν εἰς τὸν Σοσιαλισμόν. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς δια-
» φέρομεν ἄλλωστε ἀπὸ τοὺς ρεφορμιστάς. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος ἀμφιβολίας
» ὅτι διὰ πολλὰς καπιταλιστικὰς χώρας ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀστικῆς τάξεως διὰ τῆς βίας
» εἶναι ἀναπότρεπτος».

Ἐφ' ὅσον αὐτὰ εἶναι τὰ ἐπίσημα κείμενα, τότε λοιπὸν αἱ διάφοροι Σοβιετικαὶ ἐκδηλώσεις περὶ εἰρηνοφιλίας δὲν εἶναι παρὰ ἕνα τέχνασμα. Ἡ μέθοδος τῆς διὰ τῆς προπαγάνδας ἐξαπατήσεως τοῦ ἀντιπάλου εἶναι ἐξ ἄλλου παλαιὰ ὅσον ὁ κόσμος. Ἡ Ἑλληνικὴ Μυθολογία διηγεῖται πῶς ἡ Βία, μὴ δυναμένη νὰ καταβάλῃ τοὺς ἐχθρούς της μὲ τὴν Δύναμιν, ἐπεκαλέσθη εἰς βοήθειάν της τὸν Δόλον. Οἱ πρόγονοί μας, ποὺ κανένα καλὸ ἀλλὰ καὶ κανένα κακὸ δὲν τοὺς ἦτο ἄγνωστον, ἔχουν τὸν μῦθον τοῦ **Δουρείου Ἵππου,** ποὺ ἄφησαν οἱ Ἀχαιοὶ ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς Θεοὺς τῶν Τρώων, εἰς ἔνδειξιν τῶν εἰρηνικῶν των προθέσεων, ἐνῷ μέσα του ἦτο κρυμμένος ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Ὀδυσσεὺς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐξ ἰδίων κρίνων τὰ ἀλλότρια καὶ γνωρίζων τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Δόλου, ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν δέσουν εἰς τὸ κατάρτι, φοβούμενος μήπως γελασθῇ ἀπὸ τὰ πλάνα τραγούδια τῶν σειρήνων.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἱστορικὰ παραδείγματα, ἄλλωστε, προκύπτει ὅτι τὸ σύνθημα τῆς εἰρήνης ἀπετέλεσεν πάντοτε εἰς χεῖρας τῶν ἐπιτιθεμένων τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸν ὅπλον τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως πίσω ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν σοβιετικῶν σειρήνων πού, ἐνῷ ὑπόσχονται τὶς ἀπολαύσεις τῆς εἰρήνης, ἑτοιμάζουν τὰ ὅπλα τῆς ἐπικρατήσεως τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, δὲν κρύπτεται μόνον ὁ Δόλος. Κρύπτεται καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀδυναμία καθὼς καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ἰθυνούσης γραφειοκρατικῆς τάξεως τῶν Σοβιὲτ νὰ διατηρήσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξουσίας. Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσωμεν ἕνα - ἕνα τὰ στοιχεῖα αὐτά :

Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀδυναμία κρύπτονται διότι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, διαθέτουσα βιομηχανικὴν παραγωγὴν πολὺ μικροτέραν ἀπὸ τὴν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καὶ ἀντιμετωπίζουσα μεγάλα ἐσωτερικὰ προβλήματα καὶ ἰδίως τὴν παθητικὴν ἀντίστασιν τῶν ὑποδούλων λαῶν της, δὲν δύναται μὲν νὰ ἐξαπολύσῃ ἀμέσως τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ, κρίνουσα ὅμως καὶ αὐτὴ ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια, φαντάζεται ὅτι αἱ ἐλεύθεραι χῶραι θὰ ἐπιτεθοῦν πρῶται ἐναντίον της. Ἐμεῖς, βέβαια, οἱ ὁποῖοι ζοῦμεν εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον, γνωρίζομεν ὅτι αἱ Δυτικαὶ Δημοκρατίαι οὐδεμίαν ὄρεξιν ἔχουν νὰ ἐξαπολύσουν τὸν πόλεμον. Οἱ Ρῶσοι ὅμως, διαβιοῦντες εἰς τὴν ἄγνοιαν εἰς τὴν ὁποίαν σκοπίμως τοὺς κρατοῦν οἱ ἡγέται των, βλέπουν παντοῦ ἐχθροὺς καὶ τοὺς καλλιεργεῖται τεχνητῶς τὸ συναίσθημα τοῦ κινδύνου. Ταὐτοχρόνως, οἱ Σοβιετικοὶ ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἐσωτερικήν των ἀδυναμίαν, προσπαθοῦν μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιθέσεις εἰρήνης νὰ κερδίσουν χρόνον.

Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ὄχι μόνον τώρα, ἀλλὰ εἰς ὅλην της τὴν ἱστορίαν, κατέφευγεν εἰς τὰς «**Ἐπιθέσεις εἰρήνης**» ὅταν ἀντιμετώπιζεν σοβαροὺς ἐσωτερικοὺς περισπασμούς. Ἀντιθέτως, ὅταν ἠσθάνετο τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον ἀσφαλὲς καὶ τὸ ἀντίπαλον ἀσθενῆ, ἐφήρμοζεν πάντοτε πολιτικὴν ἀπροκαλύπτως ἐπιθετικήν. Οὕτω, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ 1917 μέχρι τοῦ 1922 ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἐλπίζουσα ἀκόμη νὰ προκαλέσῃ ἐπανάστασιν εἰς τὴν Γερμανίαν, μετήρχετο διὰ τῆς Κόμιντερν τακτικὴν δυ-

ναμικὴν καὶ ἐμφανῶς ἐπαναστατικήν, ἀντιθέτως τὸ 1922—1924, ὅταν ὁ λιμὸς ἐνέσκηψεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ρωσίας καὶ οἱ Οὐκρανοὶ χωρικοὶ ἀπειλοῦσαν ἐξέγερσιν, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἐγκατέλειψε προσωρινῶς τὴν ἐπαναστατικὴν Κόμιντερν καὶ ἐξαπέλυσεν ἐπίθεσιν εἰρήνης. Ἐξ ἄλλου, ὅταν κατὰ τὴν περίοδον 1924—1934 τὰ σοβιετικὰ οἰκονομικὰ ἐβελτιώθησαν καὶ τὸ καθεστὼς ἐσταθεροποιήθη, ἡ ἐπαναστατικὴ τακτικὴ τῆς Μόσχας ἐπανήρχισε μετατραπεῖσα τὸ 1935 εἰς φιλειρηνικὴν τακτικὴν τῶν Λαϊκῶν Μετώπων ἐν ὄψει τῆς διαγραφομένης Γερμανικῆς ἀπειλῆς, ἥτις ἐνεθάρρυνεν τὰς ἀντισταλινικὰς συνωμοσίας τοῦ Τρότσκυ καὶ τοῦ Μπουχάριν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Ἀμέσως μετὰ τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον, ἡ νικήτρια Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν τακτικὴν καὶ δὲν τὴν ἐγκαταλείπει παρὰ μόνον ὅταν οἱ διάδοχοι τοῦ Στάλιν, ἀντιμετωπίζοντες τὴν κρίσιν εἰς τὴν ὁποίαν ὡδήγησε τὴν χώραν ὁ Σταλινισμός, ἐξαπολύουν ἀλλεπαλλήλους ἐπιθέσεις εἰρήνης διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἀφιερωθοῦν ἀπερίσπαστοι εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων ἐσωτερικῶν προβλημάτων.

Τὰ ἐσωτερικὰ αὐτὰ σοβιετικὰ προβλήματα ἔχουν οἰκονομικὴν μορφήν. Ἡ νέα ἀριστοκρατία τῆς χώρας, ἡ σταλινικὴ γραφειοκρατία, ἐκμεταλλευομένη τὸν πληθυσμὸν καὶ ἰδίως τὰς ἐθνικὰς μειονότητας, ἔχει διασφαλίσει τὴν διαιώνισιν τῶν οἰκονομικῶν της προνομίων ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἐσωτερικῆς ἐπαναστάσεως διὰ τῆς δικτατορίας. Μόνον διὰ μιᾶς ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεως δύναται αὕτη νὰ ἀνατραπῇ πλέον, κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς ξένης ἐπεμβάσεως μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917. Διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον αὐτὸν καὶ διὰ νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἡ Σοβιετικὴ γραφειοκρατία μόνον μίαν διέξοδον εἶχεν, τὴν δημιουργίαν βαρείας βιομηχανίας καὶ ἐξοπλισμῶν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, τὴν καλλιέργειαν ἀντιδυτικοῦ καὶ ἐπιθετικοῦ πνεύματος καὶ ψυχώσεως πολέμου μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ, τὸν ὁποῖον κρατεῖ διὰ τοῦτο ἐν ἀπομονώσει, καὶ τὴν ἐξαπόλυσιν ἐπιθέσεων εἰρήνης εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ ἵδρυσις ὅμως βαρείας βιομηχανίας καὶ ἐξοπλισμῶν, ἐπιβάλλει ἐγκατάλειψιν τῆς γεωργίας καὶ πτῶσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ πληθυσμοῦ. Τοῦτο ὅμως δημιουργεῖ νέαν οἰκονομικὴν ἀδυναμίαν καὶ νέαν δυσφορίαν τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ ἀδυναμία καὶ ἡ ἀνάγκη περισπασμοῦ καὶ ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιδράσεως, ἀποτελοῦν ἐπίσης λόγους ἐπιβάλλοντας τὴν ἐξαπόλυσιν τῶν ἐπιθέσεων εἰρήνης.

Δόλος, λοιπόν, ἀδυναμία καὶ φόβος, κρύπτεται πίσω ἀπὸ τὰς Σοβιετικὰς ἐπιθέσεις εἰρήνης. Τί ὅμως κρύπτεται πίσω ἀπὸ τὴν Δυτικὴν φιλειρηνικὴν στάσιν; Ἐὰν αἱ δημοκρατίαι ἐπεθύμουν πράγματι πόλεμον, ὡς ὑποστηρίζει ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, διατὶ δὲν θὰ τὸν εἶχαν ἤδη κάμει; Ἁπλούστατα, διότι εἰς τὰς Δημοκρατίας κυβερνᾷ ὁ λαὸς ὁ ὁποῖος ἐκλέγει τὰς κυβερνήσεις του, ὁ δὲ πληθυσμὸς τῶν Δυτικῶν Δημοκρατιῶν δὲν ἔχει καμμίαν ὄρεξιν νὰ προκαλέσῃ πόλεμον. Εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι εὐτυχῶς πρᾶγμα ἄγνωστον, τὰς Κυβερνήσεις ἐκλέγει ὁ λαὸς καὶ ὁ λαός, ὡς γνωρίζει καὶ αἰσθάνεται πᾶς ἀναγνώστης τῶν γραμμῶν αὐτῶν, δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν πόλεμον. Εἰς τὰ Δημοκρατικὰ καθεστῶτα, αἱ Κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν τὸν πόλεμον παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πληθυσμοῦ, ἐξαναγκάζονται εἰς παραίτησίν, ὡς ἀπέδειξεν καὶ τὸ πρόσφατον Βρεταννικὸν παράδειγμα. Ὁ λαὸς μιᾶς Δημοκρατικῆς χώρας δὲν δέχεται νὰ πολεμήσῃ παρὰ μόνον εὑρισκόμενος ἐν ἀμύνῃ, ὁπότε ὅμως, μαχόμενος πρὸς διάσωσιν τῶν ἐλευθεριῶν του, εἶναι τρομερὸς καὶ νικᾷ πάντοτε, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἔκβασις τῶν δύο Παγκοσμίων Πολέμων. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, ἡ παγκόσμιος ἐλευθέρα κοινὴ γνώμη καταβάλλει προσπάθειαν νὰ ἐπιλύσῃ τὰς ἐθνικὰς διαφορὰς ἐντὸς τῶν πλαισίων Διεθνῶν Συλλογικῶν Ὀργάνων, ὡς ὁ Ο.Η.Ε., ἀνεξαρτήτως δὲ τῶν ἐπιφυλάξεων τὰς ὁποίας δύναται κανεὶς νὰ διατυπώσῃ, ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν διεθνῶν αὐτῶν διαιτησιῶν, πρέπει ἐν τούτοις νὰ παραδεχθῇ ὅτι καμμίαν φορὰν ἕνας κακὸς συμβιβασμὸς εἶναι καλύτερος ἀπὸ ἕναν ἐπιτυχῆ πόλεμον, παρασκευαζόμενον ὑπὸ τὸ προπέτασμα μιᾶς ὑπούλου ἐπιθέσεως εἰρήνης.

Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΜΟΦΥΛΙΑ

— ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΑΥΤΗΣ, ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΜΕΣΑ —

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**

Ἡ σεξουαλικὴ φιλομοφυλία παρατηρεῖται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἡμεῖς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ θέλομεν ἀσχοληθῇ μόνον περὶ τῆς μεταξὺ ἀρρένων φιλομοφυλίας, μὴ ἀσχολούμενοι περὶ τῆς μεταξὺ γυναικῶν τοιαύτης, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τριβακὴ ἀσέλγεια ἢ Λέσβιος ἔρως.

Ἡ μεταξὺ ἀρρένων σεξουαλικὴ φιλομοφυλία ὑπάρχει ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, ἀπὸ τῆς πρωτογόνου καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη πνευματικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὡς καὶ τοῦ νεωτέρου, δὲν ἴσχυσαν νὰ ἐξαλείψουν τὴν γενετήσιον ταύτην διαστροφήν, τοὐναντίον δὲ αὕτη παραμένει ἐνεργὸς καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ παρ' ἅπασι τοῖς λαοῖς. Εἰς τὴν τοιαύτην διαστροφὴν ἐδόθησαν διάφοροι ἐπωνυμίαι. Παρατίθενται τοιαῦται εἰς τὰ εἰδικὰ συγγράμματα τῆς Ἰατροδικαστικῆς, παρ' ἡμῖν δὲ εἰς τὰ τῶν Βάφα, Γεωργιάδου, Κάτσα. Τὸ ἐπικρατέστερον ὅμως εἶναι τὸ ὄνομα π α ι δ ε ρ α σ τ ί α. Αὕτη διακρίνεται εἰς ἐνεργητικὴν καὶ εἰς παθητικήν. Τοὺς ἐκ συστήματος ἐνεργητικοὺς ἀπεκαλέσαμεν ἐν τῷ συγγράμματι ἡμῶν π ρ ω κ τ ο φ ί λ ο υ ς.

Τὰ αἴτια τῆς διαστροφῆς ταύτης διά τινας τῶν ἀνθρώπων εἶναι συγγενῆ, δι' ἄλλους δὲ ἐπίκτητα, διαφέρουν δὲ τὰ ἐξωθοῦντα εἰς ἐνεργητικὴν φιλομοφυλίαν ἀπὸ τὰ ἐξωθοῦντα εἰς τὴν παθητικὴν τοιαύτην.

Οἱ ἐκ συγγενοῦς αἰτίας ἀσκοῦντες ἐκ συστήματος τὴν παθητικὴν παιδεραστίαν ἀπεκλήθησαν ο ὐ ρ α ν ι σ τ α ί, παρουσιάζουν δὲ οὗτοι σωματικὰ καὶ ψυχικὰ γνωρίσματα, καταδεικνύοντα αὐτοὺς ὡς κιναίδους. Κατὰ πολλοὺς ἐξεταστὰς βαθμός τις συγγενοῦς ἀφορμῆς ὑπάρχει καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ἐπικτήτου ἀφορμῆς παιδεραστῶν, ἐνεργητικῶν ἢ παθητικῶν, ἐξεγειρομένης εὐκόλως τῆς φιλομοφυλίας ὑπὸ ἐπικτήτων αἰτίων. Ἀποδίδεται δὲ ἡ συγγενὴς παιδεραστία εἰς διαταραχὰς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, τῶν γενετησίων καὶ τῆς ὑποφύσεως κυρίως.

Ἡ σεξουαλικὴ φιλομοφυλία, ἥ τε ἐνεργητικὴ καὶ ἡ παθητική, ἐνδιαφέρουν μεγάλως τὴν κοινωνίαν, διότι γίνεται ἀφορμὴ διαφόρων ἐγκλημάτων, ἀπὸ τῶν ἁπλουστέρων μέχρι τῶν μᾶλλον εἰδεχθῶν τοιούτων, παραδείγματα τῶν ὁποίων διαβάζομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἴτε εἰς ἄλλας χώρας, συμβαίνοντα, εἴτε δυστυχῶς καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἐσχάτως. Τοιαῦτα δὲ ἐγκλήματα ἔδωσαν εἰς ἡμᾶς ἀφορμὴν συντάξεως τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Σημειοῦμεν ἐπιπροσθέτως ὅτι ἡ μεταξὺ ἀρρένων φιλομοφυλία, ἐνεργητικὴ ἢ παθητικὴ ἢ ἐναλλασσομένη, παρατηρεῖται εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, εἴτε τὰς λαϊκὰς εἴτε τὰς ὁπωσδήποτε ἀνωτέρας, ἂν μὴ ἐνίοτε καὶ ἀνωτάτας. Πρόσωπα πασῶν τῶν τάξεων καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῆς Ἀνακριτικῆς Ἀρχῆς εἰς τὸ Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς ἐξέτασιν.

Ἡ διαστροφὴ αὕτη δέον νὰ καταπολεμηθῇ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας, ἐξ ἀρχῆς ὅμως σημειοῦμεν ὅτι ὁ κατ' αὐτῆς πόλεμος εἶναι ἀμφιβόλου ἀποτελεσματικότητος. Πρέπει δὲ νὰ στραφῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν κατὰ τῶν ἐκ συγγενοῦς διαστροφῆς φιλομοφύλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατὰ τῶν ἐκ συγκυρίας τινὸς ἀποβάντων τοιούτων.

Τὸ ἐλάττωμα τῶν συγγενῶν παιδεραστῶν δυσκόλως καταπολεμεῖται καὶ ἀκράτητοι φέρονται οἱ τοιοῦτοι πρὸς τὴν φιλομόφυλον γενετησίαν ἀπόλαυσιν, διὰ τοῦ εἰδεχθοῦς ρόλου τοῦ εἴτε ἐνεργητικοῦ, εἴτε παθητικοῦ παιδεραστοῦ.

Τοὺς ἐκ συγγενοῦς παρωθήσεως παιδεραστὰς μόνον ὁ Νόμος καθ' ἡμᾶς δύναται νὰ παρακωλύσῃ ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐλαττώματός των, διὰ τῆς ἐγκλείσεως εἰς φυλακὴν ἢ ψυχιατρεῖον, ἔνθα θὰ δύναται νὰ ἐνεργῆται ἡ κατάλληλος ὁρμονικὴ θεραπεία καὶ δὴ ἡ ψυχαναλυτική, μετὰ καλῶν ἀποτελεσμάτων κατά τινας, ἀμφιβόλων ὅμως κατ' ἄλλους μελετητὰς τοῦ θέματος τῆς φιλομοφυλίας.

'Εφηρμόσθη ἐπὶ τῶν κατὰ σύστημα ἐνεργητικῶν παιδεραστῶν εἰς τινας χώρας—'Αμερικήν, 'Ελβετίαν—ὁ εὐνουχισμός, ἡ ἀποτομὴ δηλαδὴ ἀμφοτέρων τῶν ὄρχεων. Τοῦτο δὲ πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν, πρὸς κατασίγασιν δηλαδὴ τῶν ἀνόμων γενετησίων ὀρέξεων τοῦ παιδεραστοῦ καὶ ἐπὶ ἐνσυνειδήτῳ συγκαταθέσει τούτου πρὸς τὴν τοιαύτην ἐγχείρησιν, σκοποῦσαν τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν διώξεων τῆς 'Αρχῆς, λόγῳ τῶν ἀνομημάτων του.

Λέγεται ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο ἠλάττωσε τὴν πρὸς διάπραξιν τῆς ἐνεργητικῆς παιδεραστίας ροπήν, οὐχ' ἧττον ὅμως δὲν δύναται νὰ συσταθῇ οὐδὲ πρὸς ἐκφοβιστικὸν τῶν ἄλλων σκοπόν.

Πάντως ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις τῶν ἀποκαλυφθέντων ὡς ἐνεργητικῶν παιδεραστῶν δύναται νὰ προσφέρῃ πολλά, διὰ τοῦ ἐνσπειρομένου φόβου εἰς τοὺς κατεχομένους ὑπὸ τοῦ ἐλαττώματος. 'Η ἀστυνομικὴ δὲ ἐπιτήρησις δέον νὰ εἶναι διαρκὴς καὶ ἡ τιμωρία τῶν παρανομούντων παιδεραστῶν παραδειγματική, καθ' ὅσον οἱ ἐνεργητικοὶ φιλομόφυλοι χρησιμοποιοῦν πᾶν μέσον, μετὰ θρασύτητος καὶ πονηρίας, ὅπως παρασύρωσι νεαρὰ ἄτομα εἰς τὴν ἄτιμον διαστροφήν. Ταῦτα δέ, ἂν ἅπαξ παρέπεισαν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὰς ὀρέξεις των, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκμεταλλεύωνται μετὰ τῶν συντρόφων των καὶ πρὸς διάπραξιν καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων, ὡς ἐκβιάσεων, κλοπῶν κλπ.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐκ συγκυρίας καὶ ἐπικτήτως ἀποβάντων παιδεραστῶν, εἴτε τῶν ἐνεργητικῶν εἴτε τῶν παθητικῶν τοιούτων, ὁ πόλεμος κατὰ τῆς τοιαύτης διαστροφῆς ἴσως εἶναι εὐχερέστερος διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἑκάστοτε αἰτίων τῆς δημιουργίας τοῦ ἐλαττώματος.

Δὲν εἶναι δυνατὸν ἐνταῦθα νὰ ἀναπτύξωμεν τὰ αἴτια ταῦτα, εὐρέως δὲ ἀναπτύσσονται εἰς τὰς ἀναφερθείσας ἰατροδικαστικάς, καὶ ἀναλόγως τούτων θὰ εἶναι διάφορος ἑκάστοτε ἡ διεξαχθησομένη θεραπεία καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις.

'Η καταπολέμησις δὲ δύναται νὰ ἐνεργῆται καὶ διὰ τῆς 'Αστυνομικῆς καὶ Διοικητικῆς προλήψεως, ἀλλὰ καὶ διὰ καταλλήλου διαφωτίσεως, εἴτε διὰ διαλέξεων εἴτε διὰ δημοσιεύσεων ἐπιστημονικοῦ τύπου.

Τὸ πρᾶγμα τῆς ἐπὶ τοιούτου θέματος διαφωτίσεως δὲν εἶναι εὐχερὲς διὰ μὴ καλῶς κατηρτισμένους διαφωτιστάς, διότι ἄλλως ὑπάρχει ὁ κίνδυνος, ἡ διαφώτισις νὰ λάβῃ χροιὰν προσβολῆς τῆς δημοσίας αἰδοῦς.

'Ιδιαιτέρως θὰ ἔπρεπε νὰ διαφωτισθῇ ἡ νεαρὰ ἡλικία, ἵνα μὴ ἀποβαίνῃ θῦμα τῶν ἐκ συνηθείας ἐνεργητικῶν παιδεραστῶν. Εἰς ἄλλας χώρας συνιστοῦν τὴν διδασκαλίαν σεξουαλικῶν ζητημάτων εἰς τὰ νεαρὰ ἄτομα ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 6 ἐτῶν εἰσέτι. Καὶ ἐπιζητεῖται τοιαύτη διδασκαλία νὰ ἐνεργῆται ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τῶν γονέων, τῶν ἀρρένων μὲν τέκνων ὑπὸ τοῦ πατρός, τῶν θηλέων δὲ ὑπὸ τῆς μητρός. Εἰς μεγαλυτέρας δὲ ἡλικίας, μέχρι τῆς τῶν 18 ἐτῶν, νὰ ἐνεργῆται ἡ σεξουαλικὴ διδασκαλία ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐν τοῖς Σχολείοις. 'Η τοιαύτη ὅμως διδασκαλία ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν ἱκανότητα τῶν τε γονέων καὶ τῶν διδασκάλων, ἵνα μὴ τοιαύτη διδασκαλία ἐνεργήσῃ ὡς δίκοπος μάχαιρα καὶ χρησιμεύσῃ πρὸς ὥθησιν εἰς διαφθοράν, εἰς σκοπὸν δηλαδὴ ἀντίθετον τοῦ ἐπιδιωκομένου. 'Εν ταῖς 'Ηνωμέναις Πολιτείαις τῆς 'Αμερικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ, παρέχονται εἰς ἀνάλογα τοῦ θέματος περιοδικὰ ἢ διὰ φυλλαδίων ὑποδείγματα τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας πρὸς τὰ παιδιά, ἄρρενα ἢ θήλεα, θεμάτων σχετικῶν πρὸς τὸν σεξουαλισμόν. Παρ' ἡμῖν ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἐχέφρονες γονεῖς θὰ ἀπετόλμων τοιαύτην διδασκαλίαν.

Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν φιλομοφυλικῶν τάσεων συντείνουν σεξουαλικὰ διηγήματα, ἀνάπτυξις τοιούτων ὑπὸ τοῦ Τύπου καὶ δὴ μετὰ εἰκόνων σκανδαλιστικῶν, κινηματο-

γραφικαὶ ταινίαι,ἐκθέτουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ ὑποκόσμου, παραστάσεις θεατρικαὶ ἐπὶ ἐπιληψίμων θεμάτων, ἐντέχνως ἴσως ἀποκρυπτομένου τοῦ ἀνηθίκου σκοποῦ των κλπ.

Ὁ πόλεμος ὅμως κατὰ τῶν αἰτίων τούτων εἶναι πολλάκις δυσεφάρμοστος, παρὰ τὰς κατ' αὐτῶν ἐπεμβάσεις τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν ἐν γένει Ἀρχῶν, διότι πάντοτε ἐμφανίζονται οἱ καταπολεμοῦντες τὰ περιοριστικὰ μέτρα ὡς ἀνελεύθερα, καὶ χαρακτηρίζοντες ὡς ἔργα τέχνης εἴτε αἰσχρὰ φιλολογικὰ σεξουαλικὰ κατασκευάσματα, εἴτε δῆθεν ὡς καλλιτεχνικὰ τοιαῦτα εἰκόνας ἀσέμνους κλπ.

Εἰς τὴν αὔξησιν τῶν σεξουαλικῶν διαστροφῶν συντείνει μεγάλως ἡ ἠθικὴ χαλάρωσις τῆς οἰκογενείας, ἡ ἐξασθένησις τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ αὔξησις τῶν τοξικομανιῶν, καὶ δὴ τῆς παρ' ἡμῖν συχνοτάτης τοιαύτης, τοῦ ἀλκοολισμοῦ κλπ.

Παρ' ἡμῖν σοβαραὶ μελέται ἐπὶ τῆς διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ ἐν σχέσει πρὸς σεξουαλικὰ ζητήματα ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Μωϋσείδου, ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῳ περιοδικῷ: «Ἡ Ὑγεία», καὶ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἱεροκήρυκος μακαρίτου ἤδη Σεραφεὶμ Παπακώστα, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἠθικὴ—Ὑγεία (ἔκδοσις Ζωῆς 1935). Ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦ Παπακώστα παρατίθεται εὐρεῖα βιβλιογραφία ξένη τε καὶ Ἑλληνική, σχετικὴ πρὸς τὴν γενετήσιον λειτουργίαν.

Καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον Ἠθικὴ καὶ Ὑγεία ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ψυχολογίας κ. Σακελλαρίου διευθυνομένῳ περιοδικῷ «ὁ Προμηθεύς» μελέτην ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπὸ τῶν νεανίδων διατηρήσεως τῆς παρθενίας των μέχρι τοῦ γάμου των καὶ τῶν κινδύνων τῆς προώρου θυσιάσεως ταύτης. Ἡ μελέτη αὕτη ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» κατὰ τὸ 1955.

Περατοῦντες τὸ ἄρθρον ἡμῶν κρίνομεν ὠφέλιμον νὰ παραθέσωμεν τὸν κάτωθι Δεκάλογον συμβουλῶν τῶν Weis καὶ Brien, συμβούλων τῆς Πολιτείας Πενσυλβανίας ἐπὶ τῆς συντάξεως Νόμων, κατὰ τῶν ἐκ γενετησίου ἀφορμῆς ἐγκλημάτων. Τὸν Δεκάλογον παρελάβομεν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Sexology (Ἰούνιος 1950), δὲν ἀναφέρεται ὅμως ἐὰν οὗτος εὗρεν ἀπήχησιν παρὰ τῷ κοινῷ, θὰ ἐχρησίμευσεν ὅμως ὁπωσδήποτε διὰ πολλοὺς σώφρονας γονεῖς, ὡς μέσον διαφωτίσεώς των. Ὁ Δεκάλογος ἔχει ὡς ἑξῆς:

1) Νὰ συζητῆτε εἰλικρινῶς μὲ τὰ παιδιά σας ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὴν γενετήσιον λειτουργίαν, οὕτως ὥστε ταῦτα ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἔχουν προειδοποιηθῇ περὶ τῶν ἐξ αὐτῆς κινδύνων.

2) Νὰ συμβουλεύετε τὰ παιδιά σας οὐδέποτε νὰ δεχθοῦν περίπατον δι' αὐτοκινήτου ἢ δῶρα ἀπὸ ἄγνωστόν τινα.

3) Μάθετε τὸ περιβάλλον τῶν παιδιῶν σας καὶ μὴ ἐπιτρέπετε εἰς αὐτὰ ἐξόδους κατὰ τὴν νύκτα.

4) Συμβουλεύετε αὐτὰ νὰ ἀναφέρουν ἀμέσως εἰς σᾶς ἢ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Σχολείου ὕποπτον συμπεριφορὰν ἀγνώστου τινός.

5) Νὰ ἀναφέρῃ τὸ παιδί σας εἰς σᾶς παρευθὺς πληροφορίας διὰ σεξουαλικὰς ἀνωμαλίας οἱουδήποτε συμμαθητοῦ. Οἱ γονεῖς νὰ ἀναφερθοῦν ἀμέσως εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Σχολείου.

6) Μὴ ἐπιτρέπετε εἰς τὰ παιδιά σας τὴν ἀγορὰν ἢ ἀνάγνωσιν ἐπιληψίμων περιοδικῶν ἢ βιβλίων.

7) Νὰ ἀπαγορεύσητε εἰς τὰ παιδιά σας νὰ ἀκούουν εἰς τὸ ραδιόφωνον σκηνὰς δραματοποιούσας τὸ ἔγκλημα ἢ νὰ προσέχουν σκηνὰς ἀνυμνούσας τὸν σεξουαλισμὸν καὶ τὰ ἐγκλήματα.

8) Νὰ παρακινῆτε τὰ Κολλέγια τῆς περιοχῆς σας νὰ ἱδρύσουν χωριστὰς τάξεις διὰ τὰ ἄρρενα καὶ θήλεα παιδιά.

9) Νὰ διδάσκετε εἰς τὰ παιδιά σας νὰ σέβωνται τοὺς διδασκάλους των.

10) Νὰ ἐνθαρρύνετε τὴν προσέλευσιν τῶν παιδιῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Γ. ΚΑΤΣΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ὑπὸ τοῦ DR. E. DE GREEFF, ἐκ τῆς International Criminal Police Review, No 107 Ἀπριλίου 1957, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΕΜΟΝΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἤδη ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα τῆς ἐγκληματικῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ἐγκληματικῆς συμπεριφορᾶς, τὸ ὁποῖον—ὅπως εἴδομεν—εἶναι, ἐν μιᾷ ἐννοίᾳ, ἡ ἀρίστη δυνατὴ προσαρμογὴ εἰς ὑφισταμένας συνθήκας.

Ὅσάκις εἶπον ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγκληματίου δὲν εἶναι, ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἐν λάθος ἀλλὰ—ἀντιθέτως—ἡ ἀληθὴς ἔκφρασις τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον προσαρμόζεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν, πολὺ συχνά—πρέπει νὰ παραδεχθῶ—συνήντησα σφοδρὰν ἀντίδρασιν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἀσχοληθέντας εἰς τοιαῦτα ζητήματα.

Εἰς Παρισίους κάποτε, εἰς μίαν ἐγκληματολογικὴν ἑταιρίαν ἔδωσα μίαν διάλεξιν, τὴν ὁποίαν εἶχον τιτλοφορήσει «Ἡ ἐγκληματικότης—μία μορφὴ προσαρμογῆς» (La Criminalité, forme d'Adaptation). Ὁ τίτλος οὗτος ἐφάνη τόσον παράδοξος εἰς τὸ συνέδριον, ὥστε ὑπέθεσαν ὅτι εἶχε γίνει λάθος καὶ τὴν ἤλλαξαν εἰς «Ἡ ἐγκληματικότης—μία μορφὴ κακῆς προσαρμογῆς» (La Criminalité, forme d' Inadaptation), ὁ ὁποῖος εἶναι προφανῶς ἀληθής, ἀλλὰ ὄχι ὅ,τι ἠννόουν.

Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀκόμη δὲν ἀντιλαμβάνονται πάντοτε τὴν πραγματικὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος τούτου, καίτοι εἶναι προφανῶς ἱκανοὶ νὰ τὸ κατανοήσουν καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ δραστηριότης των θὰ ἐμειοῦτο ἐὰν τὸ ἀπεδέχοντο.

Ὁ ἐγκληματίας, μετὰ τὴν σύλληψίν του, γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον φιλήσυχος καὶ ἄκακος διὰ νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν. Ὁ ἀνακριτής, ὁ ἐμπειρογνώμων, τὸ δικαστήριον, ὁ ἔνορκος, συναντοῦν ἓν πρόσωπον τὸ ὁποῖον φαίνεται συντετριμμένον, πειθήνιον καὶ πρᾷον, τόσον ὥστε ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ του δύναται νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς μόνον κατόπιν σημαντικῆς μελέτης. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς—διακινδυνεύων ἐνίοτε τὴν ζωήν του—συναντᾷ τὸ πρῶτον τὸν ἐγκληματίαν, ὁ τελευταῖος ἀπολαμβάνει τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἐλευθερίας του καὶ διὰ τοῦτο «τὰ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα». Εἶναι ἀπολύτως φυσικὸν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας νὰ προβάλλῃ ἐντόνως τὸ ἔνστικον τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ. Εἰς τὰς πρώτας ταύτας στιγμὰς τῆς συναντήσεως μετὰ τοῦ ἐγκληματίου, ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐπιτρατεύσῃ ὅλον τὸ θάρρος καὶ τὸν ἀνδρισμόν του, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐγκληματίας πράττει τὸ ἴδιον δι' ἑαυτόν.

Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶναι στιγμὴ ἐντάσεως καὶ ἐπικίνδυνος δι' ἀμφοτέρους. Ὑπάρχει πιθανότης ὁ ἀστυνομικὸς εἰς περιπτώσεις τοιούτων στιγμῶν νὰ δυνηθῇ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ἐπιστημονικάς του γνώσεις;

Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶναι ἐν γνώσει τῶν μεγάλων κινδύνων τοὺς ὁποίους διατρέχουν καὶ τοῦτο μόνον ἔχουν ὑπ' ὄψιν των καὶ οὐδὲν ἕτερον. Ἀμφότεροι εἶναι ἀπολύτως προσηλωμένοι εἰς τὴν ἰδίαν ἕκαστος ἀσφάλειαν.

*

Ὅταν ὅμως ὁ ἐγκληματίας δαμασθῇ, αἱ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ πρέπει νὰ τεθοῦν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν. Καὶ πρέπει νὰ τεθοῦν—ἂς ἐπαναλάβω—ὄχι διὰ νὰ παροραθῇ πᾶσα διάκρισις μεταξὺ ἐγκληματικῆς καὶ μὴ διαγωγῆς, ἀλλὰ

διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἀκριβὴς πλοκὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ ἐξετασθῇ τοῦτο ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν ἀτομικότητα τοῦ δράστου.

Ὁ ἐγκληματίας δὲν ἐξέλεξε τὸν ἐγκληματικὸν βίον τυχαίως. Ὑπάρχει ἀσφαλῶς κάποιος λόγος διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιλογήν. Δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ εἴπωμεν «εἶναι ἐγκληματικὸς τύπος καὶ εἶναι τοιοῦτος ἐπειδὴ θέλει νὰ εἶναι» κλπ. Τὸ θέμα εἶναι τί τὸν ἔκαμε ἐγκληματικὸν τύπον. Τὸ θέμα τοῦτο ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ βασικὸν ἐγκληματολογικὸν πρόβλημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον ἀντιλαμβανόμεθα πόσον ἀτελεῖς εἶναι αἱ γνώσεις μας.

Εἶναι δυστυχῶς ἀληθὲς—καὶ δὲν πρέπει νὰ παροραθῇ—ὅτι δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν σειρὰν τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἐγκληματίαν,ἀλλὰ ἁπλῶς καὶ μόνον μὲ τὸν ἐγκληματίαν τὸν ἴδιον, μὲ τὴν κοινωνικὴν δηλαδὴ ἐκδήλωσιν τῶν αἰτίων τούτων.

Ὁπωσδήποτε ὅμως οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ κοινωνικὰ αἴτια τὰ ὁποῖα ὠθοῦν τὸ ἄτομον πρὸς ἐγκληματικὴν πορείαν, ὁ ἐγκληματίας προσαρμόζει ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ τὰς περιστάσεις καὶ ἐὰν σέβεται κάτι, τοῦτο εἶναι ἡ ἰσχύς. Δὲν ἐννοῶ τὴν βάναυσον βίαν. Ἐννοῶ τὴν ἰσχὺν ὡς ἀκαταμάχητον παράγοντα, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἐφ' ὅσον ἡ βαναυσότης καὶ ἡ βιαιότης ἐγκατελείφθησαν, πρέπει νὰ ἀντικατασταθοῦν δι' ἄλλων τρόπων ἐπιβολῆς· π.χ. μὲ τὸ θάρρος, τὴν εὐψυχίαν, τὴν αἴσθησιν τῆς εὐθύνης καὶ τὴν ὑπόληψιν διὰ τὸ ἀναλαμβανόμενον ἔργον.

Γνωρίζομεν ὅτι τὰ βίαια μέσα καὶ ἡ βάναυσος μεταχείρισις δὲν μεταβάλλουν τοὺς ἐγκληματικοὺς χαρακτῆρας ἢ τοὐλάχιστον δὲν τοὺς μεταβάλλουν ἐπὶ μακρόν. Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι τὰ κηρύγματα ἠθικῆς ἀσκοῦν μικρὰν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοῶν. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχουν οὕτω, ἐπειδὴ ὅλα ἐξαρτῶνται ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς αἰτίας: Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔτυχε σκληρᾶς μεταχειρίσεως ἢ πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπηυθύνθησαν τὰ κηρύγματα δὲν ἠσθάνετο ὅτι ἔσφαλεν. Θεωρεῖ τὴν ἐνέργειάν του δεδικαιολογημένην, ἂν μὴ καὶ ἀναπόφευκτον.

Οὐχ' ἧττον ὅμως αἱ προσπάθειαι αὗται ἠθικοποιήσεως τῶν ἐγκληματιῶν ἐπροξένουν κάποιαν ἐνόχλησιν εἰς τούτους ὅταν ὑπῆρχον. Ἕτεινον εἰς τὸ νὰ διαχωρίζουν τὴν ἐγκληματικὴν στάσιν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἀπὸ τὴν ἀνάμιξιν εἰς τὸ συγκεκριμένον ἔγκλημα. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἤδη παύσει. Ποία ὅμως εἶναι ἡ παροῦσα κατάστασις; Ὅταν ὁ ἐγκληματίας φθάνῃ εἰς τὴν φυλακήν, εὑρίσκεται εἰς περιβάλλον προσαρμοσθὲν πρὸς τὰς ἀνάγκας του, εἰς ἀτμόσφαιραν ἐντὸς τῆς ὁποίας αἰσθάνεται «σὰν τὸ σπίτι του» ἐνίοτε δὲ καὶ ἀκόμη καλύτερον καὶ ὅπου οὐδεμία προσπάθεια γίνεται πρὸς μεταβολὴν τῆς προσωπικότητός του. Ἐπὶ πλέον παρέχονται εἰς τοῦτον τὰ μέσα διὰ νὰ εὕρῃ δικαιολογίας διὰ τὴν διαγωγήν του. Ὑποδεικνύεται εἰς τοῦτον π.χ. ὅτι ὑπῆρξε θῦμα τοῦ περιβάλλοντος κλπ. Ἀρχίζει κατόπιν τούτων νὰ ἐπανέρχεται ταχέως εἰς τὴν πρὸ τῆς συλλήψεώς του ψυχολογικὴν κατάστασιν καὶ ἀρχίζει πάλιν νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος προσαρμογῆς εἰς τὰς περιστάσεις εἶναι ἡ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια. Εἰς τὴν πραγματικότητα γίνεται ἅπαξ ἔτι «ἐνδεχομένως ἐγκληματίας». Αἱ μόναι δυσάρεστοι ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας ἔχει ἐκ τοῦ ἐγκλήματος τὸ ὁποῖον διέπραξε, αἱ μόναι αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ ἐγκληματήσῃ καὶ πάλιν, εἶναι αἱ ἐπαφαὶ τὰς ὁποίας εἶχε μὲ τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὰς δικαστικὰς ἀρχάς.

Ἡ ἐφαρμοζομένη σήμερον πατρικὴ μεταχείρισις τῶν καταδίκων εἰς τὰς φυλακὰς στερεῖται παντελῶς—πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶμεν—ἐπιστημονικῆς βάσεως. Ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ἡ βασικὴ ἀντίληψις, ὅτι ὁ ἐγκληματίας εἶναι κάποιος ὁ ὁποῖος ἐλευθέρᾳ βουλήσει καὶ μετὰ προηγηθεῖσαν σκέψιν ἔχει προσανατολισθῇ πρὸς τὸ κακόν, εἶναι ἐσφαλμένη, ἐπειδὴ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅτι ὄπισθεν τοῦ προσανατολισμοῦ τούτου ὑπάρχει ἡ ἐπιβλητικὴ εἰκὼν τῶν παραγόντων οἱ ὁποῖοι τὴν διεμόρφωσαν.

Εἶναι ὅμως ἀκόμη περισσότερον ἐσφαλμένον, ἐξετάζοντες τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸν ἐγκληματίαν, νὰ περιοριζώμεθα μόνον εἰς τοὺς παραλλήλως δρώντας τούτους παράγοντας καὶ νὰ παραμελῶμεν τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον ἔχει καὶ

συνείδησιν τοῦ τί πράττει. Ἡ συνείδησις αὕτη διατηρεῖ καὶ κατευθύνει τὰς ἐγκληματικὰς προθέσεις καὶ ἐὰν εἷς ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ ἢ ὄχι ἐξαρτᾶται τελικῶς ἐκ τῶν ἀντιδράσεων αἱ ὁποῖαι γεννῶνται εἰς τὴν συνείδησίν του. Ὁ ἐγκληματίας εἶναι μία ὅλη προσωπικότης καὶ πᾶσα ψυχολογικὴ μεταχείρισις πρέπει νὰ λαμβάνῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν.

***

Ἐν ὀλίγοις, ὁ ἐγκληματολόγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητᾷ νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ἀστυνομικὸς ὅσον τὸ δυνατὸν τελειοτέραν ἐπαγγελματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν. Πιστεύω ὅμως ἐκ παραλλήλου, ὅτι ὁ ἐγκληματολόγος ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ νὰ αἰτῆται ἡ ἀστυνομία συγγνώμην διὰ τὰς συλλήψεις τὰς ὁποίας ἐνεργεῖ ἢ νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὸν γελοῖον ὁ δικαστὴς διὰ τὰς ποινὰς τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει, δὲν ἀντιμετωπίζει ἐντίμως τὸ πρόβλημα.

Ἔχομεν προσαρμόσει τὰς φυλακάς μας πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐγκληματιῶν. Σεβόμεθα σήμερον τὴν προσωπικότητα τούτων εἰς τοιαύτην ἔκτασιν, ὥστε πρὶν ἀποδώσωμεν εἰς τούτους τὴν ἐλευθερίαν δὲν ζητοῦμεν οὐδὲν σημεῖον μετανοίας ἢ ὑποσχέσεως βελτιώσεως.

Οἱ ἐγκληματολόγοι πρέπει νὰ μάθουν πολλὰ ἀκόμη διὰ τὴν μεταχείρισιν τῶν ἐγκληματιῶν. Τοῦτο εἶναι ἓν ἐνδιαφέρον πρόβλημα καὶ ἔχουν γίνει πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην πολλαὶ διαπιστώσεις, ὄχι ὅμως εἰς μέτρον ἱκανοποιητικὸν ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὰ ὑπάρχοντα ἱδρύματα καὶ τὰς ἐφαρμοζομένας μεθόδους. Ἡ θεραπευτική, ὡς τοιαύτη, δὲν ἔχει δώσει ἀποτελέσματα εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐγκληματολογίας Καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς καθαρᾶς ἰατρικῆς, θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐσημείωσε μίαν ἀπαράμιλλον ἀποτυχίαν.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ πραγματικὴ προσωπικότης καὶ εἰδικῶς τὸ «δρᾶμα» ἑκάστου ἐγκληματίου πρέπει νὰ ἐρευνῶνται, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκ φύσεως κακῆς θελήσεως ἄνθρωπος καὶ ὅτι ἡ τιμωρία δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται ὡς αὐτοσκοπός.

Τὰ τελευταῖα ἔτη οἱ ἐγκληματίαι δὲν θεωροῦνται ἔνοχοι. Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι ἐν μέρει μόνον δεδικαιολογημένη. Κατέληξεν ὅμως νὰ θεωροῦνται οὗτοι ἀθῷα... θύματα! Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἀνεύθυνος καὶ ἀντεπιστημονική, εἰς ὅσην τοὐλάχιστον ἔκτασιν καὶ ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ἀντικατέστησεν. Θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοιούτων, ἁπλοποιουσῶν τὸ πρόβλημα, ἀντιλήψεων. Τὸ θέμα τοῦ ἐγκληματολόγου εἶναι ἀκόμη ἡ ἐγκληματικὴ προσωπικότης, ὡς σύνολον λαμβανομένη. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐνδιαφέρει ἀμφοτέρους—καὶ τὸν ἀστυνομικὸν καὶ τὸν ἐγκληματολόγον—καὶ πιστεύω ὅτι ἐὰν οὗτοι συνεργασθοῦν, θέτοντες ὁ εἷς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἑτέρου τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἐμπειρίαν των, θὰ γίνῃ ἱκανοποιητικὴ πρόοδος εἰς τὸ πεδίον τοῦτο τῆς ἐπιστήμης.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων
κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**

Προσφάτως ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Η.Ε.Α. διὰ δημοσιευθείσης ἀνακοινώσεώς της, γενομένης κατόπιν τῶν ρυπαρογραφημάτων ἐνίων ἐφημερίδων περὶ τὸν φόνον τοῦ Πεπέ, κατεδίκασε τὴν θλιβερὰν αὐτὴν τακτικὴν τῶν ἐφημερίδων καὶ διεδήλωσε ὅτι ὁ δημοσιογράφος ὀφείλει νὰ προάγῃ τὴ Κοινωνίαν καὶ νὰ ἐκτελῇ τὸ ἔργον του ὡς ὑψηλὴν ἀποστολήν.

Ποῖος δὲν θὰ συμφωνήσῃ μὲ τὰς ὀρθὰς αὐτὰς ἀντιλήψεις τῆς Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν; Ὁ Τύπος ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς δημοσίας ζωῆς καὶ εἶναι μέσον διὰ τὴν πνευματικήν του τροφήν. Διὰ τοῦτο ἡ ἐξέλιξις τῆς δημοσίας ζωῆς τοῦ τόπου καὶ ἡ διαμόρφωσις τῆς συγχρόνου Κοινωνίας ἐξαρτᾶται οὐχὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἀσκεῖται ἡ μεγάλη δύναμις ἥτις ἐνυπάρχει εἰς τὸν τύπον. Ὁ Κάνιγγ ἔχει εἴπει: «ἐξ μῆνας ἡ Κυβέρνησις κυβερνᾷ καὶ ἐξ μῆνας ὁ τύπος».

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰῶνος ἐμφανίζεται εἰς τὸν κόσμον ὡς νέα δύναμις, ὁ τύπος. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ὑψοῦται εἰς δύναμιν κολοσσιαίαν, ἐμψυχώνει καὶ ὁδηγεῖ τὴν κοινὴν γνώμην, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη «τετάρτη δύναμις» (quatrième Etat) μετὰ τὰς τρεῖς θεωρουμένας τότε δυνάμεις ἐν Γαλλίᾳ ἤτοι, τοὺς εὐγενεῖς, τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν.

Τὸ ἀναγνωστικὸν Κοινὸν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἔχει εὐρυνθῇ τὰ μέγιστα. Ἡ ἐφημερὶς δύναται νὰ λεχθῇ, ἀπέβη ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Κοινοῦ, τὸ ὁποῖον δίδει πολλάκις πίστιν εἰς αὐτὴν ἐντελῶς παιδικήν. «Τὸ εἶδα γραμμένο στὴν ἐφημερίδα» ἀκούεται πλειστάκις νὰ λέγεται ἀπὸ πολλούς. Αἱ εὐθῦναι τοῦ τύπου διὰ τοῦτο εἶναι μεγάλαι, ὡς ἐκ τῆς δυνάμεώς του, ἵνα κατευθύνῃ τὸ Κοινόν.

Ἐὰν ὁ βιομήχανος κατασκευάζει ἐμπόρευμα μὲ ἐλαττώματα, βλάπτει βεβαίως οἰκονομικῶς τὸ Κοινόν. Ὁ τύπος ὅμως μὲ τὰ ἐλαττώματά του βλάπτει καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Κοινοῦ, δεδομένου ὅτι ὁ τύπος φθάνει μέχρι τοῦ νὰ καλύπτῃ ὅλας τὰς πλευρὰς τῆς δημοσίας ζωῆς.

Ὁ μελετῶν τὰ ζητήματα τοῦ τύπου ἐρευνᾷ πῶς ὁ τύπος καὶ δὴ ὁ λεγόμενος «λαϊκὸς τύπος» ἔχει ἐκφύγει τῶν ὁρίων τῆς καλῆς δημοσιογραφίας καὶ καθίσταται φθοροποιὸς διὰ τῶν δημοσιευμάτων του, ἀναγομένων εἰς περιγραφὰς ἐγκλημάτων καὶ νοσηρῶν ἐκδηλώσεων, διὰ τὴν νεότητα, ἀντὶ ὡς ὤφειλε νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διάσωσιν τῆς νεότητος ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς ἀνηθικότητος.

Ἐπὶ ἡμέρας ἓν ἀποτρόπαιον ἔγκλημα καταλαμβάνει ἀρκετὰς στήλας ἐνίων ἐφημερίδων καὶ ἑλκύει τὴν προσοχὴν τοῦ μεγίστου τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ἐνδιαφέρον συγκεντροῦται πλέον περὶ τὴν βορβορώδη ψυχὴν ἑνὸς ἐγκληματίου. Ἔνιαι τῶν ἐφημερίδων περιγράφουν τὰ ἀκατανόμαστα ὄργια, τὰ προηγηθέντα τοῦ ἐγκλήματος, μὴ παραλείπουσαι λεπτομερείας τῆς ἀπεχθοῦς πράξεώς του.

Ἐξυπηρετεῖται κανεὶς ἠθικὸς σκοπὸς διὰ τῆς τοιαύτης περιγραφῆς; Ὄχι. Τοὐναντίον, ἡ περιγραφὴ τοῦ ἐγκλήματος διεγείρει εἰς πολλὰ ἄτομα τὰ ἀντικοινωνικὰ ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐκδηλωθοῦν εἰς τὸ πρῶτον ἔναυσμα.

Ἔχει ὑποστηριχθῇ ὅτι τὸ ἔγκλημα προέρχεται καὶ ἀπὸ μίμησιν καὶ ὅτι ἡ περιγραφὴ του ὑποβάλλει καὶ δύναται νὰ δημιουργήσῃ μιμητάς. Ὁ καθηγητὴς τῆς ἐγκληματικῆς Κοινωνιολογίας Cabr Tarde εἰς τὴν «ποινικὴν φιλοσοφίαν» του ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι προϊὸν μιμήσεως. Τὸ αὐτὸ ὑποστηρίζει καὶ ὁ Herbert Spencer εἰς τὸ ἔργον του «οἱ νόμοι τῆς μιμήσεως».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διεθνοῦς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας

Λουβάζ, κατὰ τὸ συνέδριον τοῦ Διεθνοῦς Δημοσιογραφικοῦ Ἰνστιτούτου, γενόμενον πρὸ τριετίας, εἶπεν ὅτι ἡ πεῖρα τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Ἀστυνομιῶν πολλῶν χωρῶν καταδεικνύει ὅτι ἡ δημοσίευσις πληροφοριῶν περὶ τῶν ἑκάστοτε διαπραττομένων ἐγκλημάτων ἄγει εἰς μίμησιν.

Ἡ νεότης δὲν ἀνθίσταται εὐκόλως εἰς τὸ περιβάλλον μὲ τοὺς πειρασμούς του. Ἡ μύησις, ὅθεν, τοῦ Κοινοῦ εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται καὶ ἡ παιδικὴ καὶ ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία, εἰς τὰ φθοροποιὰ ἀναγνώσματα, ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐγκληματικῶν ροπῶν καὶ ἡ δημοσία ἐκδήλωσις σαδισμοῦ τείνει νὰ ἐρεθίσῃ τὰς σαδιστικὰς ἐπιθυμίας καὶ νὰ διδάξῃ πῶς δύνανται νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Οὕτω δηλητηριάζεται ἡ ψυχὴ τῶν νέων.

Διὰ τῶν τυπωμένων λέξεων τείνει νὰ ἀποθεωθῇ ἡ βία, ἡ φαντασία τῶν νέων παραδίδεται εἰς τὰς σεξουαλικὰς καὶ σαδιστικὰς τάσεις καὶ γενικῶς ἐξαχρειοῦται τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ.

Διατὶ αὐτὸ νὰ συμβαίνῃ; Διότι ἐλάχισται εἶναι αἱ ἐφημερίδες ποὺ δὲν ἔχουν πρῶτον καὶ κύριον λόγον τὴν κατάκτησιν τῆς κυκλοφορίας καὶ μὲ τὸν ἀνταγωνισμόν των νὰ φροντίζουν νὰ κατακτήσουν τὰ μαθητικὰ θρανία καὶ τὰς λαϊκὰς μάζας μὲ τὰς περιγραφὰς ἐγκλημάτων, μὲ λεπτομερείας ἐξεζητημένας διὰ πᾶν ὅ,τι χαρακτηρίζει ἀνώμαλα ἄτομα.

Ὁ Lowes Dickinson εἰς τὸ σύγγραμμά του «ἡ διεθνὴς ἀναρχία» γράφει: «Πρῶτος παράγων ὅστις κυριαρχεῖ εἰς τὸν τύπον εἶναι ἡ διαρκὴς φροντὶς πῶς νὰ » ἀποκτήσῃ χρῆμα. Ὅπως ἐπιτευχθῇ ὅμως τοῦτο, ἀνάγκη νὰ αὐξηθῇ ὅσον τὸ δυ» νατὸν περισσότερον ἡ κυκλοφορία. Καὶ πρὸς τοῦτο ὁ τύπος πρέπει νὰ μιλήσῃ εἰς » τὰς αἰσθήσεις τοῦ λαοῦ ἢ τὰ πάθη του, πάντως πρὸς κάθε ἄλλο παρὰ εἰς τὴν λο» γικήν του».

Ἡ ἐκλαΐκευσις τοῦ τύπου μήπως ἐγκυμονεῖ κακά; Αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος των τροφοδοτοῦνται μὲ νέα ἀπὸ ἐκλαϊκευμένον τύπον καὶ οὕτω μερὶς τοῦ τύπου ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ χιλιάδων ἀτόμων.

Τὸ ἀτύχημα εἶναι ὅτι ὁ λαϊκὸς τύπος δὲν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν νὰ δώσῃ κάτι καλόν, ἀλλά, ὡς προελέχθη, πῶς θὰ πραγματοποιήσῃ μεγαλυτέρας εἰσπράξεις.

Ὁ λαϊκὸς τύπος σκοπόν του προώρισεν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν ὄχι ἐξ ὁλοκλήρου, τὴν περιγραφὴν σκανδάλων, κοινωνικῶν δικῶν, ἐγκλημάτων, βρωμεροτήτων τοῦ ἀνωμάλου ἀνθρώπου καὶ πάσης ἄλλης οἰκτρᾶς νοσηρότητος. Μία τάσις τοῦ λαϊκοῦ τύπου παρουσιάζεται πρὸς πνευματικὴν διαστροφὴν καὶ ἐξαχρείωσιν τῆς σκέψεως τοῦ ἀναγνωστικοῦ Κοινοῦ.

Ἡ δημοσιογραφία δὲν πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ ἐπιβλαβής, ἀλλ' ὠφέλιμος. Τὸ ἔργον τοῦ δημοσιογράφου εἶναι λεπτὸν καὶ δύσκολον, εἶναι ὁ παιδαγωγὸς τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι ἔμπλεως ἠθικῆς, ἀρετῆς· αὐτὸς γίνεται παράγων πολιτισμοῦ, κατευθύνει τὴν Κοινὴν γνώμην.

Ὁ Πάπας Πῖος 12ος, δεχόμενος εἰς τὸ Βατικανὸν Γάλλους ἀντιπροσώπους τοῦ πρὸ διετίας συνελθόντος εἰς Ρώμην Δημοσιογραφικοῦ Συνεδρίου τῶν Λατινικῶν Χωρῶν, ὡμίλησε περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ δημοσιογράφου καὶ μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ δημοσιογράφος ἀσκοῦν τεραστίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς » Κοινῆς γνώμης. Σχολιάζουν τὰ θρησκευτικά, τὰ πολιτικά, τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοι» νωνικὰ γεγονότα. Κατὰ ἕνα τρόπον ἐπαυξάνουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κοινοῦ. Ἐλάχι» στοι εἶναι οἱ ἀναγνῶσται ἐκεῖνοι ποὺ δύνανται νὰ κρίνουν ὅπως πρέπει τὸ ἀνὰ χεῖ» ρας των κείμενον. Κανεὶς δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μεμφθῇ τὸν δημοσιογράφον ἢ τὸν » συγγραφέα ἐπὶ δοκιμίου διὰ τὴν διὰ τῶν σχολίων «μεταμόρφωσιν» ἡ ὁποία μά» λιστα δυνατὸν καὶ νὰ ἐπιβάλλεται. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ σκό» πελοι, ὅπως λ.χ. ἡ μεροληπτικὴ εἰδησεογραφία, ἡ σκόπιμος ἢ ἐμφανῶς κακόπιστος » παραμόρφωσις τῆς εἰδήσεως, ὁ σκεπτικισμός, ἡ εἰρωνεία καὶ τέλος ἡ κατ' ἐπίφασιν » ἐκείνη ἀντικειμενικότης, ἡ ὁποία εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Ἀποτελεῖ καθῆκον

» τοῦ δημοσιογράφου ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἀνακάλυψις παντός, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην » του παρουσιάζεται ἐνδιαφέρον. Ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ἀφοσίωσις ψυχῇ τε καὶ σώ- » ματι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν, μὲ ἀποφυγὴν μὲ » κάθε τρόπον τῆς σκοπίμου ἢ ἐμφανῶς κακοπίστου ἢ φθοροποιοῦ ἐμφανίσεως » τῶν εἰδήσεων».

Τοιαύτη ἡ ἀποστολὴ τοῦ τύπου. Ἡ ἑκάστοτε ὅμως δηλητηριώδης ἐπίδρασις τοῦ τύπου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ περιορισθῇ; Δὲν θὰ ἔπρεπε τὸ δημοσιογραφικὸν λειτούργημα νὰ ἵσταται ὑψηλὰ καὶ νὰ μὴ καθίσταται ἀντιπαθὲς εἰς τὴν ὑγιεστέραν μερίδα τοῦ λαοῦ; Ἀναμφιβόλως ναί.

Δὲν θὰ ἔπρεπε τὸ Κοινὸν νὰ ἐξεγείρεται κατὰ τῶν ἐφημερίδων ἐκείνων, αἵτινες ἀποβαίνουν διὰ τῆς σκανδαλοθηρίας ἐπιβλαβεῖς καὶ νὰ μὴ ἐνισχύῃ αὐτάς; Ἡ ἀπάντησις εἶναι καταφατική, ἀλλ' ἡ λαϊκὴ μᾶζα ἥτις ἔχει μορφώσει μίαν γνώμην καὶ ἔχει ἐθισθῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα ποὺ διαβάζει, εἶναι δύσκολον νὰ ἀλλάξῃ γνώμην, δύσκολον τὰς συνηθείας της νὰ ἀποβάλῃ.

Ἡ ψυχοφθόρος ἐπίδρασις τοῦ τύπου ἐπὶ τοῦ Κοινοῦ ἀνάγκη νὰ ἐξουδετερωθῇ. Τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ ἐφαρμόσῃ νόμους καὶ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλα ἐπὶ πλέον μέτρα τὰ ὁποῖα θὰ ἐξουδετερώσουν τὰς ἐπιζημίους παρεκτροπὰς τοῦ τύπου καὶ νὰ μειώσῃ τὰς βλάβας ἐκ τῆς νοσηρᾶς δημοσιότητος, Ἡ δὲ μείωσις αὕτη θὰ ἐπιτευχθῇ ὅταν αἱ λεπτομέρειαι ἑνὸς ἐγκλήματος ἀποφεύγωνται καὶ αἱ ρυπαρότητες ἀποσιωπῶνται καὶ οἱ ἐγκληματίαι δὲν ἡρωποιοῦνται.

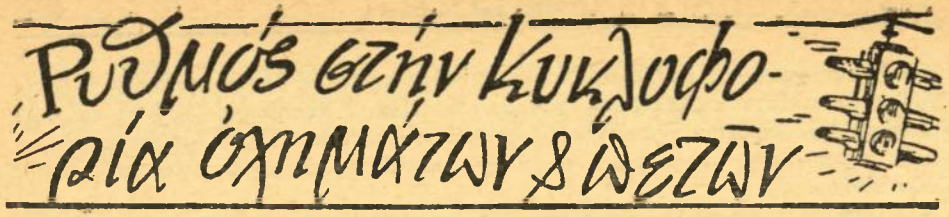
Ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθεροτυπίας δὲν συνάδει πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀθεμίτου καταχρήσεως τῆς δυνάμεως τοῦ τύπου, ὥστε αὕτη νὰ ἀποβαίνῃ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν Κοινωνίαν. Ἡ ἐλευθεροτυπία εἶναι καὶ ἄριστον καὶ κάκιστον. Εἶναι μάχαιρα δίστομος. Ἡ ἐλευθεροτυπία ἀναλόγως τῆς χρήσεώς της ἢ μέγα ἀγαθὸν ἢ μέγα κακὸν ἀποβαίνει.

Ὁ James Peterson εἰς τὸ ἔργον του «περὶ ἐλευθεροτυπίας» γράφει: «Ἐλευθε- » ρία τοῦ τύπου εἶναι νὰ δημοσιεύῃ ἐλευθέρως οἱοσδήποτε πᾶν ὅ,τι κρίνει σκόπιμον » εἰς κάθε θέμα ἄνευ ἀδείας, ἀλλ' ἂν προβῇ εἰς βλασφήμους, ἀνηθίκους, στασιαστικὰς » ἢ δυσφημιστικὰς δημοσιεύσεις θὰ τιμωρηθῇ δι' αὐτάς. Διότι πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐνδια- » φέρον εἰς τὸν ἄνθρωπον θρησκευτικόν, ἐπιστημονικόν, φιλοσοφικὸν ἢ πρακτικὸν » δύναται νὰ συζητηθῇ ἐλευθέρως, ἀρκεῖ ὁ γράφων νὰ μὴ ἐμφανισθῇ βλάσφημος, » ἀνήθικος, στασιαστικὸς ἢ συκοφάντης».

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἰς ἄρθρον του περὶ «Ἐλευθεροτυπίας» δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἐργασίαν» τὴν 14-4-1931 ἔγραφε: «Τὸ ζήτημα τίθεται σαφῶς καὶ καθα- » ρῶς ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ θὰ καταλυθῇ ἡ κρατοῦσα ἀσυδοσία τοῦ τύπου, » ἡ ὁποία τρομοκρατεῖ τὸν χρηστὸν πολίτην καὶ τὸν ἀγαθὸν οἰκογενειάρχην ἢ ἐκ- » χύνει καθ' ἡμέραν τὸ δηλητήριον τῆς διαφθορᾶς τῆς » νεολαίας διὰ τῶν ἀσέμνων δημοσιευμάτων, ἡ ὁποία διὰ τῶν » συκοφαντιῶν της ἀγωνίζεται νὰ πείσῃ τοὺς ἁπλουστέρους, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀνέρχονται » τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα διὰ τῆς λαϊκῆς ψήφου, εἶναι ἐσμὸς καταχραστῶν, ἢ θὰ κατα- » λυθῇ, λέγω, ἡ ἀσυδοσία αὕτη, ἡ ὁποία θέτει εἰς κίνδυνον αὐτὰ » τὰ θεμέλια τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Κράτους ἢ θὰ κατα- » λυθῇ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις ὡς ἀγὼν ζωῆς ἢ θανάτου μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς » ἀσυδοσίας τοῦ Τύπου».

Ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἀνακοίνωσίν της ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι «τὸ σημειωθὲν θλιβερώτατον φαινόμενον τῆς ἀχαλινώτου καὶ ἐπι- » βλαβοῦς δημοσιότητος θὰ καταστήσῃ τὰς τρεῖς καθιερωμένας ἐξουσίας Ἐκτε- » λεστικήν, Νομοθετικὴν καὶ Δικαστικήν, περισσότερον ἀποφασιστικὰς καὶ θαρραλέας » ἔναντι τῆς λεγομένης τετάρτης ἐξουσίας τοῦ τύπου».

Ἡ ἐλπὶς αὕτη δὲν θὰ πρέπει νὰ βραδύνῃ νὰ γίνῃ πραγματικότης καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς πραγματικότητος ταύτης δύναται νὰ συντελέσῃ μερικῶς καὶ ἡ Ἀστυνομία, τῆς ὁποίας βεβαίως ἡ στενὴ συνεργασία μετὰ τῶν δημοσιογράφων ἀπο-

ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

Ὁ Ἀττικός μας οὐρανός, ὁ καταγάλανος καὶ ὁλοκάθαρος, σπάνια βέβαια σκοτεινιάζει. Μά, ὅταν ὁ Δίας, ὁ νεφεληγερέτης καὶ βαρύγδουπος, περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος, ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀναστατώσῃ μὲ τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὶς καταιγίδες.

Μιὰ τέτοια καταιγὶδα μᾶς ἔστειλε στὶς 19/9/1949 ὅταν ὑπηρετοῦσα ὡς Διοικητὴς εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν.

Ἡ νεροποντή, καὶ ἡ πλημμύρα ποὺ ἀκολούθησε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καὶ ποὺ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὰ ἔκαμε ὅλα κατὰ κυριολεξία θάλασσα.

Ἔφραξε τοὺς ὑπονόμους (ἐκείνους βέβαια ὅπου εἴχαμε τότε στὴν Ἀθήνα) ξερρίζωσε δέντρα καὶ τὰ μετέφερε στοὺς κεντρικοὺς δρόμους σὰν τὰ Δονκιχώτικα δοξάρια ἀπειλητικὰ καὶ ἐπικίνδυνα νὰ σουβλίσουν κάθε ναυαγό, γκρέμισε σπίτια, ξεχύλισε τὰ ποτάμια καὶ τὰ ἔκαμε χείμαρρους τρομερὰ ἐπικινδύνους γιὰ κάθε τι ποὺ βρέθηκε μπροστά τους, καὶ ἔφερε τόννους ὁλόκληρους χωμάτων καὶ βράχων ἀκόμη στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ἔτσι, ποὺ ἔφραξε τελείως τὴν Λεωφόρο Πατησίων, Ἀλεξάνδρας, Βουλιαγμένης, τὴν Ἱερὰ ὁδὸ καὶ κάθε πάροδο, ὅπου βρίσκεται πλησίον στὶς ἄπειρες πτυχὲς τῆς Ἀττικῆς γῆς.

Μοιραῖο ἦταν ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν νὰ διακοποῦν τελείως οἱ συγκοινωνίες, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ ποικίλα ὁδοφράγματα ποὺ δημιουργήθηκαν αὐτομάτως, ἀλλὰ καὶ γιατὶ οἱ μηχανὲς τῶν αὐτοκινήτων βράχηκαν καὶ ἔσβυσαν γιὰ νὰ μποῦνε δὲ σὲ κίνησι πάλι χρειάζονταν ὧρες ὁλόκληρες.

Καὶ γιὰ ὅλα αὐτά, κατὰ τὴν κριτικὴ τῆς καταιγίδος τοῦ κ. Τσιμπιδάρου ποὺ ἐδημοσίευσε τὸ «Ἐμπρός», φταῖνε ἀσφαλῶς οἱ ἀστυφύλακες τῆς τροχαίας, ποὺ ποτέ τους οἱ ἄνθρωποι δὲν διετέλεσαν Δήμαρχοι τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ ἔχουν κάμη κατάλληλο δίκτυο ὑπονόμων, μήτε καὶ ναυτικοὶ γιὰ νὰ μεταβάλλουν τὰ αὐτοκίνητα σὲ πλεούμενα.

Βεβαίως εἶχον καὶ αὐτοὶ ὑποχρέωσι ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν κατάστασι στὴν ἁρμοδιότητά τους κατόπιν τῆς καταιγίδος καὶ ἡ κυριωτέρα ὑποχρέωσίς των ἦτο νὰ σταθοῦν στὶς θέσεις των καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν κυκλοφορία τὶς δυὸ ὧρες τῆς νεροποντῆς, ὅσο μποροῦσαν καὶ ὅπως μποροῦσαν καλλίτερα. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ὑποχρέωσί των τὴν ἐξεπλήρωσαν στὸ ἀκέραιο καὶ ἐγὼ ὡς προϊστάμενός των τότε δὲν ἔχω παρά-

---

τελεῖ πολύτιμον στοιχεῖον βοηθείας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐγκλήματος ἢ καὶ τὴν παρεμπόδισιν ἀκόμη τούτου.

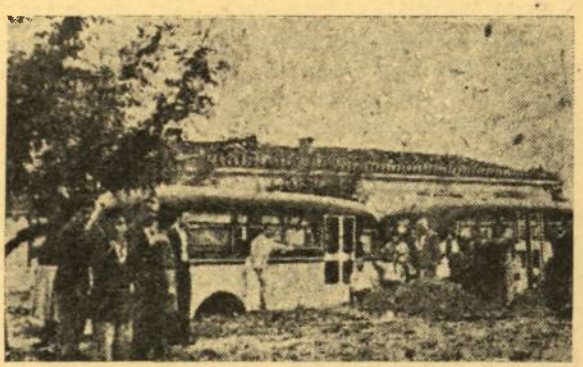
Ἡ συνεργασία ὅμως αὐτὴ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ ἐπιζημία διὰ τῆς παροχῆς ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῆς τοὐλάχιστον ἐξαρτᾶται, πληροφοριῶν ἐπιβλαβῶν. Φειδωλὴ ἂς εἶναι εἰς τὰς πληροφορίας ἐκείνας αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ τροφοδοτοῦν τὸν κατωτέρας τάξεως τύπον, τὸν ἀποζῶντα μᾶλλον ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφίαν τὴν ἀναφερομένην εἰς τὸ ἔγκλημα, τὰς διαστροφὰς καὶ τὰς ἀποκρουστικὰς ἄλλας περιγραφάς.

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

πονο ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, γιατὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμουν, ἀδιαφορῶντας ἂν εἶχαν γίνει μούσκεμα μέχρι τὸ κόκκαλο. Ὅπου μάλιστα τοὺς ἦταν εὔκολο μετακίνησαν τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔσβυσαν οἱ μηχανές τους, ἀλλοῦ δὲ σήκωσαν καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη οἱ ὁποῖες ἐμπῆκαν φραγμοὶ στοὺς δρόμους, καὶ γενικὰ κύτταξαν νὰ βροῦν τρόπο νὰ καταπολεμήσουν, ἐφόσον ἦταν δυνατό, τὴν καταιγίδα. Πάντως ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴμαστε συνηθισμένοι στὶς καταιγίδες πάσης φύσεως καὶ γιαυτὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν καταιγίδα ποὺ μᾶς βρῆκε στὶς 19/9/1949 δεχτήκαμε στωϊκὰ καὶ τὴν καταιγίδα τῆς κριτικῆς τοῦ κ. Τσιμπιδάρου, ποὺ ξέσπασε στὶς 20 ἴδιου μηνὸς στὴ στήλη τοῦ ἀγαπητοῦ «Ἐμπρός», ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν ὅμως τοῦ Ἀττικοῦ ἡλίου.

Ἀλλὰ ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ μιὰ κριτική. Ὄχι βέβαια κριτικὴ τῆς καταιγίδας ἀλλὰ κριτικὴ τῆς ψυχολογίας τοῦ κοινοῦ κατὰ τὴν καταιγίδα.

Ἔ! λοιπὸν ὅταν οἱ καταρράκται τοῦ Ἀττικοῦ μας Οὐρανοῦ ἀνοίξουν καὶ πάλι καμμιὰ φορά, σᾶς παρακαλῶ νὰ σταθῆτε κάπου, ὅπου θέλετε, στὴν Πλατεῖα νὰ ποῦμε τοῦ Συντάγματος ἢ στὴν ὁδὸ Σταδίου καὶ νὰ παρακολουθήσετε ὄχι τὶς ἀστραπὲς καὶ τοὺς χείμαρρους τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ τοὺς συμπολίτας μας. Θὰ δῆτε λοιπὸν ὅλους ἐκείνους ποὺ μέχρι πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἀπελάμβανον στοῦ Ζαχαράτου μακαρίως τὸ καφεδάκι τους ἢ ἐκείνους ποὺ διαβατικοὶ περιεργαζόνταν τὰ ποικίλα πράγματα ποὺ στολίζουν προκλητικὰ τῆς βιτρίνες τῶν καταστημάτων τῆς ὁδοῦ Σταδίου, νὰ ἀναταράζωνται μονομιᾶς, καὶ ἐνῷ μποροῦν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ν' ἀπολαύσουν τὴν ἀγριότητα τῆς καταιγίδος μέσα ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τοῦ καφενείου ἢ κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα τῶν μεγάρων, νὰ βγαίνουν ἔξω φωνάζοντας ἕνα ὁποιοδήποτε μεταφορικὸ μέσο γιὰ νὰ μποῦν μέσα.

Λεωφορεῖα καταχωσμένα στὰ χώματα ποὺ παρέσυραν τὰ νερὰ τῆς βροχῆς.

Ἀκοῦτε κραυγὲς διάφορες. Ταξί! Ταξί! Στάσου παρακαλῶ. Τὸ ταξὶ γεμίζει ἀσφυκτικά. Τὰ λεωφορεῖα τρίζουν ὁλόκληρα, ἐνῷ στὶς σκάλες κρέμονται ἐπιβάτες, ποὺ περιλούζονται κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ βροχή. Τίποτε δὲν μένει χωρὶς νὰ ἐπιστρατευθῇ κατὰ τὴν καταιγίδα. Βλέπετε νὰ κάμουν τὴν ἐμφάνισή τους τὰ μόνιππα, ποὺ τὰ σέρνουν κουρασμένα, ἀλλὰ μὲ κάποια ὑπερηφάνεια, τὰ ὑπερήλικα πλέον τετράποδα. Ἀκόμη καὶ τὰ καροτσάκια ἐκτελοῦν μεταφορὲς ἀνθρώπων πανικοβλήτων, σὰν νὰ βισκώμεθα στὰ καταραμένα χρόνια τῆς κατοχῆς. Αὐτὸς ὁ πανικός, ὁ ἀκατανόητος καὶ περίεργος, μεταδίδεται καὶ στοὺς ὁδηγοὺς ὅλων τῶν αὐτοκινήτων, ἀκόμη καὶ τῶν ἰδιωτικῶν, ποὺ δὲν βγαίνουν στὸ δρόμο γιὰ πελάτες ἀλλὰ γιὰ νὰ τρέξουν ἐδῶ καὶ κεῖ σὰν τὰ κυνηγημένα πουλιὰ μέσα στοὺς χείμαρρους.

Καὶ ἔτσι ὅταν ἀρχίζῃ ἡ καταιγίδα δὲν βλέπεις πουθενὰ νὰ σταθμεύουν αὐτοκίνητα, ἀλλὰ ὅλα τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν δαιμονισμένα, ὡς ποὺ ἀρχίζουν ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ συνέπειες τῆς καταιγίδας οἱ χείμαρροι, τὰ ὁδοφράγματα, τὰ σβυσίματα τῶν μηχανῶν, τὰ χίλια δυὸ ἐμπόδια καὶ τὰ βάσανα ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχασαν τὴν ψυχραιμία των μὲ τὶς πρῶτες ἀστραπὲς καὶ βροντές.

Αὐτὴ ἡ περίεργη ψυχολογία τοῦ κοινοῦ κατὰ τὶς καταιγίδες, εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς πραγματικῆς ἀνωμαλίας ποὺ παρουσιάζεται στὴν κίνηση τῶν τροχοφόρων,

ἔτσι, ποὺ ἂν ὑπάρχῃ καὶ καμμιὰ πραγματικὴ ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ κινηθῇ κάποιο ὄχημα γρήγορα, δὲν μπορεῖ, γιατὶ οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας δίνουν τὴν εἰκόνα ἑνὸς πεδίου, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἔγινε μάχη, μεταξὺ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καὶ τῶν δημιουργημάτων αὐτῆς, μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα.

Τὸ συμπέρασμα τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν ἐπὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ κοινοῦ κατὰ τὴν καταιγίδα, βγαίνει μόνο του καὶ ἔχει ἄμεσο σχέσι μὲ τὴν κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων. Γι' αὐτὸ ὡς διοικητὴς τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν εἶχα διατυπώσει ὡρισμένους κανόνας τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τηροῦν οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ὁδηγοὶ ὀχημάτων, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς καταιγίδος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Οὐρανοῦ. Τὶς ἀκόλουθες:

1) Ὅταν ξεσπάσῃ καταιγίδα οἱ πεζοὶ ὀφείλουν νὰ τηροῦν ψυχραιμία καὶ νὰ μὴ κυκλοφοροῦν, προφυλασσόμενοι σὲ ὑπόστεγα, σὲ καταστήματα καὶ σὲ κάθε σκεπασμένο χῶρο. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κάμουν καὶ κεῖνοι, ποὺ βρίσκονται μέσα σὲ ὀχήματα ὡς ἐπιβάτες, κατεβαίνοντες ἀπὸ τὰ ὀχήματα.

2) Οἱ ὁδηγοὶ ὀχημάτων πρέπει ἀμέσως μόλις ἀρχίσει ἡ καταιγίδα νὰ σκεπάσουν μὲ ἀδιάβροχο ἢ καὶ μὲ μιὰ ἐφημερίδα στὴν ἀνάγκη τὴ μηχανή, ὥστε νὰ μὴ βραχῇ ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ σβύσῃ. Ἐπίσης πρέπει νὰ μὴ τρέχουν, γιατὶ ἀπὸ τὰ νερά, ποὺ πετάγονται κάτω ἀπὸ τὴ μηχανή, μπορεῖ νὰ σβύσῃ καὶ νὰ μείνῃ τὸ αὐτοκίνητο ἐμπόδιο στὸ δρόμο.

3) Ἐὰν τυχὸν σβύσῃ ἡ μηχανή, πρέπει ὁ ὁδηγὸς μὲ κάθε τρόπο νὰ σπρώξῃ τὸ αὐτοκίνητο σὲ πάροδο ἢ στὸ δεξιὸ τοῦ δρόμου γιὰ νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τὴν κυκλοφορία.

4) Τὸ καλύτερο πάντως ποὺ ἔχουν νὰ κάμουν οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, ποὺ θὰ βρεθοῦν σὲ πορεία, ὅταν ξεσπάσῃ καταιγίδα, εἶναι, νὰ διαλέξουν ἕνα μέρος ὑψηλὸ ὁπωσδήποτε καὶ νὰ σταματήσουν ἐκεῖ μέχρις ὅτου περάσει ἡ μπόρα. Τὸ πέρασμα ἀπὸ χείμαρρους καὶ μάλιστα σὲ δρόμους ἐξοχικοὺς ὅπως ἡ λεωφόρος Κηφισίας, ἡ Ἱερὰ ὁδός, Λένορμαν κλπ., ἀποτελεῖ ἔγκλημα, γιατὶ μπορεῖ νὰ παρασυρθῇ ὁλόκληρο τὸ αὐτοκίνητο.

5) Ὅταν τυχὸν τὸ αὐτοκίνητο σταματήσῃ σὲ χείμαρρο, πρέπει νὰ κατέβουν οἱ ἐπιβάτες, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἀνατραπῇ τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ παρασυρθοῦν ἄτομα.

6) Μόλις σταματήσῃ ἡ καταιγίδα μὴ ξεκινᾶτε ἀμέσως, ἀλλὰ περιμένετε νὰ τραβηχτοῦν τὰ νερά, ὥστε νὰ βλέπετε τυχὸν βλάβες σοβαρὲς ποὺ ἔγιναν στὸ δρόμο (καθιζήσεις, ὑποχώρησι τοιχωμάτων γεφυριῶν κλπ.), οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τρομερὲς παγίδες στὰ ὀχήματα.

7) Καὶ κατὰ τὴν καταιγίδα καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτή, μέχρις ὅτου στεγνώσουν οἱ δρόμοι, μὴ τρέχετε περισσότερο ἀπὸ τὰ 10—20 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, καὶ μὴ χρησιμοποιεῖτε ἂν εἶναι δυνατὸ τὰ φρένα, γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο ντελαπάρει εὔκολα καὶ ἢ ἀνατρέπεται ἢ κάμει σύγκρουσι μὲ ἄλλο αὐτοκίνητο. Τὰ περισσότερα δυστυχήματα κατὰ τίς καταιγίδες γίνονται ἀπὸ τὴν αἰτίαν αὐτή.

8) Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι ὕστερα ἀπὸ μιὰ καταιγίδα, δημιουργοῦνται ἄπειρα ἐμπόδια στοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ λιμνάζοντα νερὰ καὶ ἀπὸ τὰ χώματα καὶ ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ ὀχήματα κυκλοφοροῦν μὲ κάποια νευρικότητα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ τοὺς ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας, ποὺ ρυθμίζουν τὴν κίνησι στὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα, ὥστε νὰ ἐπανέρχεται ἡ κυκλοφορία ποὺ διεταράχθη κατὰ τὴν καταιγίδα στὸν κανονικό της ρυθμό.

Αὐτὲς εἶναι οἱ παρατηρήσεις μας γιὰ τὶς καταιγίδες, ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὄχι μόνον οἱ πεζοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτοκινητισταί.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΨΥΧΟΜΕΤΡΙΑΣ

Τί εἶναι τὸ «ζώπυρον». Τὸ τρίξιμο τῆς δοκοῦ ποὺ προειδοποιεῖ ὅτι φθάνουν... δολλάρια! Πῶς ἐμποτίζομεν μὲ ψυχικὴν ἐνέργειαν τὰ γύρω ἀντικείμενά μας. Τὸ ἐπιψυχίδιον.

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς
Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Ὡραῖον φαινόμενον Ψυχομετρίας κατέθεσεν εἰς τὴν Ἑταιρίαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Νικ. Λάσκαρης :

Ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὸ Παρίσι, ἐπῆγε σὲ κάποιο μέντιουμ μὲ τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης φίλον του Μιχ. Δημητριάδην, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐρωτήσῃ διὰ μίαν ἐπιστολὴν περιέχουσαν χρήματα καὶ ἀναμενομένην ἀπὸ πολλοῦ ματαίως.

—Ἀστειεύεσθε κύριε..., τοῦ εἶπε τὸ μέντιουμ. Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ σκέπτεσθε καθὼς καὶ τὰ χρήματα εἶναι στὴν τσέπη σας...Ἔκπληκτος ἐκεῖνος ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ ὄντως βρῆκε τὴν ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην καὶ ἄθικτον, περιέχουσαν τὴν ἀναμενομένην χρηματικὴν ἐπιταγήν.

Τί εἶχε συμβῆ ;

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶχε φθάσει πρὸ ἑνὸς περίπου μηνός, ἡ ὑπηρέτρια ὅμως ποὺ τὴν παρέλαβε, μὴ εὑροῦσα τὸν κ. Δημητριάδην εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὴν βάλῃ ἁπλῶς στὴν τσέπη τοῦ ἐπανωφοριοῦ του, λησμονήσασα καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Δεδομένου λοιπὸν ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανον νὰ ἔγινε μετὰ ἕνα μῆνα τηλεπαθικὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ ὑπηρετρίας καὶ μέντιουμ, ἡ ἐπιστολὴ ἐχρησίμευσε ὡς ζώπυρον διὰ νὰ ἀφυπνίσῃ εἰς τὸ δεύτερον τὴν ἰδιότητα τῆς Ψυχομετρίας.

Ἡ διάκρισις Τηλεπαθείας καὶ Ψυχομετρίας εἶναι κάποτε πολὺ δύσκολος, ὅπως δεικνύει τὸ κάτωθι παράδειγμα :

Ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ὁ μακαρίτης Π. Κανάκης, πρόξενος τῆς Ρουμανίας, συνωμιλοῦσε κάποτε μὲ κάποιαν κυρίαν ἡ ὁποία ἐξεδήλωνε τὴν δυσπιστίαν της πρὸς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φαινόμενα. Τὴν αὐτὴν νύκτα ὁ ἴδιος εἶδε περὶ τὰ ἐξημερώματα τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν νὰ τοῦ ἐγχειρίζῃ ἕνα κύλινδρον, περιέχοντα 28.000 δρχ. Τὸ πρωῒ λοιπὸν ἔλαβε τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ποσὸν ταχυδρομικῶς μὲ ἐπιστολὴν ἀπὸ Ρουμανίαν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἴσως ἡ προσέγγισις τῆς ἐπιστολῆς νὰ ἐχρησίμευσεν ὡς ζώπυρον εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ κοιμωμένου, διὰ ν' ἀναπαρασταθῇ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ συμβολικὴν μορφὴν μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν δύσπιστη κυρία. Δὲν μπορεῖ ὅμως ν' ἀποκλεισθῇ καὶ ἡ ὑπόνοια Τηλεπαθείας ἐκ τοῦ ἀποστολέως, ὁ ὁποῖος πιθανὸν περὶ τὰ ἐξημερώματα νὰ ἐσκέφθη τὴν ταχυδρομηθεῖσαν ἐπιστολήν του, ἡ δὲ ἀνάμνησις αὕτη νὰ μετεδόθη τηλεπαθικῶς εἰς τὸν Π. Κανάκην.

Ὡραῖον ἐπίσης φαινόμενον ψυχομετρίας, ἐξακρίβωσα κατὰ τὴν ἐν Καστορίᾳ διαμονήν μου, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὸν ἐνδιαφέρον τοῦ δικηγόρου Δ. Τζήμα.

Ὁ χωρικὸς Βασίλειος Κ. Μυλωνᾶς, ποὺ εἶχε τέκνα ἀποκατεστημένα ἐν Ἀμερικῇ, κάθε φορὰν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ ἐπιστολήν, ἡ ὁποία πάντοτε περιεῖχε καὶ σχετικὴν ἐπιταγὴν ἐκ δολλαρίων, ἄκουγε νὰ τρίζῃ ἡ δοκὸς τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐκ τῆς τακτικῆς δὲ ἐπαναλήψεως τοῦ φαινομένου ἐπείσθη περὶ τῆς ἀλληλουχίας τοῦ γεγονότος, μὲ τὴν ἄφιξιν ἐπιστολῆς καὶ οὐδέποτε ἠπατᾶτο. Τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1924 λοιπόν, ὅτε ἐκλήθη νὰ καταβάλῃ 1000 ὀφειλόμενα δολλάρια, παρεκάλεσε τὸν δικηγόρον Δ. Τζήμαν ἐνώπιον τοῦ Γ. Καλογιάννη καὶ Φερὴτ Οὔπη, κατοίκων Καστορίας, νὰ μὴ ἐνεργήσουν τίποτε ἐναντίον του, διότι, ὅπως συμβαίνει πάντοτε ὅταν ἔρχεται

ἐπιστολή, ἔτριζε ἡ δοκὸς καὶ περιμένει χρήματα ἀφεύκτως. Οἱ ἀνωτέρω ἐγέλασαν, ἐντὸς τῆς ἡμέρας ὅμως ἔφθασεν ὄντως ἡ προαγγελθεῖσα ἐπιταγή.

Ἐκ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ ἀνωτέρω φαινομένου δὲν μπορεῖ ν' ἀποκλεισθῇ καὶ πιθανὴ τηλεκινητικὴ ἐπίδρασις τοῦ γέροντος εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας, ὅπως συμβαίνει εἰς ἄτομα ἔχοντα τηλεκινητικὰς ἰδιότητας.

Ἕτερον σχετικὸν περιστατικὸν εἶναι καὶ αὐτὸ ποὺ ἐστάλη εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀπὸ τὴν ἐκ Σητείας χήραν Αἰκ. Μαρκοπούλου :

«Ἕξ μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου Ἰωάννου Μαρκοπούλου, τὸν » εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου καὶ μοῦ εἶπε ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶ, ὅπου βάζουμε τὸ » πιθάρι μὲ τὸ σιτάρι, εὑρίσκονται τὰ χρήματα του. Μοῦ συνέστησε λοιπὸν νὰ βγάλω » μὲ τὸ «πινακερὸ» σιτάρι καὶ κατόπιν νὰ βάλω τὸ χέρι μου καὶ θὰ εὕρω τὸ σακκοῦλι » μὲ τὰ λεπτά.

» Τὸ πρωΐ, πράγματι, ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε εἰς τὸ ὄνειρον καὶ πράγματι ηὗρα » ἐκεῖ τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ χρήματα.

» Ἐπίσης πολλάκις ὁ σύζυγός μου μοῦ προεῖπε ἐν ὀνείρῳ διάφορα σχετικὰ » μὲ τὴν οἰκογένειαν, τὰ ὁποῖα ἐβγῆκαν πάντοτε ἀληθέστατα».

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἔρχονται εἰς ἐνίσχυσιν τῶν πειραματικῶν φαινομένων τῆς Ψυχομετρίας, εἰς τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται ὅτι ἐμποτίζομεν τὰ ἀντικείμενα χρήσεώς μας μὲ κάτι ἀπὸ τὴν ψυχικήν μας ἐνέργειαν, τὸ ὁποῖον ὠνομάσαμεν «Ἐπιψυχίδιον».

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ λαϊκὴ πεῖρα μὲ τὴν ὀξυτάτην διαίσθησίν της δὲν παρετήρησε καὶ δὲν ἐπιστοποίησεν πολὺ πρὸ τοῦ καθηγητοῦ Μπουχανὰν τὸ γεγονὸς τῆς Ψυχομετρίας ;

Ἀνέκαθεν τὰ διαισθητικὰ ἄτομα (μάγοι, μάγισσαι) ἐζήτουν, διὰ νὰ ἠμπορέσουν ν' ἀπαντήσουν καλλίτερα, κάτι ποὺ νὰ ἀνῆκεν εἰς τὸ ἄτομον περὶ τοῦ ὁποίου ἠρωτῶντο, π.χ. μαντῆλι, φόρεμα, δαχτυλίδι κ.τ.λ., ἰδίως δὲ ὀργανικάς του οὐσίας ὅπως μαλλιά, νύχια κ.λ.π.

Ἡ πεῖρα λοιπὸν τοὺς ἔφερε νὰ παρατηρήσουν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ διαισθανθοῦν εὐκολώτερον τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτό, ὅταν ἤγγιζαν ἰδικά του ἀντικείμενα ἐμποτισμένα ἀπὸ τὸν ψυχοδυναμισμόν του, ἀπὸ τὸ Ἐπιψυχίδιόν του.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἡ ἐπιβεβαιοῦσα τὸ φαινόμενον τοῦ ἐμποτισμοῦ. Ὁ λαὸς εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη ἐσημείωσε συχνὰ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τὸ ἑξῆς φαινόμενον :

Ἑτοιμοθάνατοι, τῶν ὁποίων προσφιλῆ ἄτομα ἀπουσίαζαν καὶ οἱ ὁποῖοι βαρέως ἔφερον ὅτι ἀπέθνησκον χωρὶς νὰ τὰ ἰδοῦν διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ φυσικὰ τὰ ἐσκέπτοντο διαρκῶς, εἰς τὰς τελευταίας των στιγμὰς παρουσιάζαν ἐξαιρετικὴν παράτασιν τοῦ ψυχορραγήματος καὶ ἡ ἀγωνία των διήρκει ἐνίοτε ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους.

Τότε λοιπὸν παρετηρήθη ὅτι τὸ τέλος ἐπεταχύνετο καὶ ὅτι ὁ θνήσκων ἀπελυτρώνετο, ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔθεταν κοντά του κανένα ἔνδυμα ἢ κανένα ἀντικείμενον τοῦ ἀπουσιάζοντος, κάτι δηλ. ἐμποτισμένον ἀπὸ τὸ Ἐπιψυχίδιόν του.

Τὴν στιγμὴν λοιπὸν αὐτὴν φαίνεται ὅτι τὸ κάτι αὐτὸ ἀπὸ τὸ προσφιλὲς ἄτομον ἐπιδρᾷ εἰς τὴν σκοτισμένην διανόησιν τοῦ ψυχορραγοῦντος καὶ τοῦ δίδει τὴν παραίσθησιν ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος.

Ἡ παρηγορία αὐτὴ ἐπιφέρει τὴν λύσιν τῆς ἐμμόνου ἰδέας, ἡ ὁποία ἐρεθίζει τὰ ἡμιναρκωμένα κύτταρα, καὶ ἔτσι ἐπέρχεται ὁ θάνατος.

Ἐνίοτε μάλιστα τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα σημειώνεται, ἐὰν τεθῇ πλησίον τοῦ ἀγωνιῶντος φωτογραφία τοῦ ἀπουσιάζοντος. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως τοῦτο προέρχεται ὄχι πλέον ἐξ Ἐπιψυχιδίου, ἀλλὰ ἐκ Διοράσεως. Ὁ ἄρρωστος ἀντιλαμβανόμενος ὑποσυνειδήτως διὰ μέσου τῆς ὕλης, κι' ἕνα εἶδος ζωντανῶν ἀκτίνων Ραϊντγκεν, τὴν εἰκόνα, φαντάζεται εἰς τὴν νάρκην του ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος καὶ τοιουτοτρόπως ἐπέρχεται τὸ ἴδιον ἀπολυτρωτικὸν ἀποτέλεσμα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ

• Ἡ θέσις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν •

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ «Δελτίου»
Αὐγούστου 1957, τῆς ἐν Ἀθήναις
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

1.— Τὸ πρόβλημα.
2.— Διατί νὰ μὴ σταματήσωμεν;
3.— Δὲν ἀρκοῦν μόνον ὑποσχέσεις.
4.—Ἀσφάλεια ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν ἰσχύν.
5.— Οὐδεμία μονομερὴς συμφωνία ἐπὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ.
6.— Αἱ Ἀμερικανικαὶ προτάσεις.
7.—Ἐν συμπεράσματι...

*
* *

1. Τὸ πρόβλημα.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀτομικῆς ἐκρήξεως, πρὸ δωδεκαετίας, κατέστη προφανὲς εἰς ὅλους τοὺς λογικῶς σκεπτομένους ἀνθρώπους, ὅτι ἡ νεοαποκτηθεῖσα ἱκανότης ἐκλύσεως ἐνεργείας ἐκ τοῦ ἀτόμου ἤνοιξεν ἀφ' ἑνὸς μὲν νέας εὐρυτάτας δυνατότητας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐδημιούργησεν μεγάλους κινδύνους διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Αἱ δυνατότητες ἀρχίζουν ἤδη νὰ πραγματοποιοῦνται διὰ τῶν ἐπαναστατικῶν ἐξελίξεων, αἵτινες ἐσημειώθησαν εἰς τὴν ἰατρικήν, τὴν γεωργίαν, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν παραγωγὴν ἐνεργείας.

Οἱ κίνδυνοι, δυστυχῶς, δὲν ἔχουν εἰσέτι παρέλθει. Τὸ τρομακτικὸν ἐνδεχόμενον ἑνὸς ἀτομικοῦ πολέμου ἐξακολουθεῖ πάντοτε ὑφιστάμενον, ἂν καὶ ὄχι ὑπὸ τόσον ὀξεῖαν μορφὴν ὡς κατὰ τὸ παρελθόν. Τελευταίως δέ, τόσον ἐπιστήμονες ὅσον καὶ διάφοροι ἰδιῶται ἤρχισαν ἀνησυχοῦντες καὶ δι' ἕτερον ἐνδεχόμενον—μήπως δηλαδὴ καὶ χωρὶς πόλεμον ἡ ποσότης τῶν δηλητηριωδῶν ραδιενεργῶν ὑλῶν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸ ἔδαφος αὐξηθῇ εἰς τὸ μέλλον μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ θέσῃ ἐν κινδύνῳ τὴν ζωὴν καὶ τὰς κληρονομικὰς ἰδιότητας τῶν μελλουσῶν γενεῶν.

2. Διατί νὰ μὴ σταματήσωμεν;

Πολλοί, οἵτινες ἀνησυχοῦν περὶ τῶν κινδύνων αὐτῶν ἐρωτοῦν: «Διατὶ νὰ μὴ συμφωνήσωμεν ὅτι δὲν θὰ διεξαγάγωμεν ποτὲ ἀτομικὸν πόλεμον; Διατὶ νὰ μὴ διακόψωμεν τὰς ἀτομικὰς αὐτὰς δοκιμάς, αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουν βαθμιαίως τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν καὶ τὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα καταναλίσκομεν;»

Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα εἶναι λογικά. Ἂν ὁ κόσμος ἦτο λογικὸς καὶ κατῳκεῖτο ὑπὸ ἀνθρώπων μὲ καλὴν θέλησιν, ἡ ἀπάντησις θὰ ἦτο εὐχερὴς καὶ θὰ εἶχε δοθῇ πρὸ πολλοῦ.

Κατὰ βάσιν, μάλιστα, τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἐτέθησαν ὑπὸ τῶν ΗΠΑ, πρὸ δεκαετίας περίπου, ὅταν αὗται προέτειναν εἰς τὸν ΟΗΕ ὅπως πᾶσαι αἱ σχάσιμοι ὕλαι τεθοῦν ὑπὸ διεθνῆ ἔλεγχον, ὥστε οὐδεμία χώρα νὰ δύναται νὰ κατασκευάζῃ ἢ χρησιμοποιήσῃ πυρηνικὴν βόμβαν. Κατὰ τὴν μεσολαβήσασαν δεκαετίαν, αἱ ΗΠΑ εἰργάσθησαν ἀόκνως διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἔγκρισιν ἑνὸς συστήματος διεθνοῦς ἐλέγχου. Αἱ ἀρχικαὶ των προτάσεις ἐτροποποιήθησαν μάλιστα ἐπανειλημμένως διὰ νὰ ἀπαλειφθῇ οἱαδήποτε τυχὸν λογικὴ ἀντίρρησις.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ κόσμος οὗτος δὲν διέπεται τελείως ὑπὸ τῆς λογικῆς, εὑρίσκονται δὲ ἐν αὐτῷ ἄνθρωποι καὶ κράτη ἡ καλὴ πίστις τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ.

3. Δὲν ἀρκοῦν μόνον ὑποσχέσεις.

'Αναγνωρίζουσαι τὸ γεγονὸς τοῦτο αἱ ΗΠΑ, γνωρίζουν ὅτι μία ἁπλῆ συμφωνία περὶ ἀποχῆς ἀπὸ πυρηνικὰς δοκιμὰς ἢ περὶ «ἀπαγορεύσεως» τῆς χρησιμοποιήσεως ἀτομικῶν ὅπλων, δὲν ἐπαρκεῖ. "Ανευ ἀποτελεσματικοῦ ἐλέγχου, ἐγγυωμένου τὴν ὑφ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐθνῶν συμμόρφωσιν πρὸς τὰς σχετικὰς συμφωνίας, παρόμοιον ἐγχείρημα οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἀξίαν. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι αἱ χῶραι ἐκεῖναι, αἵτινες σέβονται τὰς διεθνεῖς ὑποχρεώσεις των, θὰ ἀφοπλισθοῦν καὶ θὰ παραμείνουν εἰς τὸ ἔλεος ἐκείνων αἵτινες θεωροῦν τὰς συνθήκας καὶ τὰς ὑποχρεώσεις των ὡς προπέτασμα καπνοῦ, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἀναπτύξουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν αἰφνιδιαστικῶς.

'Η 'Ιστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ θλιβερὰ παραδείγματα παραβιασθεισῶν συνθηκῶν καὶ ὑποσχέσεων. Τὸ 1929, 62 χῶραι «ἀπεκήρυξαν» ἐπισήμως τὸν πόλεμον, ὑπογράψασαι τὸ Σύμφωνον Κέλλογκ—Μπριάν. Δύο ἔτη ἀργότερον, τὸ Σύμφωνον παρεβιάζετο. 'Ο Χίτλερ ἤρχισε προσφέρων ἀθρόως σύμφωνα μὴ ἐπιθέσεως εἰς τὰς χώρας ἀκριβῶς ἐκείνας, ἂς ἐπρόκειτο, ὀλίγον ἀργότερον, νὰ καταλάβῃ. 'Επίσης, ἡ ΕΣΣΔ ὑπέγραψε σύμφωνα μὴ ἐπιθέσεως μὲ τὰς τρεῖς Βαλτικὰς χώρας (τὴν Λεττονίαν, τὴν Λιθουανίαν καὶ τὴν 'Εσθονίαν) ὀλίγον πρὸ τῆς βιαίας προσαρτήσεώς των.

'Αλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τόσον παρωχημένα γεγονότα. Συμφώνως πρὸς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ ΟΗΕ, ἅπασαι αἱ χῶραι ὑπόσχονται νὰ ἐπιλύουν τὰς διαφοράς των φιλικῶς. 'Εν τούτοις, ἡ ΕΣΣΔ καὶ οἱ δορυφόροι της ἐξαπέλυσαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ὁλόκληρον σειρὰν ἐπιθέσεων ἐναντίον λαῶν, τῶν ὁποίων ἡ μόνη ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νὰ ζήσουν ὡς αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν:

1944—1945, 47—49..... 'Ελλὰς
1947..... Τσεχοσλοβακία
1950..... Κορέα
1953..... Βερολῖνον
1956..... Οὐγγαρία

4. 'Ασφάλεια ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν ἰσχύν.

Λόγῳ τῶν ἐπανειλημμένων ἐπιθέσεων τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ, ὅστις εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν βίαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς του, αἱ ἄλλαι χῶραι ἠναγκάσθησαν νὰ συνασπισθοῦν εἰς ἀμυντικὰς συμμαχίας, οὕτως ὥστε ἡ συνδυασμένη ἰσχύς των νὰ ἀποτρέψῃ οἱονδήποτε ἐνδεχόμενον ἐπιδρομέα. 'Η 'Ελλὰς καὶ αἱ ΗΠΑ συμμετέχουν εἰς τὴν παλαιοτέραν καὶ ἰσχυροτέραν τῶν ἐν λόγῳ συμμαχιῶν: τὸ ΝΑΤΟ.

'Ολίγη δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ ΝΑΤΟ καὶ ἡ σταθερῶς αὐξανομένη ἰσχύς του ἦσαν ἀποφασιστικὸς ἀνασχετικὸς παράγων ἐναντίον τῆς ἐκδηλώσεως οἱωνδήποτε περαιτέρω κομμουνιστικῶν ἐπιθέσεων ἐν Εὐρώπῃ.

'Ολίγη ἐπίσης ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ΗΠΑ κατοχὴ πυρηνικῶν ὅπλων ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου ἀποφασιστικὸς ἀνασχετικὸς παράγων ἐναντίον τῶν ἐκδηλώσεων οἱασδήποτε κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως, εἰς τὴν περίοδον καθ' ἣν ἡ ἰσχὺς τοῦ ΝΑΤΟ ἦτο εἰσέτι κατὰ πολὺ μικροτέρα τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων, ἃς διετήρει ἡ ΕΣΣΔ καὶ αἱ δορυφόροι χῶραι.

Αὐτὸς ὑπῆρξε βεβαίως ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ΕΣΣΔ ἐζήτησε τὴν «ἀπαγόρευσιν» τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, ἀρνηθεῖσα νὰ ἀποδεχθῇ οἱονδήποτε σύστημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν μὴ παραγωγὴν ἢ ἐναποθήκευσιν παρομοίων ὅπλων.

5. Οὐδεμία μονομερὴς συμφωνία ἐπὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

Αἱ ΗΠΑ ἠρνήθησαν ἑπομένως νὰ ἀφοπλισθοῦν μετὰ τῶν συμμάχων των, βασιζόμεναι ἐπὶ συμφωνιῶν «εἰς τὰ χαρτιά». 'Ως εἶπεν ὁ κ. Ντάλλες εἰς λόγον του ἐκφωνηθέντα τὴν 22αν 'Ιουλίου :

«Μέχρις ὅτου πεισθῶμεν πλήρως ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις τρέφει σοβαρὰς σκέψεις περὶ περιορισμοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν, ἡ ἀσφάλειά μας θὰ βασίζεται ἐπὶ τῶν καλυτέρων, μικρῶν καὶ μεγάλων ὅπλων, τὰ ὁποῖα θὰ δυνάμεθα νὰ κατασκευάζωμεν».

Αἱ ΗΠΑ πιστεύουν ἀκραδάντως ὅτι ὁ μόνος τρόπος ἀποτροπῆς ἑνὸς πυρηνικοῦ πολέμου εἶναι ἡ ἀποτροπὴ τοῦ πολέμου καὶ ὅτι, πρὸς τοῦτο, ἀπαιτεῖται νὰ πεισθῇ ὁ τυχὸν μελλοντικὸς ἐπιδρομεὺς ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κερδίσῃ ἕνα πόλεμον, ἂν τὸν ἀρχίσῃ.

Ἡ ΕΣΣΔ μετετόπισε προσφάτως τὸ βάρος τῆς «ἐπιθέσεώς» της εἰς τὰς πυρηνικὰς δοκιμὰς—ἐκμεταλλευομένη τεχνηέντως τὰς εἰλικρινεῖς ἀνησυχίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐκ τοῦ πιθανοῦ κινδύνου ὅτι ἡ προκαλουμένη κατὰ τὰς πυρηνικὰς ἐκρήξεις ἐπίπτωσις ραδιενεργοῦ κόνεως θὰ δηλητηριάσῃ, τελικῶς, τὴν ἀτμόσφαιραν.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ΕΣΣΔ ἤρχισε τὴν ἐκστρατείαν ταύτην μόνον ἀφοῦ συνεπλήρωσε μακρὰν σειρὰν πυρηνικῶν δοκιμῶν, ἐν Σιβηρίᾳ. Αἱ δοκιμαὶ αὐταί, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὴν ΕΣΣΔ, παρέμειναν μυστικαί. Οὐδεὶς ξένος παρατηρητὴς τὰς παρηκολούθησεν, ἀπεκαλύφθησαν δὲ μόνον λόγῳ τῆς παρατηρηθείσης ηὐξημένης ἐπιπτώσεως ραδιενεργοῦ κόνεως εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὸν Εἰρηνικόν.

Αἱ ΗΠΑ δὲν εἶναι τῆς γνώμης ὅτι μία ἁπλῆ συμφωνία περὶ διακοπῆς τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, ἐπὶ μίαν ὡρισμένην περίοδον ἢ καὶ ἐπ' ἄπειρον, ἀποτελεῖ ἱκανοποιητικὴν λύσιν.

Ἀντιθέτως, αἱ ΗΠΑ πιστεύουν ὅτι ἡ ἐνδεχομένη ἐξάλειψις τῶν πυρηνικῶν ὅπλων πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ μέρος ἑνὸς γενικωτέρου προγράμματος διὰ τὴν βαθμιαίαν μείωσιν τῶν πάσης φύσεως ἐξοπλισμῶν. Οὕτω, αἱ ΗΠΑ ὑπέβαλον, εἰς τὴν Ὑποεπιτροπὴν Ἀφοπλισμοῦ τοῦ ΟΗΕ, ἐνδελεχεῖς προτάσεις, διὰ τὴν κατὰ στάδια μείωσιν τῶν ἐξοπλισμῶν.

Αἱ τοιαῦται προτάσεις εἶναι, κατ' ἀνάγκην, περίπλοκοι. Στεροῦνται τοῦ ἐντυπωσιακοῦ ἀντικτύπου τὸν ὁποῖον ἐνέχουν διάφορα συνθήματα, ὡς π.χ. «Νὰ τεθῇ ἐκτὸς νόμου ὁ πόλεμος», «Νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ βόμβα», «Νὰ σταματήσουν αἱ πυρηνικαὶ δοκιμαί». Αἱ ἐν λόγῳ προτάσεις ἀφοροῦν κυρίως τὴν ἐφαρμογὴν ἐλέγχου καὶ ἐποπτείας, ὡς ἐγγυήσεων διὰ τὴν τήρησιν τῶν σχετικῶν ὑποσχέσεων. Ἐπίσης, δι' αὐτῶν, ἀναγνωρίζεται ὅτι, δεδομένου τοῦ ὑφισταμένου μεγάλου βαθμοῦ δυσπιστίας, λογικὸν εἶναι νὰ ἐπιτελῆται βραδεῖα πρόοδος, οὕτως ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὸν ὅπως καταδειχθῇ ἐν τῇ πράξει ἡ ἀποτελεσματικότης ἑκάστης μεθόδου, καὶ ἀναπτυχθῇ βαθμιαίως πνεῦμα ἐμπιστοσύνης.

Εἰς τὶ συνίστανται αἱ ἐν λόγῳ προτάσεις ;

6. Αἱ Ἀμερικανικαὶ προτάσεις.

Ὡς συνώψισεν αὐτὰς ὁ Ἀμερικανὸς Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ντάλλες, τὴν 22αν Ἰουλίου, αὗται ἔχουν ὡς ἑξῆς :

«Π ρ ῶ τ ο ν, προτείνομεν ὅπως ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις μετάσχῃ τῆς καθιερώσεως συστήματος ἐποπτείας, τὸ ὁποῖον θὰ προβλέπῃ τὴν παροχὴν ἀξιοπίστων ἐγγυήσεων ἐναντίον εὐρείας κλίμακος αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως...

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν, προτείνομεν τὴν ἐφαρμογὴν τρισταδιακοῦ συστήματος, ὅσον ἀφορᾷ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα...

α) Προτείνομεν ὅπως ὅλαι αἱ χῶραι συμφωνήσουν ὅτι, μετὰ τὴν παρέλευσιν προκαθορισθησομένης ἡμερομηνίας, θὰ παύσῃ ἡ παραγωγὴ σχασίμων ὑλῶν διὰ τὴν κατασκευὴν πυρηνικῶν ὅπλων. Ἡ ἐν λόγῳ ἡμερομηνία θὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς προγενεστέρας θεσπίσεως ἀποτελεσματικοῦ συστήματος ἐλέγχου...

β) Προτείνομεν τὴν δημιουργίαν συστήματος, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ βαθμιαία μείωσις τῶν ὑφισταμένων ἀποθεμάτων πυρηνικῶν ὅπλων, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν σχασίμων ὑλῶν των εἰς εἰρηνικὰ ἔργα, πιθανῶς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἀτομικῆς Ἐνεργείας...

γ) Προτείνομεν τὴν ἐπὶ 10μηνον περίπου προσωρινὴν διακοπὴν τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν... Κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπίτευξις προόδου ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος ἐποπτείας πρὸς πιστοποίησιν ὅτι, εἰς περίπτωσιν παρατάσεως τῆς προθεσμίας ἀναστολῆς τῶν δοκιμῶν, ἡ τοιαύτη ἀναστολὴ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀποτελεσματικὸν ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν. 'Επίσης, κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκαινιασθῇ ὁ ἀπαραίτητος βαθμὸς ἐποπτείας, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅτι ἡ μελλοντικὴ παραγωγὴ σχασίμων ὑλῶν θὰ χρησιμοποιῆται ἀποκλειστικῶς δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς...

Τ ρ ί τ ο ν, εἴμεθα πρόθυμοι νὰ προβῶμεν εἰς τὴν μείωσιν καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν μὴ πυρηνικῶν ἐξοπλισμῶν καὶ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων...

Τ έ τ α ρ τ ο ν, εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ συνεργασθῶμεν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν συστήματος ἐξασφαλίζοντος, ὅτι τὰ ἐκτοξευόμενα εἰς μέγα ὕψος κατευθυνόμενα βλήματα, θὰ χρησιμοποιῶνται ἀποκλειστικῶς δι' εἰρηνικοὺς καὶ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς».

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ πρῶτον στάδιον θὰ συνίσταται εἰς ἐφαρμογὴν συστήματος ἐποπτείας πρὸς κατοχύρωσιν ἐναντίον αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως. Αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι θεωροῦν τοῦτο ἀπαραίτητον. Ἄνευ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀσφαλὴς μέθοδος πρὸς διαπίστωσιν τοῦ κατὰ πόσον ἔχουν, πράγματι, παύσει ἡ κατασκευὴ πυρηνικῶν ὅπλων καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν δοκιμαί, ἢ ἔχουν πράγματι διαλυθῇ τὰ ὑφιστάμενα σήμερον ἀποθέματα βομβῶν, αἱ δὲ πυρηνικαὶ ὕλαι χρησιμοποιοῦνται πλέον δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς.

'Εφ' ὅσον ἐκκρεμεῖ τὸ θέμα τῆς ἐφαρμογῆς συστήματος ἐλέγχου καὶ ἐποπτείας, αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν δύνανται νὰ καταπαύσουν ὁριστικῶς τὴν δοκιμὴν πυρηνικῶν ὅπλων.

'Ο 'Αμερικανὸς 'Υπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν κ. Ντάλλες ἐτόνισε, τὸν παρελθόντα Μάϊον, τὰ ἑξῆς :

«'Η Κυβέρνησις τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν ἔχει ἐπωμισθῇ εὐθύνας ἔναντι τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ—ὡς καὶ ἔναντι τῶν ἄλλων χωρῶν τοῦ 'Ελευθέρου Κόσμου—ὡς πρὸς τὴν ἐπαύξησιν τῶν ἀμυντικῶν καὶ ἀνασχετικῶν τοῦ πολέμου ἱκανοτήτων της, συμβάλλουσα, οὕτω, εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς εἰρήνης... Πρὸς τὸν σκοπόν, ὅθεν τῆς ἀποτροπῆς ἐκδηλώσεως ἐπιθέσεως καὶ τῆς προασπίσεως τῆς εἰρήνης, ἡ Κυβέρνησις τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν πιστεύει ὅτι ὀφείλει, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, νὰ συνεχίσῃ διεξαγάγουσα πυρηνικὰς δοκιμάς».

7. 'Εν συμπεράσματι...

'Η ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀμερικανικὴ θέσις εἶναι ἡ ἑξῆς :

1) 'Ελεγχομένη μείωσις τῶν πάσης φύσεως ἐξοπλισμῶν, βάσει συστήματος ἐποπτείας, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τελειοτέρου.

2) Προσωρινὴ διακοπὴ τῶν δοκιμῶν πυρηνικῶν ὅπλων ἐπὶ ὡρισμένην περίοδον, διαρκείας τόσης ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀξιολόγησις τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ συστήματος ἐλέγχου.

3) Χρησιμοποίησις ὁλοκλήρου τῆς μελλοντικῆς παραγωγῆς σχασίμων ὑλῶν δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς.

4) Προοδευτικὴ μείωσις τῶν ἀποθεμάτων πυρηνικῶν ὅπλων.

Αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι πιστεύουν ὅτι τὸ ἀνωτέρω σχέδιον εἶναι λογικὸν καὶ ἐφαρμόσιμον, καὶ ὅτι ταυτοχρόνως, ἀποτελεῖ τὴν καλυτέραν ἐλπίδα πρὸς τελικὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀπειλῆς τοῦ πολέμου καὶ ἐξασφάλισιν τῆς δυνατότητος χρησιμοποιήσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ὄχι διὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστῇ αὕτη πλουσιωτέρα εἰς περιεχόμενον.

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἀπαγχονισμοῦ, ἀπὸ κεῖνες ποὺ συχνὰ ἀπασχολοῦν τὴν Ἀστυνομία. Μοῦ τὴν διηγήθη ὁ φίλος μου Ὑπαστυνόμος Χ καὶ σᾶς τὴν μεταδίδω πιστά :

«Σὲ μιὰ συνοικία τῶν Ἀθηνῶν ζοῦσε ἕνας ἥσυχος ἄνθρωπος ὁ Μ..., ποὺ ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παγοπώλη 15 χρόνια. Ἦταν ἡλικίας 50 χρόνων καὶ δὲν φαίνονταν νὰ τὸν βασανίζῃ τίποτε στὴ ζωή του. Εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο μοναχικὸ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του εἶχε στήσει ἕνα μεγάλο κιβώτιο, ὅπου τοποθετοῦσε τὸν πάγο ποὺ μοίραζε στὰ σπίτια τὸ πρωΐ μὲ ἕνα καρότσι. Τὰ ἀπογεύματα ἔμενε στὸ σπίτι του πωλῶντας πάγο σ' ὅσους πελάτες πήγαιναν ἐκεῖ. Στὸ δωμάτιό του δὲν ἔμπαζε κανέναν καὶ τὸ σκούπιζε μόνος του. Ἀκόμη τὸν ἔβλεπαν οἱ γειτόνισες ποὺ ἔπλενε πολλὲς φορὲς μονάχος του τὰ ροῦχα μέσα σὲ μιὰ σκάφη. Ἔτρωγε συνήθως σὲ μιὰ γειτονικὴ ταβερνίτσα καὶ δὲν ἔδωσε ποτὲ δείγματα ὅτι πάσχει ἀπὸ τίποτε, γιατὶ πάντα φαινόταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκαν οἱ γείτονες στὸ γραφεῖο μου, ὅπου ἤμουν Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας καὶ ἀνέφεραν ὅτι ὁ Μ... ἔχει νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ 3 ἡμερῶν καὶ ὅτι τὸ δωμάτιο ὅπου μένει εἶναι κατάκλειστο. Ἀμέσως πῆγα μὲ τὸν Διοικητή μου καὶ τὸν Προϊστάμενον τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας καὶ βρήκαμε τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα κλειστὰ καὶ ἀσφαλισμένα ἀπὸ μέσα. Χτυπήσαμε δυνατὰ καὶ κατόπιν, ἀφοῦ δὲν ἀπαντοῦσε κανείς, παραβιάσαμε τὴν πόρτα καὶ βρεθήκαμε πρὸ ἀποτροπαίου θεάματος.

Ὁ Μ... ἐκρεμόταν ἀπὸ τὴν ὀροφή, μὲ σχοινὶ ποὺ ἦταν δεμένο στερεὰ στὸ κεντρικὸ δοκάρι. Τὰ πόδια ὅμως τοῦ πτώματος ἀπεῖχαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος 0,60 τοῦ μέτρου καὶ κάτω δὲν ὑπῆρχε κανένα ἔπιπλο, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ σκάφη, ποὺ ἔπλενε συνήθως τὰ ροῦχά του, γεμάτη μὲ νερό.

Προβάλλει ἀμέσως τὸ ἐρώτημα, πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἢ περὶ αὐτοκτονίας; Ἐὰν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ποῖος ὁ δράστης; Ἐὰν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας, πῶς μπόρεσε ὁ Μ... νὰ βρεθῇ κρεμασμένος, ἀφοῦ δὲν μετεχειρίσθη κανένα ἔπιπλο (καρέκλα ἢ τραπέζι) γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ βρόχο καὶ νὰ τὸν περάσῃ στὸ λαιμό του; (1)

---

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 8ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

- ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ -

Ἄρθρον τοῦ Ταγματάρχου κ. J. Corr Jr., Δ/ντοῦ τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου τῆς ἐν Φραγκφούρτῃ Ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας, δημοσιευθὲν εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἐπιθεώρησιν «Kriminalistik» (Δεκ. 1956) κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **ΑΛΕΞ. ΠΙΣΠΑ**

Ὑπὸ τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου μας, ἐδρεύοντος ἐν Φραγκφούρτῃ, κατεβλήθησαν μεγάλαι προσπάθειαι διὰ τὴν ἀνεύρεσιν μιᾶς νέας καὶ τελειοτέρας μεθόδου ἐμφανίσεως καὶ διατηρήσεως τῶν λανθανόντων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Μετὰ ἀπὸ τρία ἔτη συνεχῶν δοκιμῶν καὶ ἐρευνῶν, αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ἐργαστηριακῶν Ἐρευνῶν Δ/ρος Oscar H. Baker, ἐπετεύχθη τελικῶς ἡ ἐπιδίωξίς μας. Ἀνεύρομεν τὴν πολυπόθητον μέθοδον ἐμφανίσεως λανθανόντων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως φλογὸς καὶ καπνοῦ, παραγομένων διὰ τῆς καύσεως μιᾶς εἰδικῆς οὐσίας.

Διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς νέας μεθόδου παρεκινήθημεν ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ παλαιὰ μέθοδος παρουσίαζεν ὡρισμένα μειονεκτήματα, ὡς τοῦτο ἀπεδείχθη ἐκ τῆς πράξεως.

Ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦμεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν μας διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, εἶναι τὰ ἑξῆς: α) ὑάλινον δοχεῖον περιέχον καμφορὰν κρυσταλλιζὲ (campher), β) πήλινον μπώλ, γ) δύο φτερὰ (κοινὰ ξεσκονίσματος) καὶ δ) φακὸς διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν λανθανόντων ἀποτυπωμάτων.

Τρόπος ἐνεργείας:

Θέτομεν μίαν δόσιν καμφορᾶς (campher) (ἓν κοχλιάριον σούπας) ἐντὸς τοῦ μπώλ καὶ δι' ἀναπτῆρος μεταδίδομεν τὸ πῦρ. Δὲν χρησιμοποιοῦμεν χάρτην ἢ πυρεῖα διὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς καμφορᾶς, διότι ὑπάρχει κίνδυνος πτώσεως ἐντὸς τοῦ μπώλ ὑπολειμμάτων αὐτῶν καὶ οὕτω δὲν θὰ ἀποδώσῃ ἡ φλὸξ τὸν κατάμαυρον λεπτὸν καπνόν, ὅστις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀποτυπωμάτων.

Εἰκὼν 1

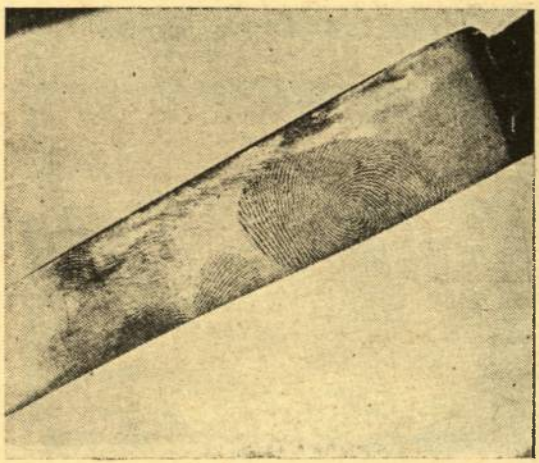
Ἀφοῦ ἐντοπίσωμεν διὰ τοῦ φακοῦ τὰ λανθάνοντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, φέρομεν τοῦτο ἄνωθεν τῆς φλογὸς (Εἰκὼν 1) ὥστε ὁ καπνὸς νὰ καλύψῃ ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀποτυπωμάτων καὶ μέχρις ὅτου εἰσχωρήσῃ οὗτος καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐσοχὴν τῶν ἀποτυπωμάτων.

Μετὰ τὸ πέρος τῆς ἐργασίας ταύτης, θέτομεν τὸ ἐμφανισθὲν ἀποτύπωμα

κάτωθι ρέοντος ὕδατος μέχρι καθαρισμοῦ τῶν αὐλάκων τῶν ἀποτυπωμάτων ἐκ τοῦ τυχὸν ὑπάρχοντος καπνοῦ (Εἰκὼν 2).

Τὸ ρέον ὕδωρ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὁρμητικόν, διότι ὑπάρχει κίνδυνος ἀλλοιώσεως τῶν ἀποτυπωμάτων.

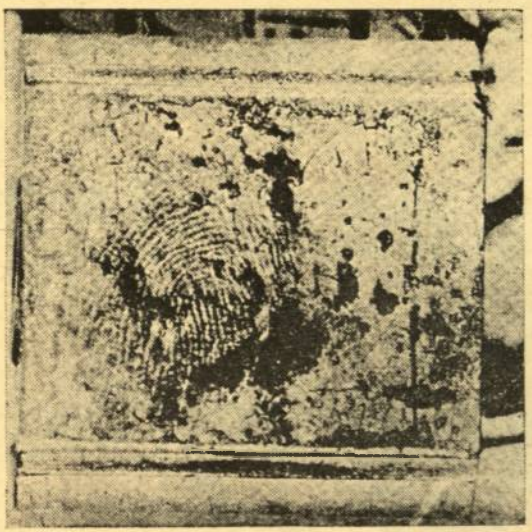
Τὰ φτερὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἀναζωπύρωσιν τῆς φλογὸς καὶ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ καπνοῦ πρὸς ὃ σημεῖον ἐπιθυμοῦμεν.

Εἰκὼν 2

Ἡ μέθοδος αὕτη, ἤτοι ἡ διὰ τῆς φλογὸς ἐμφάνισις τῶν λανθανόντων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εἶναι τελειοτέρα τῶν ἄλλων μεθόδων, διότι ἐξασφαλίζει τὰς ἑξῆς προϋποθέσεις: α) τὴν ἀσφαλῆ καὶ μετ' ἀκριβείας ἐμφάνισιν τῶν ἀποτυπωμάτων, ἀνευρισκομένων εἴτε ἐπὶ λείας ἐπιφανείας εἴτε ἐπὶ τραχείας, εἴτε καὶ ἐπὶ ἀνωμάλου τοιαύτης καὶ β) τὴν ἀρίστην διατήρησιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀλλοιώσεώς των.

Διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀποτυπωμάτων, δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν, ἐκτὸς τῆς καμφορᾶς τὸ κολοφώνιον, ἢ καὶ δάδας ἀκόμη, δὲν θὰ ἔχομεν ὅμως τὸν βαθμὸν ἀποδόσεως τῆς καμφορᾶς.

Εἰκὼν 3

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τὰ ἀποτυπώματα εὑρίσκονται ἐπὶ σκοτεινῆς ἐπιφανείας, χρησιμοποιοῦμεν μαγνήσιον διὰ τὴν παραγωγὴν λευκοῦ καπνοῦ.

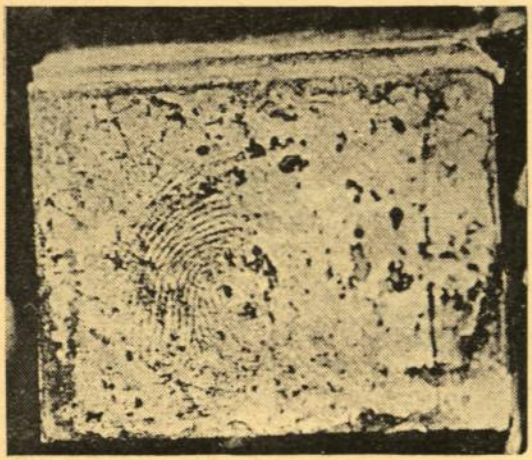
Τρόπος ἐνεργείας: Ἐνεργοῦμεν ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς καμφορᾶς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνταῦθα δέον νὰ καταβάλλεται μεγαλυτέρα προσοχὴ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀποτυπωμάτων, διότι τὸ μαγνήσιον ἀνάπτει ἀστραπιαίως, καίγεται ταχύτερα καὶ παράγει μεγαλυτέραν θερμότητα.

Πόσον σπουδαία εἶναι ἡ μέθοδος τῆς ἐμφανίσεως λανθανόντων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων διὰ φλογός, ἀπεδείχθη εἰς τὴν πρᾶξιν:

Εἰς διάρρηξίν τινα, μετὰ τὴν αὐτοψίαν καὶ τὸν ἐντοπισμὸν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἔγινεν ἡ ἐμφάνισις τούτων διὰ τῆς προρρηθείσης μεθόδου, καθ' ἣν ἐνεφανίσθησαν ἐκτὸς τῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ δράστου (τὰ ὁποῖα εἶχον προηγηθῆ

κατὰ 8—10 ὥρας) καὶ ἕτερα ἀποτυπώματα, ἀνήκοντα, ὡς ἐξηκριβώθη, εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας (Εἰκὼν 3).

Τὰ ἀποτυπώματα τοῦ δράστου λόγῳ τῆς μακρᾶς παραμονῆς ἐπὶ τοῦ κλείθρου (8—10 ὥρας) ἐσκληρύνθησαν καὶ οὕτω ἠδυνήθημεν νὰ ἀπαλείψωμεν τὰ πρόσφατα ἀποτυπώματα τοῦ ἰδιοκτήτου διὰ gummifolie (ἐλαστικοῦ κόμμεως).

Εἰκὼν 4

Μετὰ τὴν ἀπάλειψιν τῶν ἀποτυπωμάτων παρέμειναν μόνον τὰ τοῦ δράστου καὶ διὰ τῆς μεθόδου τῆς φλογὸς ἐνεφανίσαμεν ταῦτα τέλεια ἀπὸ πάσης ἀπόψεως (Εἰκὼν 4).

Αὐτονόητον ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου ταύτης εἶναι δυσχερὴς προκειμένου περὶ λανθανόντων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐπὶ ἀντικειμένων κεκαλυμμένων διὰ λιπαρῶν οὐσιῶν.

Τοῦτο εἶναι καὶ τὸ μόνον μειονέκτημα τῆς μεθόδου ταύτης ἔναντι τῆς παλαιᾶς (διὰ κόνεως), ἐνῷ ἀντιθέτως ὑπερτερεῖ ὅταν πρόκειται νὰ ἐμφανίσωμεν λανθάνοντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἀνευρισκόμενα ἐπὶ λείων ἢ ἀνωμάλων ἐπιφανειῶν ἢ καὶ ἐπὶ μεταλλικῶν τοιούτων (λευκοσιδήρου κλπ. μετάλλων).

Ἡ διὰ τῆς φλογὸς ἐμφάνισις τῶν ἀποτυπωμάτων ἐχρησιμοποιήθη διὰ πρώτην φορὰν ὑπὸ τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας τῆς Φραγκφούρτης, ἔνθα ἐγένοντο αἱ ἔρευναι καὶ αἱ δοκιμαὶ διὰ τὴν τελειοποίησίν της.

Η ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ

- ΜΙΑ ΑΡΑΧΝΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ -

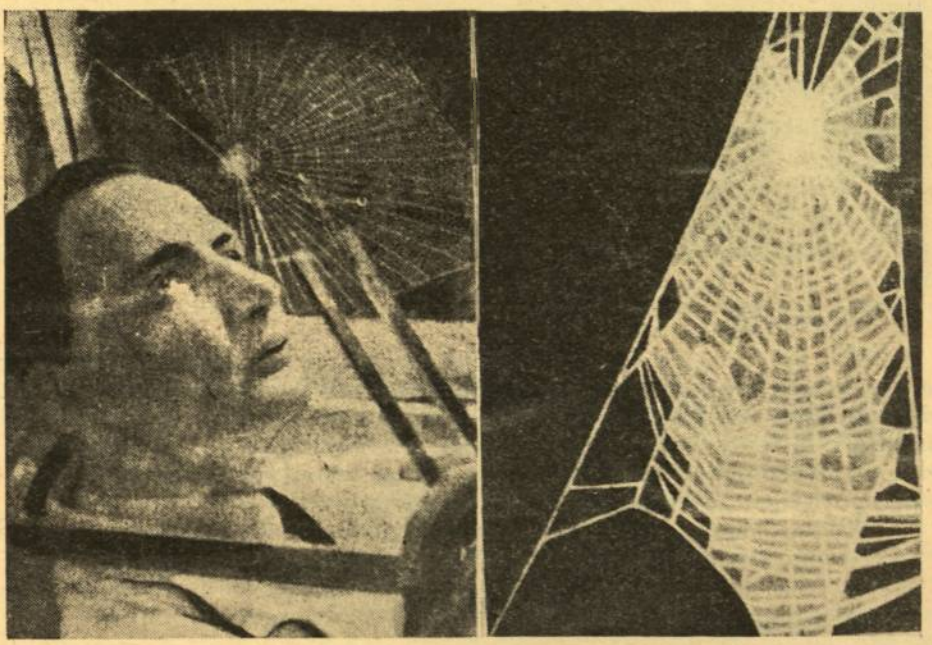
● Τὸ πείραμα τοῦ 'Ελβετοῦ ἐπιστήμονος, καθηγητοῦ κ. ΠΕΤΕΡ ΒΙΤ ποὺ κατέληξε στὴν ἀνακάλυψι τῆς μυστηριώδους χημικῆς οὐσίας ποὺ προκαλεῖ τὴν σχιζοφρένεια ●

'Αναδημοσίευσις ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» τῆς 13-2-1955, τεῦχος 846

Στὴν 'Ελβετία ἔγινε, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἕνα ἐκπληκτικὸ ἰατρικὸ πείραμα, μὲ μιὰ ἀράχνη, ποὺ τὰ ἀποτελέσματά του εἶναι βάβαιο, ὅτι θὰ προωθήσουν σημαντικὰ τὶς προσπάθειες τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς σχιζοφρενείας, τῆς φοβερώτερης καὶ εὐρύτερα διαδεδομένης στὴν ἐποχή μας ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὶς ψυχικὲς ἀσθένειες.

Οἱ νευρολόγοι, τὰ τελευταῖα χρόνια, χρησιμοποιοῦν συχνὰ ἀράχνες στὰ πειράματά τους κι' αὐτὸ γιὰ δύο λόγους, ἐξ ἴσου σοβαρούς :

Πρῶτα, γιατὶ μιὰ σειρὰ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων ἔχει ἀποδείξει πὼς τὸ

'Ο καθηγητὴς Πέτερ Βὶτ κάνει στὴν ἀράχνη τὴν ἔνεσι, ποὺ θὰ τὴν μεταβάλῃ σὲ σχιζοφρενῆ!

'Η ἀράχνη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἐλαφροῦ ὑπνωτικοῦ.

νευρικὸ σύστημα τῆς ἀράχνης παρουσιάζει σημαντικὲς ἀναλογίες μὲ τὸ ἀνθρώπινο.

Κι' ἔπειτα, γιατὶ ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης μὲ τὴν ἄψογη γεωμετρικὴ κατασκευή του, προϋποθέτει πλήρη ψυχικὴ ἰσορροπία, ἔτσι ὥστε κάθε κλονισμὸς αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας νὰ προκαλῇ ἄμεσα τὴν ἀντίστοιχη διατάραξι στὴν ἄψογη γεωμετρικότητα τοῦ

ἱστοῦ! Στοὺς δύο αὐτοὺς λόγους, πρέπει ἀκόμη νὰ προστεθῇ πὼς ἡ ἀράχνη εἶναι τὸ φθηνότερο καὶ κυρίως τὸ... πειθαρχικώτερο ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ πειραματόζωα.

Ἰδιαίτερα μεγάλη σημασία στὰ πειράματα μὲ ἀράχνες ἔχει ἀποδοθῇ ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Μὰξ Πλάνκ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ ἀπὸ τὸ Φαρμακολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρνης. Στὸ δεύτερο αὐτὸ Ἰνστιτοῦτο ἔγινε καὶ τὸ πείραμα, ποὺ θὰ περιγράψουμε, ἀπὸ τὸν Ἑλβετὸ καθηγητὴ Πέτερ Βίτ.

Πρὶν ἀπὸ τὸ κυρίως πείραμα, ἡ ἀράχνη, ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὡς πειραματόζωο, ὑποβλήθηκε διαδοχικὰ σὲ ἐνέσεις μαριχουάνας (ναρκωτικοῦ συγγενικοῦ πρὸς τὸ χασίς), ἐλαφροῦ ὑπνωτικοῦ, μορφίνης καὶ καφεΐνης.

Αἱ ἀντιδράσεις της ὑπῆρξαν, σὲ κάθε περίπτωσι, οἱ ἀκόλουθες :

Ἡ μαριχουάνα.

Ἔκανε τὴν ἀράχνη νὰ «λησμονήσῃ» τὴν τάξι τοῦ ἱστοῦ της. Μὲ τὴν ἐπίδρασί της, ἄφησε κενὰ ὁλόκληρα τμήματα, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κάτι «ἄλλο» ἀπασχολοῦσε τὴν σκέψι της—ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν βρίσκωνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ναρκωτικοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἄβουλη καὶ ἀνίκανη γιὰ κάθε ἐνέργεια...

Τὸ ἐλαφρὸ ὑπνωτικό.

Ἡ ἀράχνη δὲν ἀντέδρασε σ' αὐτό, ὅπως θὰ περίμενε κανείς, μὲ κούρασι καὶ χαλάρωσι. Ἀντίθετα, παρουσίασε τὰ συμπτώματα μιᾶς ὑπερδιεγέρσεως. Ἄρχισε νὰ ὑφαίνῃ τὸν ἱστό της ταχύτερα καὶ μὲ περισσότερο ζῆλο, ἀλλὰ ἡ ἀρχιτεκτονική της ἔχασε τὴν συμμετρία της καὶ τὰ σχήματα ἔγιναν μπερδεμένα κι' ἀλλόκοτα. Τὸ ὑπνωτικὸ μετέβαλε τὸ ὀπτικὸ πεδίο τῆς ἀράχνης, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ μορφίνη.

Ἡ ἀράχνη ἔχασε μ' αὐτὴν τὸ ἔνστικτο, ποὺ τὴν κατευθύνει στὴν ὕφανσι τοῦ ἱστοῦ της. Τὰ νήματα τεντωμένα, ὑπὸ ὁμαλὲς συνθῆκες, μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, ἔγιναν κυρτά, χαλαρὰ καὶ ἀκανόνιστα. Ἔπειτα σταμάτησε ὁλωσδιόλου τὴν δουλειά της, σὰν νἄχε παραλύσει ἀπὸ τὴν κούρασι. Ἔπεσε σὲ μιὰ κατάστασι τελείας ἀδρανείας καὶ ἀδυναμίας καὶ ἡ «βούλησί» της ἐξουδετερώθηκε.

Ἡ καφεΐνη.

Εἶχε ἀποτελέσματα ἀκόμη ἐντυπωσιακώτερα. Γιὰ νὰ ὑφάνῃ ἕναν ὑποτυπώδη ἱστό, ἡ ἀράχνη χρειάστηκε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες, ἀντὶ γιὰ τὸν «φυσιολογικὸ χρόνο» τῆς μιᾶς ὥρας, ποὺ διαθέτει ὑπὸ ὁμαλὲς συνθῆκες. Οἱ κινήσεις της φανέρωναν μιὰ σπασμωδικὴ ἀνησυχία, χωρὶς νὰ ἀποβλέπουν σὲ συγκεκριμένο σκοπό. Ἡ ἰσχυρὴ δόσι τῆς καφεΐνης εἶχε συντρίψει τὰ νεῦρα της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ ὁλοκληρωτικὰ τὴν αἴσθησι τῆς συμμετρίας καὶ τῆς τάξεως.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ πὼς, μόλις παρερχόταν ἡ ἐπίδρασι κάθε δηλητηρίου ἀπ' αὐτὰ ποὺ προαναφέραμε, ἡ ἀράχνη ξανάβρισκε τὴν ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ της συστήματος ὅπως πρῶτα.

Τὸ δηλητήριο τῆς τρέλλας.

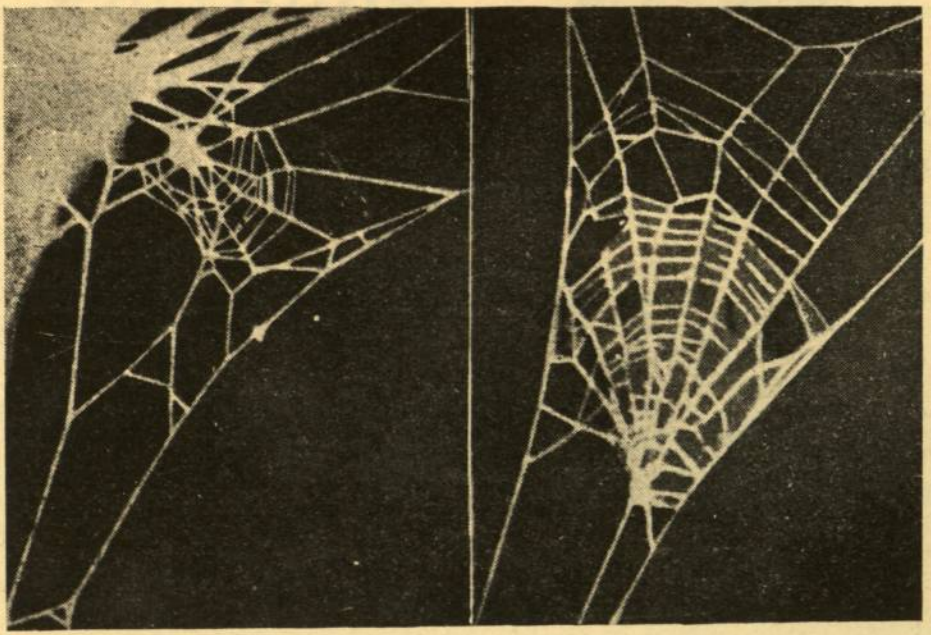
Στὴν ἀράχνη ἔγινε μιὰ ἔνεσι, ὅπου, σὲ μιὰ σταγόνα ζάχαρης διαλυμένης μὲ νερό, εἶχαν ἀναμιχθῇ ὡρισμένα ἴχνη ἀπὸ ἐκκρίσεις σχιζοφρενοῦς. Λίγες ὧρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔνεσι, ἡ ἀράχνη ἔγινε καὶ αὐτὴ σχιζοφρενής! Ἔπλεξε τὸν ἱστό της χωρὶς τὴν παραμικρὴ γεωμετρικὴ τάξι καὶ χωρὶς νὰ διατηρήσῃ οὔτε κεντρικὸ σημεῖο, ποὺ τὸ εἶχε διατηρήσει, ὡστόσο, ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἰσχυρῶν δηλητηρίων ποὺ προαναφέραμε.

Τὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ πειράματος εἶχε ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ

τοὺς Ἑλβετοὺς ἐπιστήμονες. Γιατὶ ἀπέδειξε στὴν πρᾶξι ἐκεῖνο, ποὺ ὡς τότε θεωρητικὰ μόνο ἐγνώριζαν :

Ὅτι στὸν ὀργανισμὸ τοῦ σχιζοφρενοῦς κυκλοφορεῖ μιὰ ὡρισμένη χημικὴ οὐσία, ἡ ὁποία δηλητηριάζει τὸ νευρικὸ σύστημα, προκαλῶντας τὴν τρέλλα.

Μ' ὅλα τὰ πειράματα ποὺ εἶχαν γίνει κατὰ καιρούς, ὑπῆρξε ἀδύνατον ν' ἀποδειχθῇ πὼς ἡ οὐσία αὐτὴ πράγματι περιέχεται στὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ ἀράχνη

Ἡ ἀράχνη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καφεΐνης.

Ἡ ἀράχνη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ «δηλητηρίου τῆς τρέλλας».

προσέφερε τὴν πολύτιμη ἀπόδειξι, ἀνοίγοντας ἔτσι τὸν δρόμο γιὰ τὴν πραγματοποίησι δύο ἐπιστημονικῶν σκοπῶν :

1) Τὴν δημιουργία ἑνὸς ἀντιδότου κατὰ τῆς σχιζοφρενείας, ὅπως εἶναι ἡ ἰνσουλίνη γιὰ τοὺς διαβητικούς.

2) Τὴν ἔρευνα γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς προελεύσεως αὐτῆς τῆς δηλητηριώδους οὐσίας, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν παραφροσύνη.

Βέβαια, εἶναι πρόωρο νὰ λεχθῇ πὼς βρισκόμαστε στὶς παραμονὲς τῆς ἡμέρας, ποὺ ἡ σχιζοφρένεια θὰ μπορῇ νὰ θεραπεύεται ἀποτελεσματικά.

Ἀλλὰ τὸ πείραμα τῆς Βέρνης ὑπῆρξε ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὸν τελικὸ αὐτὸ σκοπὸ—καί... ἡ ἄτυχη σχιζοφρενὴς ἀράχνη (ποὺ δὲν γιατρεύτηκε, βέβαια, ἀπὸ τὴν «τρέλλα» της κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πλέκῃ ἄταχτα τὸν ἱστό της!) ἕνας ἡρωϊκὸς μάρτυρας τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου!

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Αἰσθάνομαι καὶ πάλι ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη, στὴ συνέχεια τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου», ν' ἀνοίξω μιὰ παρένθεση· μιὰ μικρὴ παρένθεση γιὰ νὰ δώσω ἔτσι ἀπάντηση σὲ πολλοὺς καλοὺς μας ἀναγνῶστες, πού, μὲ γράμματά τους, θέτουν τὸ ζήτημα τοῦ κατὰ πόσον ὡρισμένα λαογραφικὰ σημεῖα, κρινόμενα ἀπὸ ἐρευνητικῆς σκοπιᾶς, συντελοῦν ἢ ἐμποδίζουν στὴν ἀνάπτυξη τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ διερωτῶνται, τὶ πρέπει νὰ γίνῃ στὴν περίπτωσι πού ἐμποδίζεται ὁ πολιτισμός, καὶ ποιὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ κακὰ σημεῖα πού συντελοῦν σ' αὐτό.

Τόνισα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς μελέτης αὐτῆς, ὅτι σκοπὸς τῆς λαογραφικῆς ἐρεύνης εἶναι ἡ γνώση τῆς ἁπλοϊκῆς ψυχῆς τοῦ ὑπαίθριου λαοῦ μας. Μὲ τὸ νὰ μελετήσουμε τὶς συνήθειες τοῦ λαοῦ, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὶς δεισιδαιμονίες, προλήψεις, παραδόσεις του κλπ. δὲν ἔπεται ὅτι συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μ' αὐτὰ πού βρίσκουμε, ἀλλὰ οὔτε κι' ὅτι τὰ βλέπουμε μὲ τὸ μάτι τοῦ κριτοῦ. Θὰ προσκρούσῃ σ' ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια ἐκεῖνος πού θ' ἀποτολμήσῃ ποτὲ νὰ κρίνῃ τὸ λαογραφικὸ στοιχεῖο τοῦ λαοῦ μας. Κι' αὐτό, γιατὶ χρειάζεται λεπτομερὴς καὶ προσεκτικὴ μελέτη, ἐμπεριστατωμένη παρατήρηση καὶ πολὺ μεγάλη γνώση τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ, γιὰ ν' ἀποφανθῇ ὁ «κριτὴς» τοῦτο τὸ καλὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ κακὸ γιὰ τὸν πολιτισμό. Μιὰ μεγάλη ἀλήθεια γιὰ τὴν διαπίστωση αὐτή, εἶναι καὶ τὸ ὅτι κανεὶς μέχρι σήμερα, Ἕλλην ἢ ξένος συγγραφεύς, δὲν ἀπετόλμησε ἕνα τέτοιο ἐγχείρημα. Μὰ οὔτε καὶ θ' ἀποτολμήσῃ ποτέ, γιατὶ ἡ ψυχὴ ὅλων τῶν λαῶν—καὶ πιὸ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ—εἶναι μιὰ τεράστια, μιὰ ἀπροσμέτρητη ἄβυσσος, στὴν ὁποία κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ ὁ ἀποπειρώμενος νὰ βγάλῃ ἐ ν τ ε λ ῶ ς θ ε τ ι κ ὰ σ υ μ π ε ρ ά σ μ α τ α.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο κι' ὁ Δαυὶδ τῆς μελέτης αὐτῆς, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ συστήσῃ στοὺς ἀναγνῶστες, ὅτι, θὰ εἶναι μεγάλη χίμαιρα ἡ προσπάθεια ἀπόλυτης κρίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαογραφικοῦ στοιχείου. Μ ε ρ ι κ ὴ κρίση εἶναι δυνατή. Ἐπίσης δυνατὴ εἶναι καὶ ἡ ἐξαγωγὴ μ ε ρ ι κ ῶ ν συμπερασμάτων. Πρὸς Θεοῦ ὅμως! Μακρυὰ ἀπὸ τὴν προσπάθεια ἀπόλυτης κρίσεως καὶ τὴν ἐξαγωγὴ ἀπόλυτων συμπερασμάτων.

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ἕνα γεγονός : Τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι στὸν λαογραφικὸ πλοῦτο, ὑπάρχουν πολλὰ ἄξια θαυμασμοῦ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄξια ἀποκαθαρμοῦ στοιχεῖα. Θαυμάζει κανεὶς τὴν γραφικότητα τῶν ἐθίμων τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ ταυτόχρονα νοιώθει καὶ ἕνα εἶδος ἀποστροφῆς πρὸς ὡρισμένα ἤθη καὶ ἔθιμα. Θαυμάζει ἐπίσης τὴν θρησκευτικὴ του προσήλωση, θαυμάζει τὸν ψυχικό του πλοῦτο γενικῶς, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀγανακτήσῃ βλέποντας τὶς παράξενες προλήψεις, ἀκούγοντας τὶς δεισιδαιμονίες, καὶ συναισθανόμενος τὸ μέγεθος τῆς πλάνης τοῦ λαοῦ μας, γιὰ ὡρι-

σμένες ἐνέργειες. Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς γενιέται τὸ ζήτημα τοῦ καθαρμοῦ μερικῶν στοιχείων, ποὺ ἐμποδίζουν πραγματικὰ τὴν ἀνύψωση τῆς στάθμης τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐδῶ ὅμως ἔρχεται στὸ νοῦ τοῦ μελετητῆ ὁ μῦθος περὶ τοῦ Αἰσώπου. Διηγοῦνται ὅτι ὁ Αἴσωπος, ἐστάλη κάποτε ἀπὸ τὸ ἀφεντικό του στὸ λουτρό, γιὰ νὰ δῇ ἂν ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ. Ὁ Αἴσωπος, ἂν καὶ εἶδε ὅτι στὸ λουτρὸ εὑρίσκετο ὄχλος πολύς, ἐγύρισε καὶ εἶπε στὸ ἀφεντικό του ὅτι μόνον ἕνα ἄνθρωπο συνήντησε. Κι' αὐτό, διότι ἀκριβῶς πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ λουτροῦ, εὑρίσκετο ὀγκόλιθος στὸν ὁποῖον ὅσοι πήγαιναν νὰ εἰσέλθουν προσέκρουον, ἕνας δὲ μόνον ἄνθρωπος ἐφρόντισε καὶ τὸν μετετόπισε, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Αἴσωπος ἔφθανε ἐκεῖ. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπο ὁ Αἴσωπος ἐθαύμασε καὶ αὐτὸν ἀπεκάλεσε ἄ ν θ ρ ω π ο ν, ὅταν γύρισε στ' ἀφεντικό του, λέγοντας ὅτι μόνον ἕναν ἄνθρωπο συνήντησε. Ἀλλὰ τὸ περίεργο γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ λαογραφικὸ στοιχεῖο, εἶναι ὅτι μέχρι σήμερα τοὐλάχιστον, δὲν εὑρέθη ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς τοῦ Αἰσώπου. Οὐδεὶς ἀπετόλμησε δηλαδὴ μέχρι σήμερα νὰ βγάλῃ τὰ ἐμπόδια, ἐκεῖνα τὰ πραγματικὰ ἐμπόδια, ποὺ ὑπάρχουν στὴν ψυχὴ τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ καὶ τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν πραγματικὰ τὸν πολιτισμὸ ἀπὸ τὸ νὰ διεισδύσῃ στὴν ψυχή του.

Ν' ἀποτολμήσωμε λοιπὸν ἐμεῖς τὸν ἄθλο αὐτόν; Φοβοῦμαι ὅτι, ἂν δὲν ἀποτύχωμε τοὐλάχιστον πέρα ὡς πέρα, τὸ μόνο ποὺ θὰ κατορθώσωμε θὰ εἶναι ἡ γενικὴ κατακραυγή. Κι' αὐτό, διότι ἡ λαογραφικὴ ἔρευνα σκοπὸ ἔχει τὴν διαφύλαξη τῶν στοιχείων ἐκείνων ποὺ ὁ λαός μας ἔχει καθιερώσει στὴν καθημερινή του ζωή. Ἄσχετο τώρα, ἂν πολλὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι καὶ γιὰ τὸν πλέον ἀνίδεο, καταστρεπτικὰ τοῦ πραγματικοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως λ.χ. ὡρισμένες προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες. Ἀρκεῖ, τὸ ὅτι στὸ σύνολό τους τὰ λαογραφικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ἔχουν γραφικότητα, ἔχουν ζωὴ καὶ παλμό, ἔχουν ζωντάνια καὶ ἀδιάπτωτη συνάφεια μὲ τὸ περιβάλλον, τὴν κίνηση καὶ τὴν ὅλη ὑπόσταση τοῦ ὑπαίθριου λαοῦ μας. Ἀρκεῖ τὸ ὅτι αὐτὰ ἀντικατοπτρίζουν τὴν π ρ α γ μ α τ ι κ ὴ ψ υ χ ο σ ύ ν θ ε σ η τοῦ λαοῦ μας.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι, τρία εἶναι τὰ κακὰ τοῦ λαογραφικοῦ στοιχείου, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη καθαρμοῦ, γιατὶ παρουσιάζονται σὰν μεγάλα ἐμπόδια τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι ἡ π λ ά ν η, ἡ δ ε ι σ ι δ α ι μ ο ν ί α καὶ ἡ π ρ ό λ η ψ η. Καὶ τὰ τρία, ἔχουν βαθειὲς τὶς ρίζες τους στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ καὶ θὰ χρειασθῇ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ ξερριζωθοῦν ἀπὸ τὶς ἁπλοϊκὲς μᾶζες. Τὰ α ἴ τ ι α, γιὰ τὴν ἔμμονη ρίζωση καὶ τὴν πλούσια δυστυχῶς καρποφόρηση σὲ πολλοὺς τόπους, εἶναι πολλά. Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ μόνον τὴν ἀμάθεια, τὴ στρεβλὴ ἀγωγή, τὶς κακὲς συνήθειες καὶ τὸ μὴ αὐτεξούσιο τοῦ λογισμοῦ. Θὰ ἀναφέρουμε ἀκόμα καὶ τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος γιὰ ἀντίδραση πρὸς κάτι τὸ καθιερωμένο. Καὶ θὰ ἀποσιωπήσουμε τὰ ἄλλα, τὰ πολλὰ αἴτια, γιατὶ αὐτὰ θὰ τὰ διαπραγματευθοῦμε στὸ «Γ ε ν ι κ ὸ Μ έ ρ ο ς» τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου».

Ἐκεῖ θὰ διαπραγματευθοῦμε τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ γενικὰ τὴν ψυχολογικὴ πλευρὰ τοῦ λαογραφικοῦ στοιχείου καὶ κάθε τι ἄλλο ποὺ ἀφορᾷ στὴν παρατήρηση καὶ στὸ συμπέρασμα τῆς ὅλης λαογραφικῆς αὐτῆς μελέτης. Σταματοῦμε λοιπὸν ἐδῶ γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ καθαρῶς «Ἑ λ λ η ν ι κ ὸ μ η ν ο λ ό γ ι ο» στὶς εἰδικὲς ἀπαιτήσεις τοῦ κάθε μηνὸς ποὺ διανύουμε.

* * *

Μὲ τὸν Ὀ κ τ ώ β ρ ι ο γενικεύεται ἡ σπορά. Καὶ βλέπουμε τὸν ἀγροτικό μας ἥρωα νὰ ἔχῃ συνδέσει χιλιάδες προλήψεις καὶ παρατηρήσεις ἐδῶ, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλη του ἐνέργεια.

Γιὰ νᾶναι καλὴ ἡ σπορά, πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο, ὅπως εἴπαμε ἤδη, καὶ μάλιστα τὶς πρῶτες μέρες μετὰ τὴν ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὁ σπόρος πρέπει νὰ ραντισθῇ μὲ ἁγιασμὸ καὶ μόνον ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Παπᾶ τοῦ χωριοῦ. Ἂν ραντισθῇ ἀπὸ ἄλλο χέρι, θὰ βγάλῃ πολλὰ ζιζάνια τὴν ἄνοιξη τὸ σπαρτό.

Ὁ σπόρος πρέπει νὰ πέφτῃ στὸ χωράφι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ οἰκοδεσπότη. Ἂν

αὐτὸς δὲν ζῇ ἢ δὲν μπορῇ νὰ πάῃ στὴν σπορά, τότε μόνον δικαιολογεῖται τὸ σπάρσιμο ἀπὸ τὴν χήρα του ἢ τὸν μεγαλύτερο γυιό. Διαφορετικά, τὸ σπαρτὸ θὰ γίνῃ «ἀναπάντεχο», ἤτοι θὰ «γατσιάσῃ» καὶ θὰ ξεραθῇ μὲ τὶς πρῶτες ἀνοιξιάτικες ἀνομβρίες.

Ὅταν σπέρνῃς, στὴν Κατερίνη καὶ στὴν Νάουσα, πρέπει νὰ μὴν τὰ βάζῃς μὲ τοὺς μελιτάκους—τὰ μερμήγκια. Ὅσο πιὸ πολὺ καρπὸ μαζεύουν αὐτοὶ στὴ φωλιά τους, τόσο τὸ ἀγαθὸ θησαυρίζει. Ἐκεῖνος ποὺ φοβήθηκε τοὺς μελιτάκους καὶ κατέστρεψε τὴ φωλιά τους, δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ καλὴ ἐσοδειά. Ἂν ὅμως εἶσαι πολὺ ἀνάποδος ἄνθρωπος καὶ φοβᾶσαι νὰ μὴν σοῦ πάρουν οἱ μελιτάκοι τὸ βιός σου ἀπὸ τὸ χωράφι, γιὰ νὰ τοὺς διώξῃς πρέπει νὰ κάνῃς τὸ ἑξῆς : Νὰ ψάξῃς γύρω στὴ φωλιὰ γιὰ νὰ βρῇς τὸ μεγαλύτερο μελίτακα, νὰ τὸν δέσῃς μὲ μιὰ κλωστή, νὰ πᾶς στὴν μέση τοῦ χωραφιοῦ ποὺ ἔχεις ρίξει τὸ σπόρο καὶ νὰ πῇς :

«Μέρμηγκα πρωτομάστορα, πρῶτε τῶν μελιτάκων,
πᾶρε τ' ἀσκέρι σου καὶ τράβα στὶς σκισμὲς τῶν βράχων...
νὰ φᾷς βόλι καὶ τριβόλι, τσ' ἀγκαραθιᾶς τὴ σκόνη...
καὶ νὰ βγῇς μονάχα ὅποτες λυώσει τὸ χιόνι...»

Αὐτὸ θὰ τὸ πῇς τρεῖς φορές. Ὕστερα θὰ λύσῃς τὴ κλωστὴ καὶ θὰ δῇς κατὰ ποῦ θὰ πετάξῃ ὁ μελίτακας. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι, κατὰ ἐκεῖ θὰ ἀκολουθήσῃ σὲ λίγο καὶ ὅλο τὸ ἰσνάφι του. Πρόσεξε ὅμως τότε : Ἂν ὁ ἀρχιμέρμηγκας πάῃ ἢ πετάξῃ πρὸς τὸ νοτιᾶ, τότε πρέπει νὰ περιμένῃς βροχὴ καὶ βαρυχειμωνιὰ ὡς τὴν ἐπαύριο. Ἂν πάῃ πρὸς τὸ βορηᾶ θὰ ἔχῃς ὡς τὴν ἐπαύριο καλοκαιριὲς ποὺ εὐνοοῦν τὴ σπορά. Ἂν πάῃ πρὸς τὴ δύση ἢ τὴν ἀνατολή, θὰ συνεχισθῇ ὁ ἴδιος καιρός... Τὸ πέταγμα ὅμως τοῦ ἀρχιμέρμηγκα ἔχει καὶ ἄλλη σημασία. Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ θὰ πάῃ, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ καλή σου—ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χωριὸ ἢ τὴν πολιτεία—, ἂν εἶσαι ἀνύπαντρος, ἢ ὁ... δεύτερος καλός σου ἂν εἶσαι χήρα...

Ἂν ἐκεῖ ποὺ σπέρνῃς καὶ κάνῃς χωράφι—στὴ Ρούμελη καὶ στὸ Μωρηᾶ—ἔρθῃ ἀλογόμυγα καὶ κεντρίσῃ τὰ ζῶα, πρέπει νὰ περιμένῃς βροχὴ σὲ λίγο. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν ἔρθῃ βροχή, ἀλλὰ νὰ ἔρθῃ ἀπρόσμενος ζευγᾶς ἀπὸ γειτονικὰ χωράφια. Τότε, ἂν θέλῃς νὰ μὴ σοῦ σπάσουν τὰ «ζᾶ» σου τ' ἀλέτρι, πρέπει νὰ καλοδεχτῇς τὸν ἐπισκέπτη, νὰ τοῦ δώσῃς ὅ,τι σοῦ ζητήσῃ—σπόρο δανεικό, ψωμί, νερό, σφῖνες ἢ ὅ,τιδήποτε ἀνταλλακτικὸ γιὰ τ' ἀλέτρι του—καὶ νὰ τὸν τρατάρῃς ἀπὸ τὸ κρασί σου. Διαφορετικά... θὰ τρέχῃς γιὰ καινούργιο ἀλέτρι.

Τὶς κουροῦνες ποὺ ἔρχονται στὸ χωράφι καὶ μαζεύουν τὸ σπόρο—στὴν Εὔβοια—πρέπει νὰ τὶς πετροβολᾷς. Εἶναι μαῦρες καὶ μπορεῖ νὰ φέρουν κακὸ στὴ φαμελιά σου... Ὅταν ὅμως κράζουν, τότε μὴ τὶς πετροβολᾷς γιατὶ πεινᾶνε πολὺ καὶ δὲν πρέπει νὰ μείνουν νηστικὲς οἱ καϋμένες...

Ὅταν σπέρνῃς καὶ ἀκούσῃς νὰ χτυπάῃ τὸ σήμαντρο τοῦ χωριοῦ γιὰ τὸν ἑσπερινὸ—σ' ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Ἑλλάδος—πρέπει νὰ λύσῃς ἀμέσως τὰ βώδια, ἢ ὅ,τι ἄλλα ζῶα ἔχεις στὸ ὄργωμα, γιατὶ ἀρχίζει ἡ γιορτή. Πρέπει νὰ κάνῃς καὶ τὸ σταυρό σου καὶ νὰ πῇς μιὰν εὐχὴ γιὰ τὸ σπαρτό. Καλύτερα εἶναι νὰ φύγῃς ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα καὶ νὰ πᾶς στὸν ἑσπερινό, ἂν δὲν εἶσαι πολὺ ἀποσταμένος.

***

Καὶ στὸν Ὀκτώβρη ὁ λαός μας ἔχει πολλὰ νὰ παρατηρήσῃ, σχετικὰ μὲ τὸν καιρό. Παρουσιάζουν ἰδιαίτερο λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον τὰ προγνωστικὰ τοῦ χειμωνιάτικου καιροῦ.

Πιστεύουν στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ πιὸ πολὺ στὴ Λῆμνο, Μυτιλήνη, Χίο καὶ τοὺς Σποράδες, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἔρχονται οἱ ἀστραπὲς καὶ βροντές, εἴτε ἀπὸ τὸ βορρᾶ, εἴτε ἀπὸ τὸ νότο, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔρθῃ καὶ ὁ χειμώνας, ἤτοι ἡ νεροποντή, τὸ χαλάζι, ὁ ἄνεμος καὶ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα.

Πιστεύουν στὴν Κρήτη καὶ στὴ Φθιωτιδοφωκίδα, ὅτι οἱ καιροὶ παλεύουν καὶ νικᾷ ὁ πιὸ ἀντρειωμένος. Πιὸ ἀντρειωμένος εἶναι πάντοτε ὁ βορρᾶς. Ἡ νοτιὰ εἶναι

ἀδύναμος καιρὸς καὶ δὲν παλεύει ποτὲ μονάχη της, ἀλλὰ παίρνει μαζί της καὶ τὰ ἐγγόνια της. Ἅμα νικηθῇ, κλαίει καὶ φέρνει τότε τὴ βροχή. Γι' αὐτὸ ὁ λαός μας τὴν λέει «κατρουλοῦ». Ἂν ὅμως καμμιὰ φορὰ νικήσῃ, φυσᾷ πολλὲς ἡμέρες καὶ τότε ὁ λαός μας συμπεραίνει :

«Σηκώθηκ' ἡ νουτιὰ μὶ τὰ παιδόγκονά τ'ς!!!..»

Στὴ Μεσσηνία καὶ τὴν Ἀργολιδοκορινθία, πιστεύεται γενικῶς, ὅτι, μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο, βρίσκονται δαιμόνοι ποὺ κυνηγοῦν τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό, ὅταν φυσᾷ ἀνεμοστρόβιλος, πρέπει νὰ βρίσκῃς ἕνα σπήλαιο νὰ καταφεύγῃς καὶ νὰ κάνῃς τὸν σταυρό σου λέγοντας τὸ «Πάτερ ἡμῶν».

Στὴ Δωρίδα καὶ τὴν Παρνασσίδα, ὅταν φυσᾷ ἀδύναμος ἄνεμος, ξεψυχᾷ κάποιος ἁμαρτωλός. Ἐπίσης, ὅταν στὴν χύτρα βγαίνουν σπίθες, προμηνύεται βροχὴ καὶ ἄνεμος δυνατός.

Ὅταν οἱ κόττες τοῦ σπιτιοῦ χτυπιοῦνται συχνὰ στὴ σκόνη καὶ κακαρίζουν, ἔρχεται βροχή. Αὐτὸ τὸ ξέρουν καλὰ οἱ ἀγαθοὶ Μωραΐτες καὶ λαβαίνουν τὰ μέτρα τους. Στὴ Μυτιλήνη, ὅταν παρουσιάζονται πολλὰ κοράκια καὶ καλιακοῦδες καὶ σκούζουν, σημαίνει κρύο τσουχτερὸ καὶ βροχή. Στὸν Πόρο, τὴν Αἴγινα, Ἄνδρο καὶ Μύκονο, ὅταν βλέπουν τὰ χελιδόνια νὰ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὶς λίμνες, τὶς στέρνες καὶ τὰ ποτάμια καὶ τιτιβίζουν—κάνουν βοή—, εἶναι σημεῖο ἀλάνθαστο κακοκαιριᾶς. Τὰ χελιδόνια τότε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα διαβατάρικα πουλιά, ἐπισπεύδουν τὴν ἀναχώρηση καὶ μόλις περάσουν οἱ πρῶτες καταιγίδες φεύγουν κατὰ κοπάδια πρὸς τὸ Νότο.

Γενικὴ εἶναι ἡ πρόγνωση στὴν Ρούμελη, τὴν Ἤπειρο, Θεσσαλία καὶ Πελοπόννησο, σχετικὰ μὲ τὸ φεγγάρι. Πιστεύουν ὅτι, ἂν γύρω στὸ φεγγάρι σχηματισθοῦν δύο ἢ τρία ἁλώνια, αὐτὸ σημαίνει πολὺ μεγάλο χειμώνα.

Σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, πιστεύεται ὅτι, ὅταν οἱ μυῖγες δαγκώνουν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι συνήθως, θὰ ἔλθῃ χειμῶνας. Στὴ Φωκίδα, ὅταν ἡ φλόγα τοῦ λύχνου μαυρίζῃ εἶναι σημάδι βαρυχειμωνιᾶς. Ἐπίσης, σημάδι βαρυχειμωνιᾶς, στὰ ὀρεινὰ διαμερίσματα τῆς χώρας, εἶναι καὶ οἱ γίδες καὶ προβατίνες ποὺ «βατεύτηκαν» καὶ ζητοῦν νὰ ξαναβατευτοῦν.

Σταθερὸ σημεῖο γιὰ τὴν πρόγνωση τοῦ καιροῦ, εἶναι τὸ οὐράνιο τόξο. Ἂν τοῦτο τὸ σημεῖο φανῇ στὸν οὐρανὸ διπλό, σημαίνει βροχή. Ὅταν συχνοβγαίνῃ τὸ οὐράνιο τόξο καὶ μάλιστα μονό, τότε σημαίνει ὅτι ἡ βροχὴ θὰ σταματήσῃ. Αὐτὸ τὸ παρατηροῦν οἱ χωρικοί μας καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὰ χωράφια ἥσυχοι.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ οὐράνιο τόξο, βγαίνει πιὸ πολὺ τὸ φθινόπωρο καὶ τὴν ἄνοιξη. Ὁ λαός μας, παρατηρεῖ τὰ χρώματα καὶ ἀνάλογα βγάζει τὰ συμπεράσματά του γιὰ τὶς ἐσοδειές. Ἂν κυριαρχῇ τὸ κόκκινο χρῶμα, τότε εἶναι ἡ χρονιὰ τοῦ κρασιοῦ. Ἂν ὅμως τὸ πορτοκαλλὶ εἶναι τὸ χρῶμα ποὺ φαίνεται πιὸ πολύ, τότε ἡ χρονιὰ θὰ εὐνοήσῃ τὰ σιτηρά. Γιὰ τὸ μενεξελλὶ χρῶμα, πιστεύουν στὴν Ἀμφισσα, Ἰτέα καὶ νησιὰ γενικά, ὅτι εὐνοεῖ τὴν ἐληά. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι τὸ οὐράνιο τόξο ποὺ βγαίνει ὕστερα ἀπὸ βροχή, σημαίνει καλοκαιριὰ πλέον. Ἂν ὅμως φανῇ πρὶν ἀπ' τὴ βροχή, σημαίνει κακοκαιριὰ σὲ λίγο. Τοῦτο τὸ πιστεύουν πιὸ πολὺ στὴν Κρήτη, καὶ γι' αὐτὸ ἀκούει κανεὶς τοὺς Κρητικοὺς νὰ λένε σκεπτικοὶ σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις :

«Ὀντὲ μὲ δῆς τὴν ταχυνὴ πήγαινε στὴ δουλειά σου
κι' ὀντὲ μὲ δῆς τὸ πρόσαργο, τρύπωνε στὴ φωληά σου...».

Τὸ οὐράνιο τόξο ἔχει πολλὲς ὀνομασίες. Στὴν Κρήτη τὸ λένε «Κεραζόζα», «τσῆ Κερᾶς ἡ ζώνη» καὶ «Ἁγία ζώνη». Στὴ Ρούμελη τὸ λένε «χρωματοφάντασμα», στὴ Μακεδονία «Κερὰ παπαδιά», στὴ Μυτιλήνη «τῆς τρίχας τοὺ γιουφύρ'» κλπ. Γενικὴ εἶναι ἡ δοξασία ὅτι, ἂν κατορθώσῃς νὰ πηδήσῃς πάνω ἀπὸ τὸ οὐράνιο τόξο, ἐπιτυγχάνεις τὴν...ἀλλαγὴ τοῦ φύλου. Ἂν εἶσαι ἄντρας γίνεσαι γυναίκα καὶ ἀντιστρόφως!

Θὰ μποροῦσαν ἐδῶ ν' ἀναφερθοῦν καὶ μύριες ἀκόμα ἄλλες παρατηρήσεις,

προλήψεις, δοξασίες καὶ προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ, ποὺ μὲ τὸν 'Οκτώβρη σημειώνει ὁ λαός μας. Φεύγουμε ὅμως πανικόβλητοι ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητο βραχνᾶ τοῦ χ ώ ρ ο υ, γιὰ νὰ δοῦμε μερικὲς ἀκόμα ἐκδηλώσεις τοῦ μηνὸς αὐτοῦ.

Θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο στὴν περίφημα «ὥρα τοῦ τζουμπάν'» ποὺ ἐνδιαφέρει τὴ λαογραφία μας. «Τί εἶναι τοῦτο πάλι;» θὰ ποῦν μερικοὶ... σύγχρονοι(!). Εἶναι οἱ ἀπογευματινὲς ἐκεῖνες ὧρες ἀνακωχῆς τῶν φυσικῶν στοιχείων, ποὺ ὅλοι μας ἔχουμε παρατηρήσει στὴν ὕπαιθρο. Σ' αὐτὲς τὶς ὧρες, κοντὰ στὸ ἡλιόγερμα, ὅσο καὶ ἂν βρέχῃ ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ἂν χιονίζῃ, ἡ φύσις αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς. Σταματάει ἡ βροχὴ καὶ ἡ κακοκαιριὰ γενικῶς κατὰ τὸ βράδυ, καὶ τότε εἶναι «τ' τζουμπὰν ἡ γι' ὥρα». Αὐτὲς τὶς ὧρες οἱ βοσκοὶ ὁδηγοῦν τὰ κοπάδια στὶς στάνες, γιὰ τὸ ἄρμεγμα καὶ τὸ θήλασμα. Τὴν προσωρινὴ αὐτὴ ἀνακωχὴ λοιπὸν τῶν φυσικῶν στοιχείων παρετήρησε ὁ λαός μας καὶ ὠνόμασε «ὥρα τ' τζουμπὰν» τὴν ἑσπερινὴ παύση τοῦ χειμῶνα, ποὺ παρατηρεῖται ἀκόμα καὶ στὶς μεγαλύτερες κακοκαιριές.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνεξήγητα θαύματα τῶν φυσικῶν φαινομένων.

*
* *

Μὲ τὸ ἑορτολόγιο τοῦ 'Οκτωβρίου εἶναι συνυφασμένες πολλὲς προλήψεις, παραδόσεις καὶ δοξασίες. Θ' ἀναφέρουμε ἐδῶ τὶς γιορτὲς ποὺ παρουσιάζουν περισσότερο λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον.

Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν Ἅγιο Διονύσιο τὸν 'Αρεοπαγίτη—3 'Οκτωβρίου—γιατὶ εἶναι γιορτὴ τῶν 'Αθηναίων. Κι' αὐτό, ὄχι γιατὶ ἔχουμε προσωπικὰ μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ κλεινοῦ ἄστεως, ἀλλὰ γιὰ τὸν λόγον ὅτι, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ φύση τῆς μεγαλοπολίτικης γιορτῆς, ἀφήρεσε σχεδὸν κάθε λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον, ἀφοῦ λ α ο γ ρ α φ ί α σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὕπαιθρος καὶ ἁπλοϊκὸς λαός.

Γιὰ τὸν Ἅγιο Λουκᾶ—ποὺ γιορτάζεται στὶς 18 τοῦ μηνὸς—πιστεύει ὁ λαός μας ὅτι εἶναι ὁ προστάτης τῶν... κουκιῶν. Λένε οἱ ἀγαθοὶ νησιῶτες μας μὲ τὴν αὐτοσχέδια ποίηση :

«Τ' ἁγιοῦ Λουκᾶ
νὰ σπείρ'ς κουκιά.»

Ἴσως γιατὶ μὲ τὸ κρύωμα τοῦ καιροῦ εὐνοεῖται ἡ σπορὰ αὐτοῦ τοῦ δημητριακοῦ.

Ἡ ἁγιογραφία παρουσιάζει τὸν Ἅγιο Λουκᾶ ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν ζωγράφο τῆς Παναγίας. Νὰ τὶ λέει ἡ λαϊκὴ παράδοση, ποὺ πιστεύεται πιὸ πολὺ στὰ νησιά μας:

Ἔστειλε κάποτε ὁ Χριστὸς τὸν δοῦλο αὐτοῦ Λουκᾶ, στῆς μητέρας Του τὸ σπίτι. Πῆγε ὁ Λουκᾶς καὶ βρῆκε τὴν Παναγιὰ νὰ χτενίζεται, ἔχοντας λυτὰ τὰ μαλλιά της καὶ προστά της ἕνα ἐργόχειρο. Πλάϊ της, βρισκόταν μιὰ κοῦπα μὲ νερό, μέσα στὴν ὁποία ἔβλεπε ἡ Παναγιὰ τὴ μορφή της καὶ χτενιζόταν. Ὁ Λουκᾶς δὲν τόλμησε νὰ κυττάξῃ τὴν Παναγιὰ στὰ μάτια, γιατὶ ἦταν πολὺ ὄμορφη. Στάθηκε λοιπὸν καὶ τὴν κυττοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν κοῦπα, ἐκστατικὸς καὶ γεμᾶτος θαυμασμό. Ἔτσι ἐμπνεύσθηκε. Πῆγε στὸ σπίτι του, πῆρε τρία σανίδια καὶ πάνω σ' αὐτὰ ζωγράφισε ἀπὸ μνήμης τὴ μορφὴ τῆς Παναγιᾶς. Ἔκανε ἔτσι τρεῖς εἰκόνες καὶ τὶς πῆγε στὴν Παναγία. Ἐκείνη ἐνθουσιάστηκε ὅταν τὶς εἶδε καὶ ρώτησε ἂν ἦταν ἔτσι καὶ στὴν πραγματικότητα. Τῆς ἀπάντησε ὁ Λουκᾶς ὅτι ἦταν πολὺ καλύτερη. Ἐνθουσιάστηκε τότε ἡ Παναγιά, σήκωσε ψηλὰ τὶς τρεῖς εἰκόνες καὶ τὶς ἀσπάστηκε. Ἀμέσως ὅμως τότε πετάξανε οἱ εἰκόνες! Ἡ μιὰ πῆγε στὴν Τῆνο καὶ βρέθηκε ἀργότερα στὸ κτῆμα τοῦ Δοξαρᾶ, ἡ ἄλλη πῆγε στὴν 'Αμυγδαλιὰ Δωρίδος, ὅπου χτίστηκε ἀργότερα ἡ Παναγιὰ ἡ «Γουτσουριώτισσα» καὶ ἡ τρίτη πῆγε στὴν Πολιχνίτο τῆς Λέσβου. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ εἰκονίσματα αὐτὰ εἶναι θαυματουργά...

Γιὰ τὸν Ἅγιο 'Ιγνάτιο—23 'Οκτωβρίου—ποὺ ἦταν ἐπίσκοπος τῆς γνωστῆς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα πόλεως Μυθήμνης, στὴ Λέσβο—, ὁ λαὸς πιστεύει πὼς εἶναι προστάτης τῆς ἐληᾶς καὶ τῶν ποιμνίων. Προστάτη τῆς ἐληᾶς τὸν ἔχουν στὴ Λέσβο,

Κέρκυρα, Ζάκυνθο, Κεφαλληνία, Πήλιο καὶ Παρνασσίδα. Οἱ ὀρεινοὶ πληθυσμοὶ τῆς Ρούμελης καὶ τῆς Πελοποννήσου, τὸν πιστεύουν ὡς προστάτη γιὰ τὰ ποίμνια. Παρουσιάζουν μεγάλο ἐνδιαφέρον τὰ δυὸ μοναστήρια, πού, ἀπὸ πατρικὴ κληρονομιὰ εἶχε στὴν κυριότητά του ὁ Ἅγιος. Βρίσκονται καὶ τὰ δυὸ στὴ Λέσβο, πάνω στὰ ὑψώματα τῆς Καλλονῆς. Τὸ ἕνα εἶναι γιὰ τοὺς μοναχούς, στὸ ὄνομα τῶν Ταξιαρχῶν, καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὶς μοναχές, στὸ ὄνομα τῆς Παναγιᾶς τῆς Μυρσινιώτισσας. Ἔλαβε τὸ ὄνομα «Μυρσινιώτισσα» ἀπὸ τὶς μυρσίνες πού πλαισιώνουν ἄφθονες τὴν πλαγιὰ ὅπου βρίσκεται τὸ γυναικεῖο μοναστήρι. Καὶ τὰ δύο μαναστήρια εἶναι πολὺ παλαιά, γιὰ τὴν Παναγιὰ δὲ τὴν Μυρσινιώτισσα, πιστεύεται ὅτι εἶναι χτισμένη πρὸ τοῦ 1331, σύμφωνα μὲ κάποιο πατριαρχικὸ ἔγγραφο πού εἶδα στὴ Μητρόπολη τῆς Μυτιλήνης.

Καὶ ἐδῶ ἡ λαϊκὴ παράδοση ἀναφέρει ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν ἐπετρέπετο νὰ μποῦνε στὸ ἀνδρικὸ μοναστήρι. Τοῦτο τὸ ἀπηγόρευσε ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος. Μιὰ φορὰ μάλιστα, κάποια γυναίκα τόλμησε νὰ μπῇ στὸ μοναστήρι τῶν ἀνδρῶν. Πρὶν πατήσει ὅμως τὸ πόδι της στὸ κατῶφλι, ἀκούστηκαν βροντὲς καὶ ἀκατάλυπτες φωνές. Σπάσανε τότε τὰ κιούπια καὶ χυθήκανε πάνω στὴ γυναίκα ὅλα τὰ ἀποθηκευμένα λάδια τοῦ μοναστηριοῦ.

Σήμερα, οἱ γυναῖκες πού πᾶνε νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ κάνουν τὸ τάμα τους στὸ μοναστήρι τῶν ἀνδρῶν, κάθονται στὶς πεζοῦλες τῆς αὐλῆς καὶ ἐκεῖ κάνουν τὴν προσευχή τους, τὸ τάμα, τὴν δέηση. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν κάνουν βῆμα, γιατὶ ὑπάρχει τὸ προηγούμενο κακὸ πού ἀναφέρει ἡ παράδοση.

Στὶς 26 τοῦ μηνὸς γιορτάζεται ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Γνωστὴ εἶναι ἡ ἐντατικὴ καλλιέργεια πού γίνεται στὰ χρυσάνθεμα τὸν μῆνα αὐτόν, καὶ ἐπειδὴ τὰ χρυσάνθεμα ὀργιάζουν τὸν Ὀκτώβρη, πῆραν τὴν ὀνομασία «ἀηδημητρηγιάτικα».

Πιστεύεται ὅτι ὁ Ἅγιος Δημήτριος, μὲ τὸν Ἅγιο Γεώργιο, ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι. Μαζὶ πολεμοῦσαν καὶ μαζὶ ζοῦσαν. Κάποτε πού χωρίστηκαν γιὰ παντοτεινά, φιληθῆκαν πάνω ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, ἐνῷ ἐκεῖνα εὑρίσκοντο σὲ μεγάλο καλπασμό...

Γιὰ τὸν Ἅγιο Δημήτριο, πιστεύουν ἀκόμα, ὅτι εἶναι μεγάλος προστάτης τοῦ κρασιοῦ. Ἐπεκράτησε ἔτσι, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ὀκτώβρη ἔχουν «βράσει» πλέον τὰ κρασιά, ν' ἀνοίγουν τ' Ἁγίου Δημητρίου τὰ καινούργια κρασιά. Γνωστὴ εἶναι ἡ κατάνυξη τοῦ λαοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ προϊὸν τῆς ἀμπέλου καὶ γνωστὴ εἶναι ἐπίσης ἡ πρόληψη ὅτι, ἂν δὲν ἀνοίξη ὁ νοικοκύρης τὰ βαρέλια του στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὸ κρασὶ θὰ ξυνίσῃ. Ἔτσι συναντάει κανεὶς ἀρκετὲς παρέες μερακλήδων στὴν Ρούμελη, τὰ νησιὰ καὶ τὴν Πελοπόννησο, τὸ βράδυ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πού, ὕστερα ἀπὸ γερὴ κρασοκατάνυξι—βοηθοῦντος καὶ τοῦ ρομαντικοῦ σκηνικοῦ πού τὸ φθινόπωρο στήνει μὲ τόση ἐπιμέλεια—περιδιαβάζουν τραγουδῶντας αὐτοσχέδια δίστιχα :

«Ὦ οὐρανὲ ποῦσι ψηλά, βρέξι νιρὸ κι' χιόνι,
νὰ σβύσῃς τὴν καρδοῦλα μου πόχει καημοὶ κὶ πόνοι».

Κι' οἱ αἰθέριες ὑπάρξεις ἀνταποδίδουν :

«Ὦ οὐρανέ, μὴ βρέξῃς πλιά, κάνι μ' αὐτὴ τὴ χάρη,
κι' γὼ μὶ τὰ ματάκια μου πουτίζου τοὺ χουρτάρι...».

***

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ὁ Ὀκτώβρης εἶναι ὁ ρομαντικώτερος μῆνας τοῦ ἔτους. Αὐτὸ δὲν τὸ ἄφησε ἀνεκμετάλλευτο ἡ λαϊκὴ μοῦσα. Βοηθάει τὸ κιτρινισμένο φύλλο σ' αὐτό, βοηθάει τὸ πέταγμα τοῦ διαβατάρικου πουλιοῦ πρὸς τὰ νότια, βοηθάει αὐτὸ τοῦτο τὸ φθινόπωρο μὲ ὅλη τὴ μαγεία του. Μέσα στὸν Ὀκτώβρη δημιούργησαν οἱ μεγαλύτεροι ποιηταὶ τοὺς σπάνιους στίχους των, οἱ ζωγράφοι τὶς ἀσύγκριτες σὲ μαγεία συνθέσεις τους, καὶ οἱ μουσουργοὶ τὶς ἀθάνατες μελωδίες των. Νὰ ποῦμε ἐδῶ τίποτα γιὰ τὶς Ὀκτωβριανὲς ἐμπνεύσεις τοῦ Μπετόβεν στὴ Μαγιόρκα; Νὰ ποῦμε γιὰ τὸν Ὀκτώβρη τοῦ Ρίλκε ἢ τοῦ Βαλαωρίτη; Νὰ ποῦμε γιὰ τὰ φθινοπωρινὰ τοπία

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

.....
.....

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ μεγάλα οἰκοδομήματα τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν, στὸ κέντρο τῆς αὐλῆς ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ παιδιὰ τὴν ὥρα τῆς ψυχαγωγίας, ὑψωνότανε συμμετρικὸ καὶ ἐπιβλητικὸ τὸ μνημεῖο τῶν ὀρφανῶν ποὺ ἔπεσαν γιὰ τὴν Γαλλία. Ὅμως, αὐτὸ τὸ σοβαρὸ μνημεῖο, τὸ εἶχαν μετατρέψει τὰ παιδιὰ σὲ κρυψῶνα καὶ πολλὲς φορὲς ἔπαιζαν ὁλόγυρα τὸ «γύρω-γύρω ὅλοι». Ἐπάνω στὸ μνημεῖο παληὲς ἐπιγραφὲς ἀνέφεραν τὰ ὀνόματα τῶν (νεκρῶν πιὰ) ὑπουργῶν καὶ νομαρχῶν ποὺ τὸ εἶχαν ἀνεγείρει. Ὅμως, κάτω ἀπ' τὶς πομπώδεις ἐτοῦτες φράσεις, ἡ κιμωλία καὶ τὸ κάρβουνο τῶν παιδιῶν εἶχαν προσθέσει κάποιες ἄλλες φράσεις καθόλου πομπώδεις καὶ ἐπίσημες καὶ περισσότερο πρακτικές. Ἔτσι μποροῦσες νὰ διαβάσῃς τὰ πιὸ παράξενα μυστικὰ τοῦ ἱδρύματος : «Ὁ Ἰουστῖνος εἶναι κλέφτης», ἢ «ἡ Μαρσὲλ ἀγαπᾷ τὸν Ἀλμπέρ». Τὰ παιδιὰ εἶχαν γεμίσει τὰ πάντα μὲ τὴν παρουσία τους. Καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ χαλίκια, ἄσπρα καὶ μαῦρα, τυλιγμένα σὲ χαρτιὰ μὲ μηνύματα, τὰ ἔρριχναν τὰ καλοκαιριάτικα βράδυα ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα στοὺς θαλάμους τῶν κοριτσιῶν.

Παντοῦ ὑπῆρχε ἔντονη ἡ ζωὴ τῶν μικρῶν τροφίμων τοῦ Ἀσύλου...ἡ εὔθυμη καὶ χαρούμενη ζωὴ τῶν παιχνιδιῶν καὶ τῶν σκανδάλων τους, παρὰ τοὺς γκρίζους τοίχους, τὶς ποδιές, τὶς μαρμάρινες σκάλες μὲ τὴν ἐπιβλητικότητά τους καὶ τὴ γερασμένη αὐστηρότητα...

Ναί ! ἡ ζωὴ...ἡ ζωὴ παντοῦ, παρὰ τοὺς φακέλλους καὶ τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν, παρὰ τὴν ἀπομόνωση καὶ τὴν ἐγκατάλειψη...Ἡ ζωὴ ἐθριάμβευε...

Καὶ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ μνημεῖο ἔμενε ἴσως ἐκεῖ γιὰ νὰ θυμίζῃ σὲ ὅλους, ὅτι

τοῦ Βάγκ—Γκόγκ;... Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν νοθεία τοῦ Ἑλληνικοῦ μηνολογίου, ἀλλὰ καταλογῆστε μου ἐλαφρυντικά. Φθινόπωρο γάρ!!! Καί, μιᾶς καὶ πῆρα τὸν ὀλισθηρὸ δρόμο, ἂς ἀναφέρω καὶ τὸν Ὀκτώβρη τοῦ σύγχρονου ποιητῆ :

Πέρασα χθὲς ἀπ' τὰ στενά μας τὰ δρομάκια,
ἐκεῖ ποὺ κάποτε διαβαίναμε μαζί,
μὰ δὲν ἀκούω νὰ κελαηδοῦνε τὰ πουλάκια,
ὅλα μαράθηκαν πιά, τίποτα δὲν ζῇ...

*

Ὅλα θρηνοῦν, ἀγαπημένη, τὸν χαμό σου,
τὰ φύλλα πέφτουν μαραμένα ἀπ' τὰ κλαδιά,
κι' ὅλα προσμένουνε ξανὰ τὸν ἐρχομό σου
γιὰ νὰ σκορπίσῃς σὰν καὶ πρῶτα εὐωδιά...

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

προτοῦ πεθάνουν γιὰ τὴ Γαλλία τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιά, ἤθελαν νὰ ζήσουν, νὰ ζήσουν γιὰ κάποιον ποὺ νὰ τὰ ἀγαπᾷ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

—«...Εἴμεθα ἀπολύτως σύμφωνοι, γιατρέ... Ὅταν λοιπὸν περάσω ἀπὸ τὸ Τερνερὲ θὰ ἐπιδιώξω νὰ συναντήσω τὸν μικρὸ Ἀλὲν Ρομπέρ... Πῶς ; Ἄ ! μπά. Παρακαλῶ...Καλὴ 'σπέρα γιατρέ...».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δικαστὴς Λαμὺ ἐκρέμασε ἥσυχα τὸ ἀκουστικό, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ του...'Οκτώ... «'Ο Ζεράρ θὰ μὲ περιμένῃ ἀκόμα» συλλογίστηκεν ὁ δικαστής.

«'Ο Ζεράρ !!!»... Μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐπανέλαβε αὐτὸ τὸ ὄνομα...Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ γυϊοῦ του...Μιὰ ἐλαφρὴ ταραχὴ ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ...κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια...

Πάνω στὸ κουρασμένο του πρόσωπο ἁπλώθηκε μιὰ σκιὰ...σὰν νὰ γερνοῦσε περισσότερο ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...Ἔσβυσε ἀκόμα καὶ τὸ περίφημο χαμόγελό του, ἀφήνοντας στὴ θέσῃ του βαθειὲς ρυτίδες...

«...Ζεράρ...» ξαναεἶπε ὁ δικαστής, καθὼς τὰ χείλη του ἔτρεμαν, «ὁ μικρός μου Ζεράρ !!!...»

...Τὰ βήματα τοῦ σκοποῦ ἀπεμακρύνθησαν...'Ακούστηκαν ν' ἀντηχοῦν τώρα σ' ἕνα ἄδειο προθάλαμο...

Σιωπὴ κυριαρχοῦσε. Δὲν ἀκούγοταν πιὰ παρὰ μονάχα ὁ ἀκούραστος θόρυβος μιᾶς γραφομηχανῆς, σὲ κάποιο γειτονικὸ γραφεῖο...'Αντηχοῦσε μονότονα τὸ κουδούνισμά της καὶ ἡ ἀπότομη ἐπαναφορά της στὸ τέλος κάθε γραμμῆς.

Ξαφνικὰ κτύπησε ἡ πόρτα, ἀλλὰ τόσο δειλὰ ὥστε ὁ δικαστὴς νόμισε ὅτι κάποιο παιδὶ ἦρθε νὰ τὸν ἐπισκεφτῇ...

«Παιδὶ τέτοια ὥρα ; Περίεργο !!!...» συλλογίστηκε...

Κι' ὕστερα μὲ κουρασμένη φωνὴ εἶπε ἥσυχα-ἥσυχα...«'Εμπρός...» Τὸ βλέμμα τοῦ δικαστὴ φωτίστηκε καθὼς ἄνοιξεν ἡ πόρτα...

«...Σεῖς εἶσθε μαίτρ. ;»...

—«...Ἂν μὲ ἀποκαλῆτε «μαίτρ», τότε κι' ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ὀνομάζω «κύριε πρόεδρε...» εἶπε μπαίνοντας ὁ νεοφερμένος. Ἦταν ἕνας νέος, λιγάκι κυρτωμένος, μὲ ἄγρια ἀχτένιστα μαλλιά, μὲ σιδερένια γυαλιὰ πάνω σὰν μιὰ μύτη ποὺμοιαζε μὲ πανὶ βάρκας, καὶ μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ἀνάμεσα σὲ βαθειὲς ρυτίδες, μεταξὺ δύο παρενθέσεων δηλαδή...

—«...Τί δὲν πάει καλά, Νταριέ ;...» ρώτησε ἀπότομα ὁ κύριος Λαμύ, ἐνῷ γύριζε πρὸς αὐτόν...

—«...Μά, πῶς ξέρετε ὅτι κάτι δὲν πάει καλά ;...».

—«...Δὲν χρειάζεται φιλοσοφία, νὰ τὸ καταλάβω, ἀφοῦ σᾶς βλέπω ξαφνικὰ μπροστά μου τέτοια ὥρα...'Αλλὰ σᾶς παρακαλῶ, νεαρέ μου, πᾶψτε νὰ χαμογελᾶτε... Χαμογελᾶτε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, ἐντελῶς ἄσκοπα καὶ ἀνόρεκτα...».

—«Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια», ἀπήντησε ἐκεῖνος συλλογισμένος.

Στάθηκαν ἔτσι, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, λίγα λεπτὰ σιωπηλοί... Καθένας τους ἔμοιαζε 'κείνη τὴν ὥρα σὰν νὰ φορῇ μάσκα... Ὕστερα ὁ δικηγόρος ἔβγαλε ἀργὰ τὰ γυαλιά του, κι' ἔτριψε τὰ μάτια μὲ τὸ ἀδύνατο χέρι του...ἐνῷ δίπλα ἡ γραφομηχανὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύῃ ἐπίμονα σὰν ἕνα μερμήγκι, καὶ θορυβωδῶς σὰν ἕνας τζίτζικας...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Νταριὲ ἀνακάτεψε τὰ ἀκατάστατα μαλλιά του, ξαναχαμογέλασε καὶ εἶπε :

—«Εἶμαι ἠλίθιος. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. 'Αναλαμβάνω ἔργα ἀνώτερα τῶν μέσων ποὺ διαθέτω...μὲ συγχωρεῖτε—ἀνώτερα τῶν δυνάμεών μου ἤθελα νὰ πῶ...Τότε, τὶς

στιγμὲς αὐτὲς τῆς ἀμηχανίας μου ἔρχομαι σὲ σᾶς, γιὰ νὰ ἀντλήσω τὶς δυνάμεις ποὺ μοῦ χρειάζονται. Γιὰ νὰ βρῶ λίγη βεβαιότητα, λίγη ἀσφάλεια...».

—«Μὰ νομίζω πὼς δὲν εἶναι ἀκόμα ἡ ὥρα», τὸν διέκοψε ὁ κύριος Λαμὺ μὲ ὑπόκωφη φωνή, ξαναπαίρνοντας ὅμως τὸ χαμόγελό του...«δὲν εἶναι ἡ ὥρα ἀκόμα γιὰ νὰ συζητήσουμε τέτοια πράγματα. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θἄθελα νὰ μοῦ πῆτε πῶς πηγαίνει...» στάθηκε λίγο διστακτικός..."Εμοιαζε 'κείνη τὴ στιγμὴ σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀνασύρῃ μέσα ἀπὸ τὴν πλούσια πινακοθήκη τῶν ἀναμνήσεών του, κάποιο παιδικὸ πρόσωπο...

«"Α ! ναί !», εἶπε ξαφνικά, «πῶς πηγαίνει ὁ Μάρκ ;...».

—«...Καλὰ» ἀπάντησε γελῶντας ὁ νέος...«Τώρα πάει καλά, ἀλλὰ οἱ ἀρχές;... Αὐτὲς οἱ ἀρχές!!!... Νά, δηλαδή, θέλω νὰ πῶ ὅτι οἱ δικαστὲς θἄπρεπε νὰ εἶναι πιὸ προσεκτικοὶ—θἄπρεπε νὰ κάνουν οἱ ἴδιοι αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ 'Επιτρόπου τῶν ἀνηλίκων, κι' ὄχι νὰ ὁρίζουν πτωχούς, καλόβολους τύπους, γιὰ νὰ παίξουν τὸν ρόλο τοῦ νονοῦ καὶ πρὸ πάντων τοῦ παιδονόμου τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν...».

—«Συμφωνῶ. Καὶ μάλιστα προχωρῶ ἐγὼ περισσότερο, θἄπρεπε λοιπὸν οἱ δικασταὶ νὰ κάνουν κάπου-κάπου καὶ στὴ φυλακή, γιὰ νὰ γνωρίζουν μερικὰ πράγματα ποὺ ἀγνοοῦν». Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δικαστὴς ἔφερε τὸ δείκτη τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ ἐπάνω στὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε μ' αὐτὸν νὰ χωρίζῃ στὰ δυὸ τὶς ἄσπρες τρίχες του, ἀκολουθῶντας, μὲ τὸ δύκτυλό του, τὴν ἑλικοειδῆ γραμμὴ τοῦ κρανίου του, χωρὶς νὰ κάνῃ λάθος. "Ηταν μιὰ συνήθεια ποὺ τὴν ἤξεραν ὅλοι στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο...

«...'Εν τούτοις ὅμως», συνέχισε πάλι ὁ δικαστής, «οἱ γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἀμφιβάλλουν γιὰ τὶς ἱκανότητες τοῦ 'Επιτρόπου, θἄπρεπε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους, ὅτι τὸ μέτρο αὐτὸ εἶναι προσωρινό, καὶ ὅτι πάλι θὰ ξαναπάρουν τὸ παιδί τους...».

—«..."Ω! οἱ γονεῖς!!! "Αλλοι καταλαβαίνουν, κι ἄλλοι εἶναι ἀφελεῖς. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Σημασία ἔχει τί καταλαβαίνει καὶ τί πιστεύει τὸ παιδί..».

—«..."Ηταν σκληρὸς ὁ Μάρκ ;...».

—«...Καὶ βέβαια!...», βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ νέος, μ' ἕνα εἶδος ὑπερηφανείας καὶ θαυμασμοῦ... «'Ο Μὰρκ ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴν ἀντίληψη τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας. 'Αλλὰ ἔχει καὶ ἀνεπτυγμένο τὸ μίσος ἀπέναντι τῶν ἀστυνομικῶν, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν κράτησαν μιὰ νύχτα στὸ Τμῆμα καὶ πολλὲς μέρες στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο, γιατὶ γύριζε στοὺς δρόμους στὶς τέσσερις τὸ πρωΐ. 'Αλλὰ ὅταν ἔχῃ κανεὶς πατέρα μέθυσο καὶ μητέρα ποὺ «δουλεύει» στὰ πεζοδρόμια, τί περιμένετε;...».

—«..."Εχετε δίκηο...Οἱ γονεῖς του ζοῦν τόσο ἀπαίσια.. Αὐτὴ γυρνᾷ γιατὶ ὁ ἄντρας της πίνει...κι' αὐτὸς πίνει γιατὶ ἡ γυναῖκα του γυρνᾷ... Φαῦλος κύκλος. 'Ο ἕνας φταίει γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ ἄλλου...Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ποιὸς ἔφταιξε πρῶτος. Πέντε εἶναι τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας ποὺ ζοῦν σ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο δωμάτιο ;»

—«"Οχι ! Τώρα εἶναι τέσσερα. 'Η κόρη πῆγε στὸ Σανατόριο...».

'Ο δικαστὴς ἀναστέναξε βαθειά. Φαινόταν ὅτι ὑπέφερε ψυχικά, καθὼς ἀπαντοῦσε μὲ φανερὴ πίκρα :

«..."Αχ ! Νταριέ ! Νταριέ ! Ποιὸς φταίει λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ κατάντημα;...».

Σηκώθηκε ὕστερα κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες μέσα στὸ γραφεῖο του, μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι του καὶ βαρὺ τὸ βλέμμα του... 'Ο δικηγόρος τὸν κυττοῦσε μὲ συμπάθεια. «'Εγέρασε», συλλογιζόταν, «μὰ γέρασε γιὰ τοὺς ἄλλους. Πονεῖ τόσο εὔκολα στὸν ξένο πόνο. Καταστρέφει τὸν ἑαυτό του. Αὐτὸ εἶναι ἄδικο...» 'Αλλὰ ὁ δικαστὴς δὲν φάνηκε νὰ δίνῃ σημασία στοὺς συλλογισμούς του, καὶ συνέχισε μὲ πονεμένη φωνή !

«..."Οταν ἐξετάζω ἕνα παιδί, δὲν παύω μέσα μου νὰ κατηγορῶ τοὺς γονεῖς του. 'Αλλὰ ὅταν ὕστερα τοὺς ἀνακρίνω κι' αὐτούς, ἄχ ! τί κρῖμα !, τότε βρίσκω πὼς ὄχι μονάχα αὐτοί, ἀλλὰ ὅλοι μας εἴμαστε ἔνοχοι...Μιλῆστε μου, ὅμως, σᾶς παρακαλῶ γιὰ τὸν Μάρκ... Τί ἐπετύχατε ; τὸν ἐξημερώσατε ;...».

—«...Μὰ ἔτσι μοῦ φαίνεται. Κάτι πέτυχα ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού, μὲ τὴν συγκατάθεσή σας, τὸν ἔβαλα νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ συνυπογράψῃ τὴν τριμηνιαία ἀναφορά μου, σχετικὰ μὲ τὴν διαγωγή του. Νὰ ἡ τελευταία ἀναφορά μου, πού τὴν διώρθωσε ὁ ἴδιος. Τὴν ἔχω μαζί μου. Διαβᾶστε την...».

—«...Ὥστε τὴ διώρθωσε ὁ ἴδιος λοιπόν ;...Ἂς δοῦμε...Συμπεριφορὰ... Μάλιστα...καλή...Σπουδαί...ὄχι περίφημοι...Ἔτσι ;...».

—«Ἀκοῦστε : Μιὰ φορὰ τὸν βρῆκα γονατιστὸ νὰ γράφῃ, ἔχοντας τὸ τετράδιο καὶ τὸ μελανοδοχεῖο πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ...».

—«...Τί γράφει ἐδῶ ;...», ρώτησε ξαφνικὰ ὁ δικαστὴς ἀναπηδῶντας ἀπὸ τὴ θέση του, καθὼς γύριζε μιὰ σελίδα τῆς ἀναφορᾶς. Πράγματι ! Στὸ περιθώριο ὁ Μὰρκ εἶχε σημειώσει : «Ἔκλεψα τὸ χαρτοπωλεῖον. Ἅρπαξα τὰ τετράδια. Φορζὼ Μάρκ».

—«Λατρεύει τὰ καινούργια τετράδια», ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ δικηγόρος.

—«...Κάτι τέτοιο συμβαίνει. Ἂς δοῦμε πάρα κάτω. Σχέσεις...».

—«Ἐφτάσατε μόνος στὸ θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο πέρασα νὰ σᾶς δῶ. Οἱ σχέσεις του μὲ ἀπασχολοῦν πολύ. Ἀπόψε ἔχω συγκέντρωση τῆς συμμορίας στὰ Λατομεῖα. Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν θὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπὸ ἐκεῖ. Προαισθάνομαι ἕνα ἀναπόφευκτο κίνδυνο...».

—«Εἶναι δώδεκα χρόνια πού λέω στὸν ἑαυτό μου τὸ ἴδιο πρᾶγμα, Νταριὲ» τὸν διέκοψεν ὁ δικαστής.

—«Μὰ μὲ σᾶς τὸ πρᾶγμα εἶναι διαφορετικὸ κ. Δικαστά. Ὅλα τὰ παιδιὰ πού σώσατε ἔγιναν πιὰ ἄνδρες. Μπορεῖτε να βασισθῆτε ἐπάνω τους, ἐνῷ ἐγώ...».

—«Τί σεῖς;», ρώτησε ὁ κύριος Λαμὺ μὲ καλωσύνη, βάζοντας τὸ βαρὺ χέρι του πάνω στὸν ὦμο τοῦ νέου, σὰν νὰ ἤθελε μ' αὐτὸ νὰ τοῦ μεταδώσῃ δύναμη καὶ θάρρος, «σεῖς καὶ οἱ φίλοι σας, ξανάπε χαμογελῶντας ὁ δικαστής, «βρήκατε τὴν Ἰδέα τοῦ Αἰῶνος μας». Εἶστε νέοι, γι' αὐτό. Τέλος πάντων. Γι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ χρειάζονται μεγάλες θυσίες. Προσέξτε κάτι. Διωγμένα ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ ἀπὸ τὴ δυστυχία τῆς ζωῆς, τὰ παιδιά, ζοῦν κατὰ συμμορίες στοὺς δρόμους, μὲ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν κώδικά τους... Τριάντα ὁλόκληρες χιλιάδες εἶναι... Καὶ ἐκπαιδεύονται στοὺς δρόμους. Ἐκεῖ εἶναι τὸ δικό τους Σχολεῖο. Ὁ Ἀστυνόμος Προυλιὲ μὲ βεβαιώνει ὅτι ἑνώνονται γιὰ νὰ κλέψουν. Ἐγὼ ὅμως δὲν συμφωνῶ. Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ἑνώνονται μόνο γιὰ νὰ ὀργανωθοῦν, καὶ μιὰ καὶ εἶναι πολλοί, ἰσχυροὶ κι' ἔχουν ἀνάγκες κλέβουν κι' ὅλας. Ἔ ! τί νὰ σᾶς πῶ, φίλε μου. Μέσα σὲ μιὰ τέτοια συμμορία, ἀκόμα κι' ὅταν ἐγκληματῇ, βλέπω ὅλα τὰ σπέρματα τοῦ καλοῦ : σταθερότητα, δικαιοσύνη, πιστότητα καί, κυρίως, τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, τοῦ λόγου πού δόθηκε. Μεγάλο πρᾶγμα νὰ καταφέρῃς νὰ μπῇς στὴ συμμορία, νὰ γίνῃς σύντροφος τῶν παιδιῶν, νὰ ἀλλάξῃς τὶς ἐπιθυμίες τους, νὰ κάνῃς αὐτὴ τὴ συμμορία μιὰ ὁμάδα φίλων σου...».

—«...Μάλιστα, κ. Δικαστά, ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ κ α λ ὸ πού εἴπατε ὑπάρχουν καὶ σπέρματα κακοῦ...».

—«Αὐτὸ συμβαίνει συνήθως...».

—«Τὰ παιδιά μου ἐκμηδενίζονται μέσα στὴ μυστηριώδη δύναμη τοῦ Ἀρχηγοῦ τους. Στὰ Λατομεῖα, παραδείγματος χάριν, ὁ Κάϊδ ἔχει τόση μεγάλη ἐπιρροή, ὥστε μ' ἐμποδίζει».

—«Ὁ Κάϊδ ; Ὁ Κάϊδ εἴπατε ;...».

—«Ἀκριβῶς. Ὁ Μερλερὲν Πέτρος...».

—«Ἀκοῦστε λοιπὸν...Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς «πελάτας μου», εἶπεν ὁ δικαστὴς, ἁπλώνοντας τὸ χέρι πρὸς ἕνα χαρτοφύλακα.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι : 'Αρχιφύλακες Δρέσιος Δημήτριος καὶ Κατσιγιάννης Γεώργιος. 'Αστυφύλακες : Χέλμης 'Αναστάσιος, Μπακατσιᾶς Κωνσταντῖνος, Νικολαΐδης Στέφανος, 'Αλεβίζος Βασίλειος, Προδρομίτης 'Αλέξιος, Κουκόπουλος Νικόλαος, Κουκλογιάννης 'Ασημάκης, Παπαδογιαννάκης Γεώργιος καὶ Κοτέας Δημοσθένης.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ Ζέρβας Δημήτριος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐκφράζεται ἡ πλήρης εὐαρέσκεια εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Γενικῆς 'Αφαλείας 'Αθηνῶν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Ρακιντζῆν Θεόδωρον καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν 'Αξιωματικοὺς καὶ λοιποὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἀσχοληθέντας μὲ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου τοῦ φόνου τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου Πεπὲ Δημητρίου, διότι ἐργασθέντες ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος, ἐπέτυχον τὸ ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπέφερε πλήρη ἱκανοποίησιν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην.

—'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐκφράζεται ἡ εὐαρέσκεια εἰς τοὺς : 'Υπαστυνόμον Α' κ. Καραθανάσην Χρῆστον καὶ 'Αρχιφύλακα Καλογερόπουλον Γεώργιον, διότι οὗτοι κληθέντες πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐνεργούντων ἔλεγχον ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων εἰς ἐργοστάσιον ὑποδηματοποιΐας, παρέσχον ἀμέριστον τὴν συνδρομήν των καὶ ἐνεργήσαντες μὲ μεθοδικότητα καὶ σύνεσιν, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν φοροδιαφυγῆς πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

—'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἐθελουσίως προσῆλθον εἰς τὴν εὐγενῆ προσφορὰν αἵματος, ἐκδηλοῦντες οὕτω αἰσθήματα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης :

1) 'Αργυριάδην 'Αθαν., 2) 'Αλευρᾶν Σταῦρον, 3) 'Ανδριτσόπουλον Γεώργ., 4) 'Αθανασόπουλον Διονύσ., 5) 'Αλεξάκην Παντελῆν, 6) 'Ασημάκην Παν., 7) Βαλαῆν 'Ιωάν., 8) Βασιλείου Κωνστ., 9) Βρεττὸν Κωνστ., 10) Βλάσσην Εὐάγγ., 11) Γαλανόπουλον Χρ., 12) Γιδαράκον Στυλ., 13) Γεβρέκον Δημ., 14) Δαλιάνην 'Ιωάν., 15) Δημόπουλον Γεώργ., 16) Δαμαλᾶν Γεώργ., 17) Δαμανάκην 'Αλέξ., 18) Εὐθυμιόπουλον Θωμᾶν, 19) Ζαμπάραν Χρ., 20) Ζαχαρίαν Χαράλ., 21) Ζαρουχλιώτην Παν., 22) Θωμόπουλον 'Ιωάν., 23) Θᾶνον Περικλῆν, 24) 'Ιπποκράτην Μιχ., 25) Κάνταν Σπυρίδ., 26) Καμπέσην Δημήτρ., 27) Καραγιάννην Δημήτρ., 28) Καραχάλιον 'Αθανάσ., 29) Κυριακόπουλον Γεώργ., 30) Κολινιάτην Βασίλ., 31) Καΐρην Πέτρον, 32) Κουρῆν Σπυρίδωνα, 33) Κορρὲν Κωνστ., 34) Κίνναν Παναγ., 35) Καράμπαμπαν Θεμ., 36) Κελεπούρην 'Επαμ., 37) Καναβὸν 'Ιωάν., 38) Καλαδάμην Εὐάγγ., 39) Λιολίτσαν Κωνστ., 40) Λιάπην 'Αναστ., 41) Λαϊνᾶν 'Αλέξανδρον, 42) Μαρκόπουλον Δημήτρ., 43) Μουρίκην Γεώργ., 44) Μπιλίρην Γεώργ., 45) Μουστακούνην Κωνστ., 46) Μαρώσην 'Ιωάνν., 47) Μετζελόπουλον Παναγ., 48) Μπελεγρῆν 'Αδαμ., 49) Μεσημέρην 'Αντών., 50) Νοταρᾶν Σπῦρον, 51) Πετόσογλου Γεώργ., 52) Νικολόπουλον Θωμᾶν, 53) Παπαβασιλείου Εὐάγγελον, 54) Πρωτοπαπαδάκην Λάζ., 55) Πετράκην Δημήτρ., 56) Παπαγιαννόπουλον 'Αντ., 57) Παπαντωνίου Κωνστ., 58) Παπαλιάκον 'Ιωάνν., 59) Παγιατάκην Χαρίδ., 60) Παναγιωτάκην 'Ιωάνν., 61) Ράλλην 'Αναστ., 62) Ρήγαν Δημ., 63) Σαρλῆν Γεώργ., 64) Σταθόπουλον 'Ηλίαν, 65) Σταθόπουλον Εὐστάθ., 66) Σκορδᾶν 'Αντών., 67) Σουροπάνην Εὐάγγελον, 68) Σιγανὸν 'Εμμαν., 69) Σωτηρόπουλον Σταῦρον, 70) Σπυράκον Βασίλειον., 71) Σιλιώνην Φιλάρετον, 72) Τσουμπρακάκην Γεώργ., 73) Τριανταφυλλόπουλον Σταῦρον, 74) Τσιγκούνην Νικόλαον, 75) Τσούνην Νικόλ., 76) Φειδᾶν Βασίλ.,

77) Χροναῖον Δημήτρ., 78) Χριστάκον Θεμ., 79) Ἀμπελιώτην Εὐάγγ., 80) Βασιλάκον Σπυρ., 81) Δημακόπουλον Χρ., 82) Ἀνδρικόπουλον Βασίλ., 83) Μουτάκην Ἰωάνν., 84) Μανωλόπουλον Σωτ., 85) Ἀποστολόπουλον Πέτρον, 86) Κωτούλαν Δημ., 87) Ριάγκον Ἰωάνν., 88) Ἀνυφαντάκην Ἰωάνν., 89) Παναγέαν Ἀντών., 90) Σούλην Ἀναστάσιον, 91) Πούλιον Κωνστ., 92) Λουκᾶν Σπυρ., 93) Βλάχον Ἀντών., 94) Δρανδάκην Ἐμμαν., 95) Ἀρναουτάκην Εὐάγγ., 96) Κουμπενᾶν Μιχ., 97) Μανουδάκον Γεώργ., 98) Κέλμαλην Χρ., 99) Καστανάκην Εὐστάθ., 100) Ρίγγαν Περικλῆν, 101) Φουντουκόπουλον Χρ., 102) Μάρδαν Ἀπόστ., 103) Δαμαλᾶν Βασίλ., 104) Δημουλέαν Ἰωάννην, 105) Μπούζαλην Χαρ., 106) Τζουρμπάκην Γεώργ., 107) Παναγιωτόπουλον Δημ., 108) Σπηλιώτην Γεώργ., 109) Ἀλεβιζάκον Μιχ., 110) Καλαμαρᾶν Γρηγόριον, 111) Δεδετσίναν Νικόλαον, 112) Θωμάκον Μιχ., 113) Κουτσόπουλον Δημ., 114) Γιάχον Εὐστάθ., 115) Τσιμόγιαννην Ἀθαν., 116) Πρωτοπαπαδάκην Ἐμμαν., 117) Καταχανάκην Κωνστ., 118) Ρούκην Πραξιτέλην, 119) Δελάκην Ἰωάνν., 120) Παπαγιῶργον Σπυρίδωνα, 121) Ἀλαμᾶνον Νικόλαον, 122) Πουλῆν Ἰωάννην, 123) Κρητικὸν Κωνσταντῖνον, 124) Βαρότσην Ἀθανάσιον, 125) Ἀηδώνην Σωτήριον, 126) Σκλαβάκην Ἰωάννην, 127) Νικολέαν Παναγιώτην καὶ 128) Προβατᾶν Σπυρίδωνα.

***

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου 1957 διεξήχθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' εἰς τὴν ἔκθεσιν ἰδεῶν. Μετέσχον 150 ὑποψήφιοι ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέτυχον οἱ ἑξῆς 112 :

1) Μιχαλάκης Ἀντώνιος 18, 2) Παπαμιχαὴλ Ἀναστάσιος 17.33, 3) Λάσκαρης Κωνσταντῖνος 16, 4) Σποῦλος Ἰωάννης, 5) Λαμπαδιάρης Ἰωάννης, 6) Σταμέλος Ἄλκιμος 7) Σύφαντος Ἀναστάσιος, ἅπαντες 15.33, 8) Γεωργίου Γεώργιος, 9) Γεωργάκης Κωνσταντῖνος, 10) Φαραντούρης Δημήτριος καὶ 11) Χαλβαντζῆς Ἰωάννης ἅπαντες 15, 12) Μάρας Γεώργιος 14.66, 13) Καλαϊτζάκης Ἀδὰμ καὶ 14) Παπαδόπουλος Δημήτριος, ἀμφότεροι 14.33, 15) Λαγουβάρδος Γεώργιος, 16) Κουκουλομμάτης Ἀριστείδης, 17) Λύγκας Γεώργιος καὶ 18) Γκαβέρας Παναγιώτης, ἅπαντες 14, 19) Τζαβάρας Δωρόθεος, 20) Παπανικολάου Κωνσταντῖνος καὶ 21) Δανέλλης Κωνσταντῖνος, ἅπαντες 13,66, 22) Γιάνναρος Εὐάγγελος, 23) Καραμούζης Βασίλειος 24) Γκούτης Νικόλαος, 25) Συφάκης Ἐμμανουήλ, 26) Οἰκονόμου Ἠλίας, 27) Σφαρνᾶς Γεώργιος καὶ 28) Κοντογιάννης Ἰωάννης, ἅπαντες 13.33, 29) Λάτσινος Γεώργιος, 30) Σκλαβοῦνος Σταμάτιος, 31) Μπακογιάννης Γεώργιος καὶ 32) Μπουγᾶς Βασίλειος, ἅπαντες 13, 33) Δαουτᾶκος Εὐθύμιος καὶ 34) Τσίπας Πέτρος, ἀμφότεροι 12,66, 35) Μακρῆς Λουκᾶς, 36) Παπανδρέου Νικόλαος, 37) Κίτσος Βασίλειος, 38) Λάππας Γεώργιος, 39) Κουτσοσῖμος Εὐθύμιος καὶ 40) Ἀγάθος Γεώργιος, ἅπαντες 12.33, 41) Δολιανίτης Παναγιώτης, 42) Παπαναστασίου Παναγιώτης, 43) Μάλλιος Δημήτριος, 44) Σταματόπουλος Ἀνδρέας, 45) Φωτόπουλος Ἰωάννης, 46) Βακαλάκης Ἀλέξανδρος, 47) Χαρκιολάκης Ἀναστάσιος, 48) Ραυτόπουλος Ἀπόστολος, 49) Λιολίτσας Κωνσταντῖνος, 50) Λούρης Χαράλαμπος, 51) Δελαπόρτας Εὐθύμιος, 52) Λιακόπουλος Γεώργιος, 53) Γιαμπουρᾶς Ἐμμανουήλ, 54) Ψυχογιὸς Ἰωάννης καὶ 55) Πρίμπας Ἐπαμεινώνδας, ἅπαντες 12, 56) Δασκαλοθανάσης Γεώργιος, 57) Χρυσομάλλης Ἀντώνιος, 58) Παπαναστασίου Βασίλειος, 59) Μιχελουδάκης Κυριᾶκος, 60) Κυριαζῆς Κυριᾶκος καὶ 61) Κολοβέας Γεώργιος, ἅπαντες 11.66, 62) Δημητρίου Θεόδωρος, 63) Κάσσης Ἠλίας, 64) Ρηγόπουλος Μελέτιος, 65) Παπαγιαννούλης Κωνσταντῖνος, 66) Ρεπούλιας Νικόλαος, 67) Μπόμπολας Δημήτριος, 68) Πετράκης Εὐάγγελος, 69) Τσιμιτάκης Ἰωσήφ, 70) Χρυσικόπουλος Λεωνίδας, 71) Τσάκαλος Κωνσταντῖνος καὶ 72) Πετρόπουλος Μιχαήλ, ἅπαντες 11.33, 73) Μελίδης Νικόλαος, 74) Μπαρμπαρούσης

Βάϊος, 75) Δημητρίου Δημήτριος, 76) Καραβᾶς Σπυρίδων, 77) Θωμόπουλος Γεώργιος, 78) Κωστάκης Χρῆστος, 79) Παυλίδης Ἡναστάσιος, 80) Τζελέπης Χρῆστος, 81) Σταυρόπουλος Ἰωάννης καὶ 82) Λάγιος Ἀπόστολος, ἅπαντες 11, 83) Γιαννοῦτσος Θεόδωρος, 84) Μπουρδάκος Νικόλαος, 85) Τσιχριτζῆς Βασίλειος, 86) Βρεττὸς Κωρσταντῖνος, 87) Κακκαβᾶς Ἀθανάσιος, 88) Γκίκας Ἀθανάσιος, 89) Γρηγοράκης Ἐμμανουήλ, 90) Σιδεροφάγης Νικόλαος, 91) Παναγέας Ἀντώνιος, 92) Πυροβολάκης Κωνσταντῖνος, 93) Τσάκαλος Ἰωάννης, 94) Παπαζαρκάδας Δημήτριος, 95) Παυλάκης Ἰωάννης καὶ 96) Κρητικὸς Στέφανος, ἅπαντες 10.66, 97) Κουκουνάκης Γεώργιος, 98) Νηστικούλης Γεώργιος, 99) Μηλιώνης Κωνσταντῖνος καὶ 100) Δημητρακόπουλος Δημήτριος, ἅπαντες 10.33, 101) Λαγουβάρδος Γεώργιος, 102) Δημητρακόπουλος Δημήτριος, ἅπαντες 10.33, 103) Σχοινῆς Δημήτριος, 104) Μπράϊλας Δημήτριος, 105) Χαραλάμπους Δημήτριος, 106) Κίνοβας Γεώργιος, 107) Κλέκουρας Πέτρος, 108) Τριάντης Ἀθανάσιος, 109) Παπαλάμπρου Χαρίλαος, 110) Καλογερόπουλος Γεώργιος, 111) Παπαματθαίου Δημήτριος καὶ 112) Παγουρτζῆς Θεοφάνης, ἅπαντες 10.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐξακολουθεῖ τὶς μεγάλες ραδιοφωνικές της ἐπιτυχίες, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλοῦν χιλιάδες ἀκροαταί. Κάθε πρόγραμμα της προκαλεῖ ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ ἀληθινὸ ἐνθουσιασμὸ μεταξὺ τῶν φίλων της.

—Μὲ τὴ «Λίμνη τῶν Κύκνων» τοῦ Τσαϊκόφσκυ, καὶ ὅμορφες λογοτεχνικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση, ἄνοιξε τὸ πρόγραμμα τῆς 4/9/57 ποὺ συνεχίστηκε μὲ ξένες διεθνεῖς ἐπιτυχίες τοῦ Ρενάτο Καροζόνε, τῆς Κατερίνας Βαλλέντε καὶ ἄλλων ξένων καλλιτεχνῶν Γάλλων καὶ Ἰσπανῶν, καὶ ἔκλεισε μὲ ἑλληνικὰ τραγούδια ἀφιερωμένα στὴν Ἀθήνα, τὴν παληὰ καὶ τὴν σύγχρονη. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μεταδόθηκε μὲ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση Μπετόβεν, καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχ/κα Σπῦρο Πηλό, καὶ ἀφερωμένο στοὺς νέους ποὺ παρασύρονται ἀπὸ περιπετειώδη μυθιστορήματα καὶ γκαγκστερικὰ φίλμς.

—Μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς 11/9/57, ἡ Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Σχολῆς πρόσθεσε μιὰ ἀκόμα μεγάλη ἐπιτυχία της, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς ἐκλεκτῆς καλλιτέχνιδος Δανάης. Ἡ βασίλισσα τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ Δανάη, παρουσίασε ἀπὸ μικροφώνου στιγμιότυπα καὶ ἀνέκδοτα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ δράση τοῦ Ἀττίκ, καὶ σκίτσα ἀπὸ τὴν περίφημη «μάνδρα» του. Ἡ ἰδία μεγάλη καλλιτέχνις ἐτραγούδησε μὲ τὴν κιθάρα της 7 ἀπὸ τὶς ἀλησμόνητες ἐπιτυχίες τοῦ Ἀττίκ. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἐσχολιάστηκε μὲ ἐνθουσιασμό, ἔκπληξη καὶ συγκίνηση.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, μοντάζ: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας. Δίσκοι ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γεώργιον Κ. Ἀργύρην, Δ.Ε.Η., Ἀλιβέριον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἐγράψαμε συνδρομητὴν ἀπὸ 1-1-1957 καὶ ἐστείλαμε ταχυδρομικῶς τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὴν συνδρομὴν δύνασθε νὰ μᾶς ἀποστείλητε μὲ ὅποιον τρόπον ἐσεῖς κρίνετε καλύτερον.

Κον Γεώργιον Βλαχοδημητρᾶκον: Τὸ ποίημα «Ὁ Χριστὸς» μαρτυρεῖ τὰ χριστιανικά σας αἰσθήματα. Δὲν δημοσιεύεται ὅμως γιατὶ ἔχει πολλὲς στιχουργικὲς ἀτέλειες. Καλύτερα, θὰ ἦτο νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὸν πεζὸν λόγον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια).. 5079

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Ὁ Σοβιετικὸς Μῦθος τῆς εἰρήνης, ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ», τεῦχος 9ον, Φεβρουάριος 1957 5086

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ἡ σεξουαλικὴ φιλομοφυλία—Σημασία ταύτης, προληπτικὰ θεραπευτικὰ μέσα, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Γρηγορίου Κάτσα 5089

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἔγκληματολόγος καὶ Ἀστυνομικός, ὑπὸ τοῦ Dr. E. De Greeff, ἐκ τῆς International Criminal Police Review, No 107, Ἀπριλίου 1957, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Κων/νου Λεμονῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 5092

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ τύπος καὶ τὸ κοινόν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Νικολάου Κίννα 4095

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΡΕΙΑΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΕΖΩΝ

Καταιγίδες καὶ κυκλοφορία, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' ... 5098

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Καταπληκτικαὶ περιπτώσεις ψυχομετρίας, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας ψυχικῶν Ἐρευνῶν 5101

ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Πυρηνικὰ ὅπλα—Ἡ θέσις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ «Δελτίου», Αὐγούστου 1957, τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν. 5103

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ὁ κρεμασμένος 5107

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἐμφάνισις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων—Μία νέα μέθοδος. Ἄρθρον τοῦ Ταγματάρχου κ. J. Corr Jr., Διευθυντοῦ τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου, τῆς ἐν Φραγκφούρτῃ Ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας, δημοσιευθὲν εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἐπιθεώρησιν «Kriminalistik» (Δεκ. 1956), κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Πίσπα 5108

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ἡ σχιζοφρένεια—Μία ἀράχνη γίνεται σχιζοφρενής, ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» τῆς 13-2-1955, τεῦχος 846 5111

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 5114

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5120

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5124

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)